MI-YE LEE

KAKTÜSÜN

RÜYA DÜKKÂNI

Sipariş ettiğiniz rüya tükendi!

-1-

Korece Aslından Çeviren: Tayfun Kartav

PETA

RÜYA DÜKKÂNI

-1-

Sadece uyurken ziyaret edebildiğiniz gizemli bir kasabada bulunan Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'na hoş geldiniz! Çocukluk anıları, lezzetli yemekler, sahil kenarında gezintiler ve kâbuslar gibi her katında çeşit çeşit rüyalar satılan bu dükkânın, dünyanın dört bir yanından gelen hem insan hem de hayvan birçok müşterisi bulunuyor. Ziyaret öncesi pijamalarını giymeyi unutan müşteriler için ise Noktilukalar iş başında!

Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nda işe yeni başlayan Penny ile birlikte birbirinden farklı görevlere koşturacak, uykulu müşterileri karşılayacak ve tecrübeli Dollagoot Bey'den rüyalarla ilgili çok ilginç şeyler öğreneceksiniz. Ayrıca Kick Slumber, Yasnuj Otra, Wawa Sleepland, Doje, Aganep Coco ve daha nice rüya yaratıcılarıyla tanışma fırsatı yakalayacaksınız. Acaba bu sene Yılın Rüyası Ödül Töreni'nde, en büyük ödülü rüya yaratıcılarından hangisi alacak?

Yayımlandıktan kısa bir süre sonra Güney Kore'nin çok satanlar listesine girmeyi başaran genç yazar Mi-ye Lee'nin bu fantastik romanı, ister bir genç ister bir yetişkin olun, hayal gücünüzü farklı bir âleme götürecek ve içinizi ısıtacak!

www.petakitap.com /peta.kitap /petakitap

PETA

ISBN 978-625-7232-30-2

9 786257 232302

KAKTÜSÜN

BELONGS TO
KANTOS TEAM

Mi-ye Lee

Rüya Dükkânı

-1-

PETA

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rüya Dükkânı 1
Mi-ye Lee
© 2022, Peta Kitap Yayıncılık Dağıtım A.Ş.

Özgün Adı: 달러구트 꿈 백화점 1
(Dollagoot Dream Department Store 1)
© 2022, Mi-ye Lee

ISBN: 978-625-7232-30-2

1. Baskı: Nisan 2022

Genel Yayın Yönetmeni: Gürcan Demirel
Çeviri: Tayfun Kartav
Editör: Buse Dövücü
Son Okuma: Peri Dinçer
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
İç Uygulama: B&S Ajans

Bu eserin Türkçe yayın hakları Rightol Media ve Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Sam&Parkers CO., LTD.'den alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Kaynak göstermek şartıyla, tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Bu kitap, Literature Translation of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

Yayınevi: Peta Kitap Yayıncılık Dağıtım A.Ş.
Tevfikbey Mah. Eravutmuş Sok. No:10/B Sefaköy-Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 0212 426 97 97 Sertifika No: 48735

Basım: Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd. Altay Sk No:10 No:15 Kat:4 Çobançeşme / Yenibosna / İstanbul
Tel: 0212 452 23 02 Sertifika No: 45029

Mi-ye Lee

Rüya Dükkânı

-1-

Korece Aslından Çeviren:
Tayfun Kartav

ETA

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KANTOS TEAM

İçindekiler

Yazarın Ön Sözü 7

Giriş: Üçüncü Havari'nin Eski Dükkânı 9

1 Dükkânın Rağbet Gördüğü Gün 31

2 Gece Yarısı Flört Rehberi 61

3 Geleceği Gösteren Rüya 84

4 Travma İade Talebi 106

5 Rüya Yaratıcılarının Genel Kurul Toplantısı 133

6 Bu Ayın En Çok Satanı 161

7 Yesterday ve Benzen Halkası 188

8 Deneme Sürümü:
Başkasının Hayatını Yaşama Rüyası 201

9 İsimsiz Bir Müşteri Tarafından
Size Gönderilen Rüya 216

Son Söz (1) Viggo Myers'ın Mülakatı 240

Son Söz (2) Speedo'nun Muhteşem Günü 247

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KANTOS TEAM

Yazarın Ön Sözü

Neden rüya görürüz ki? Üçte biri uykuyla geçen bir hayat ne demeye tasarlanmıştır? Kendi aklımdan çıkmışa hiç benzemeyen gizemli ve tuhaf sahneler, sürekli gördüğüm o kişi, ömrümde hiç gitmediğim yerler... Dün gece rüyamda gördüklerim, sadece bilinçaltımın yarattığı fantezilerden mi ibarettir? Herkesin zaman zaman kafasına takılan bir yığın soruyu, elimden hiç düşüremediğim oyuncak bebek misali bağrıma basarak yaşadım.

İnsan, merakını yenemediği için birçok şeyi mükemmel derecede öğrenmiştir ama bunlar, onu yeterince tatmin edememiştir. Ne kadar çok bildiysek merakımız da o ölçüde artmıştır. Sorularımız giderek daha da karmaşık bir hâl almıştır. Cevaplarımızın ise kısa ve basit yoldan hayatta bir karşılık bulmasını dilemekten öteye geçememişizdir.

Bu noktada ben de özellikle uykuya ve rüyalara dair merakımı bir türlü yenemedim. Her ne kadar derinlemesine düşünsem de esrarını çözemediğim dün ile bugün arasındaki gizemli boşluğu, hoşuma giden rüyalarla doldurmayı sürekli tekrarlayıp durdum. Ardından rüya denilen şeyin hakikat ile sevgi dolu yakın bir temas içinde olduğunu hissedip, güzel duygular içinde bu hikâyeyi yazmaya başladım.

Sadece ama sadece uyurken girilebilen, çarşı pazardan oluşan bir kasaba. Uyuyanları büyüleyen ilginç yerler. Mışıl mışıl uyumaya yardımcı olan atıştırmalıklar satan yiyecek kamyonu. Kıyafetlerini tamamen çıkarmış vaziyette, sere serpe

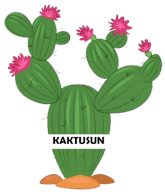
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uyuyan müşterilere devamlı pijama giydiren mızmız Noktilukalar. Karanlık bir ara sokağın sonunda kâbuslar yaratan Maxim'in atölyesi. Karlı dağdaki kulübesinde çalışan, yüzü peçeli rüya yaratıcısı ve aynı zamanda gebelik rüyaları yaratan Aganep Coco. Gökyüzünde uçma rüyaları yaratan Leprikon perilerinin dükkânlarına varıncaya dek ne ararsanız var.

Bunlar arasında da uyuyan müşterilerin en çok ilgi gösterdikleri, kimsenin sadece bir kez gitmekle yetinmediği söylenen Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nda meydana gelen olayları, en ince ayrıntılarına kadar yazdım. Burası her katında özel rüyalar olan bir yerdir. Her biri özgün paketlenmiş rüya kutularının vitrinleriyle dolu bu yeri umarım sizler de beğenirsiniz. Bu hikâye, günlük hayatınızı azıcık da olsa renklendirerek uykularınızda güzel rüyalar görmenize katkı sağlayacak olursa ne mutlu bana.

Mi-ye Lee

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giriş
Üçüncü Havari'nin Eski Dükkânı

Penny aşırı nemden kabarmış kısa saçları ve üzerindeki rahat tişörtüyle gediklisi olduğu kafenin ikinci katındaki pencere kenarında oturuyordu. Daha bu sabah Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'ndan "Evrak incelemesinden geçtin, önümüzdeki hafta mülakata gel." diye bir haber almıştı. Penny mülakatta çıkacak sorulara hazırlanmak için yan sokaktaki kitapçıdan mülakat ipuçlarından soru bankasına varıncaya dek bir yığın kitap almıştı ve bunlara rastgele göz atıyordu.

Ama deminden beri bir türlü odaklanamıyordu. Yan taraftaki müşteri, masanın altındaki ayaklarını sallaya sallaya çayını içiyordu ve ayağındaki uyku çorapları o kadar allı pulluydu ki ayaklarını her sallayışında insanın dikkatini dağıtıyordu. Kalın bir gecelik giyen bu adam, gözlerini iyice yummuş hâlde çayını höpürdeterek içiyordu. Çay bardağına her üfleyişinde ormanın ferahlatıcı kokusu Penny'ye doğru buram buram geliyordu. Büyük ihtimalle yorgunluk giderici, özel üretim bir bitki çayı içiyordu.

"Hımm, çok güzel bir çay... Sıcacık... Tazelense... Ne kadar?"

Adam uykusunda sayıklıyormuş gibi bir şeyler mırıldanırken ağzını şapırdatarak ayaklarını sallamaya devam etti.

Penny, adamın uyku çoraplarını görmemek için sandalyesini öteye çevirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kafede adamın haricinde pijama giymiş epey müşteri vardı. Birinci kata çıkan merdivenin yanı başına oturan bir kız, kiralık pijamaları içinde ensesini hatır hutur kaşıyordu. Kendini rahatsız hissettiğinden miydi bilinmez, olduğu yerde arada bir tepinip duruyordu.

Penny'nin yaşadığı bu kasaba, çok eski zamanlardan beri uykuyla ilgili ürünler satarak gelişmişti. Şimdi ise sayısız insanın yığıldığı büyük bir şehre dönüşmüştü. Kasabanın yerlileri pijamalar içinde gelen yabancı müşterilere alışkın olduklarından onları yadırgamıyorlardı. Burada doğup büyüyen Penny de bu duruma alışkındı.

Penny soğuyan kahvesinden bir yudum aldı. Acı mı acı kahvenin boğazından aşağıya inmesiyle beraber çevresindeki gürültü patırtı azalarak sakin bir havanın etrafını sardığını hissetti. Fazladan para ödeyip de iki kaşık "yatıştırıcı şurup" ilave edilmesini istemesi akıllıca bir seçimdi. Masanın üzerine saçılmış soru kâğıtlarını kendine doğru çekti. Az önce çözmeye çalıştığı soruyu yeniden okumaya başladı.

Soru: 1999 Yılın Rüyası Ödül Töreni'nde jürinin oy birliğiyle büyük ödüle layık görülen rüya ve yaratıcısı aşağıdaki şıklardan hangisinde doğru verilmiştir?

A) Kick Slumber – "Büyük Okyanus'u geçen katil balina olma rüyası"

B) Yasnuj Otra – "Bir hafta boyunca ebeveyn olarak yaşama rüyası"

C) Wawa Sleepland – "Dünya'yı uzaydan izleme rüyası"

D) Doje – "Tarihi bir şahsiyetle çay içme rüyası"

E) Aganep Coco – "Kısır çiftler için üçüz doğurma rüyası"

Penny, tükenmez kaleminin arkasını ağzında kemirerek derin derin düşünmeye başladı. 1999 oldukça eski bir zaman.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kick Slumber ya da Wawa Sleepland gibi genç rüya yaratıcıları doğru cevap olamazdı. Penny tükenmez kalemiyle şıklardan ikisinin üzerini çizdi. Peki bu durumda Yasnuj Otra'nın yarattığı, bir hafta boyunca ebeveyn olarak yaşama rüyası nasıl olur? Penny'nin hatırladığı kadarıyla bu, son zamanlarda çıkan yeni bir çalışmaydı. Yasnuj Otra'nın rüyasının daha piyasaya çıkmadan önce büyük çaplı reklamları yapılıyordu ve "Bundan böyle söz dinlemeyen çocuklarınıza kızmaktan vazgeçin, nefesinize yazık! Rüyalarında bir hafta boyunca ebeveyn olarak yaşamalarını sağlayın yeter!" diyerek neşeyle haykıran reklam mankenini net bir biçimde hatırlıyordu.

Penny geriye kalan iki şık arasında ikirciklenerek doğru olanı seçmeye çalışırken en sonunda E) Aganep Coco – "Kısır çiftler için üçüz doğurma rüyası"nı doğru cevap olarak işaretledi. Ardından da kahvesinden bir yudum daha içmek için elini bardağa uzattı.

Tam bu sırada kıllı bir hayvanın ön patileri, soru kâğıdının üzerinde ansızın belirdi. Penny irkilince az daha elinin tersiyle kahve bardağına vuracaktı.

"Hayır, bu sorunun cevabı A."

Kocaman patilerin sahibi selam bile vermeden sözlerine devam etti.

"1999 Kick Slumber'ın hem çıkış yılı hem de piyasaya çıkar çıkmaz büyük ödül aldığı paha biçilmez bir yıldır. O zaman altı aydır biriktirdiğim parayla onun yaptığı rüyayı satın almıştım. Ömrümde hiç bu kadar canlı bir rüya görmemiştim. Suyu yaran yüzgeçlerin verdiği his, denizin içindeki titreşen manzaralara varıncaya dek her şey... Rüyamdan uyandığımda katil balina olarak doğamamış olmama çok üzülmüştüm. Penny! Kick Slumber bir dâhidir. O zaman kaç yaşındaydı biliyor musun? Daha on üç yaşındaydı!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Patilerin sahibi kendinden bahsediyormuş gibi büyük bir gururla konuşmuştu.

"Assam! Demek sensin! Ben de bu kim diyordum."

Penny kahve bardağını uzak bir yere çekti.

"Burada olduğumu nasıl anladın?"

"Az önce kitapçıdan bir dünya kitap aldığını gördüm de ondan. Burada olacağını tahmin ettim. Ne de olsa evde ders çalışmıyorsun."

Assam, Penny'nin masanın üzerine koyduğu kitap yığınlarını inceledi.

"Mülakata mı hazırlanıyorsun?"

"Bunu da mı biliyorsun? Ben bile daha bu sabah haber aldım."

"Bu sokakta meydana gelen olaylar konusunda biz Noktilukaların bilmedikleri hiçbir şey yoktur."

Assam bu sokakta çalışan Noktilukalardan biriydi. Noktilukalar her daim yanında taşıdıkları yüz adetten fazla pijamayı, uyuyan müşterilerinin yarı çıplak bir hâlde ortalıkta gezinmemeleri için peşlerinde oradan oraya koşuşturarak onlara giydiriyorlardı. Vücutlarına kıyasla daha büyük ön patilerinden, birkaç takım giysi takmaya elverişli uzun mu uzun pençelerinden ve sempatik görünümlerinden dolayı bu işi yapmaya uygundular. Aşırı gür kılları sayesinde kıyafet giymek zorunda olmamaları ironiydi ama Penny bu durumun, çırılçıplak müşteriler için kendileri gibi çırılçıplak dolaşan hayvanlardan giyecek almaktan daha rahat olacağını düşündü.

"Oturabilirim değil mi? Bugün çok dolanmaktan ayaklarıma kara sular indi."

Assam, Penny daha cevap vermeden kızın karşısındaki sandalyeye lap diye oturdu. Assam'ın gür kuyruğu, sandalyenin arkalığındaki boşluktan çıkmış, sallanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Soru çok zor!"

Penny yanlış cevapladığı soruyu tekrar kontrol etti.

"Assam, senin yaşın kaç da bu kadar çok şeyi biliyorsun?"

"Bir Noktiluka'ya yaşını sormak ayıptır!" dedi Assam soğuk bir tavır takınıp. "Ben de geçen yıl bir dükkânda işe girmek için epeyce çalıştım. Şimdiki iş bana daha uygun geldiğinden öncekini bıraktım." diye açıkladı omzuna attığı pijamaları okşayarak. "Her neyse, bakıyorum da saf Penny, Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nda işe girmek için mülakata hazırlanıyor! Bu günleri göreceğimi bilmezdim."

"Önceki yaşamımda biriktirdiğim iyilikler şimdi meyvesini veriyor olmalı."

Penny yaptığı başvurunun evrak incelemesinden sorunsuz geçmesinin hakikaten bir mucize olduğunu düşünüyordu.

Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı gençlerden büyük ilgi gören, iyi bir iş yeriydi. Dolgun maaş, şehrin sembol yapısı olduğu söylense bile abartı olmayacak kadar görkemli ve antik binası, her türden teşvik programı, yıl dönümlerinde pahalı rüyaları personeline bedava vermeye varıncaya dek sosyal yardımlaşma sistemine sahip, duyarlı bir işletmeydi. İş yeri olarak avantajları saymakla bitmezdi. Ama bunların hepsi, Dollagoot'la beraber çalışacak olmanın verdiği gururun yanında bir hiçti.

Bu şehrin bütün insanları, Dollagoot'un soyuna ve ecdadına dair her şeyi biliyorlardı. Soyu sopu bu şehrin kök saldığı yerlere kadar uzanıyordu. Onunla beraber çalışacak olma hayaliyle Penny'nin içi içine sığmıyordu ve vücudu kocaman bir balon gibi kabardıkça kabarıyordu.

"Umarım kazanırım."

Penny, iki elini sımsıkı kenetledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece bu kitaplarla mı mülakata hazırlanıyorsun?"

Assam, Penny'nin çözdüğü soru kitapçığını eline aldı ve sağını solunu inceledikten sonra tekrar masanın üstüne koydu.

"Bilmem gereken şeyleri önceden ezberlersem iyi olacağını düşünmüştüm. 'Efsanevi rüya yaratıcıları arasındaki ilk beşten bahset.' diyebilir, son on yılda en çok satan rüyanın hangisi olduğunu ya da günün hangi saatinde ne türden müşterilerin geldiğini sorabilir. Çalışmak için başvurduğum saatlerde Batı Avustralya ve Asya'dan gelen müşteri çok oluyormuş. Zaman farklarıyla tarih değiştirme çizgisine de çalıştım. Müşterilerin neden yirmi dört saat boyunca durmaksızın şehrimize geldiklerini biliyor musun? Açıklamamı ister misin?"

Penny o kadar hırslıydı ki neredeyse uzun bir açıklama yapmak üzereydi. Ama Assam son derece isteksizdi ve başını hayır anlamında salladı.

"Dollagoot bu türden önemsiz şeyleri sormaz. Ortaokul öğrencileri dahi bunları biliyor."

Penny morali bozulup somurtunca Assam, ön patisini uzatarak kızın omzuna hafifçe vurdu.

"Endişelenme Penny! Gezip dolaştığım sürede ona dair çok şey duydum. Ne de olsa tanımadığım yok. On yıldır bu sokakta çalışıyorum."

Assam, Penny yine ona yaşını sormadan önce sözlerine çabucak devam etti.

"Dollagoot rüyalarla ilgili olarak allı pullu şeyleri paylaşmayı sever. Pek bilmiyorum ama net cevabı olan sorular sormayacaktır. Aslında ben de bunu sana söylemek için geldim."

Assam omzuna attığı kiralık pijamaları olduğu gibi yere indirdikten sonra bir şeyler aramaya başladı. Dağ gibi üst üste yığılmış pijamaları karıştırırken içinden küçük bir bohça çıktı. Bohçayı açtığında bu defa da bir yığın uyku çorabı göründü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunlar değil. Bunları el ayak üşümesi olan müşterilere giydirmek için yanımda bulunduruyorum... Tabii ya, işte burada!"

Assam bohçadan avuç içi büyüklüğünde ince bir kitap çıkardı. Kitabın soluk mavi renkli kalın kapağında yaldızla gösterişli bir biçimde süslenmiş şu başlık yazıyordu:

Zaman Tanrısı ile Üç Havarinin Hikâyesi

"Bu kitabı görmeyeli gerçekten uzun zaman oldu!"

Penny bir görüşte kitabı hatırlayabildi. Sadece Penny değil, burada yetişen her kim olursa olsun bu kitabı tanırdı. Bu şehirdeki küçüklere mutlaka okumaları tavsiye edilen popüler bir kitaptı.

"Belki de Dollagoot bu hikâyeyle ilgili sorular sorabilir. Hikâyeye dair hissettiklerini ya da düşüncelerini de öğrenmek isteyebilir. Çocukken okuduktan sonra bir daha hiç yüzüne bakmadıysan bu kitabı bir kez daha dikkatle okumanı tavsiye ederim. Her şey bir tarafa, Dollagoot için gerçekten önemli bir hikâye, öyle değil mi?"

Assam, Penny'den tarafa oturup yüzünü iyice yaklaştırdı.

"Bu bir sır ama Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nda çalışan personelin hepsi, bu kitabı Dollagoot'tan hediye olarak almış."

"Gerçekten mi?" Penny, kitabı Assam'ın elinden bir çırpıda aldı.

"Gerçek ya da değil! Personele kitabı hediye ettiğine göre buna önem veriyor... Kahretsin! İşe gitmeliyim."

Penny'ye bakan Assam'ın gözleri, ardındaki terasın penceresine döndü.

"Az önce üzerinde külotuyla uyuyarak ortalıkta gezinen birisini gördüm sanırım." Assam'ın kestane rengi burnu seğirip durdu.

Assam ortalığa saçılan pijamaları aceleyle topladı. Penny uyku çoraplarını bohçaya geri koymasına yardım etti.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Sana mülakatta başarılar diliyorum. Nasıl geçtiğini sonra anlatırsın Penny."

Assam yerinden kalkarken bile gözlerini hiç kaçırmadan pencereden dışarı bakıyordu.

"Gene de bugün hiç değilse külot giydiği için şanslı sayılırım." diye mırıldandı.

"Teşekkürler Assam."

Assam, "Rica ederim." der gibi kuyruğunu bir o yana bir bu yana salladıktan sonra hemen aşağı kata inip ortadan kayboldu.

Penny, Assam'ın bıraktığı kitaba dokundu.

Assam'ın söyledikleri mantıklıydı. Neden bu kitabı okumayı akıl edememişti ki? Bu kitaptaki hikâyede bu kocaman çarşı pazarın başlangıcı, bu şehrin ortaya çıkışı ve dahası Dollagoot ile onun rüya dükkânının aslı astarı anlatılıyordu. Dollagoot tarihe değer veren biriyse çok yüksek bir olasılıkla bütün cevaplar bu kitabın içinde olmalıydı.

Penny yanlış cevaplarla dolu soru kitapçığını tereddüt etmeden kapatarak çantasına koydu. Kahvesinin kalanını da dibine kadar içti. Sırtını iyice dikleştirdikten sonra Assam'ın verdiği kitabı açtı.

Zaman Tanrısı ile Üç Havarinin Hikâyesi

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; insanların zamanını yöneten bir Zaman Tanrısı yaşardı. Her zamanki gibi kaygısız bir biçimde öğle yemeğini yiyen Zaman Tanrısı, pek de fazla vaktinin kalmadığını aniden fark etti. Üç havarisini çağırıp bir yere topladı ve bu gerçeği onlara söyledi. Hiçbir şeyden korkusu olmayan Birinci Havari, bundan sonra ne yapması gerektiğini üstadına sordu. Yumuşak kalpli İkinci Havari, üstadıyla beraber yaşadığı anıları hatırlayarak sessiz sedasız gözyaşları döktü. Son olarak Üçüncü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Havari de hiçbir şey söylemeden üstadının ağzından dökülecek sözleri bekledi.

"Ey Üçüncü Havari! Hep sağduyulu ve anlayışlı olduğun için önce sana soracağım. Zamanı üç parçaya bölüp yönetebilseydin; geçmiş, şimdi ve gelecek arasından hangisini alırdın?"

Zaman Tanrısı böyle sorunca Üçüncü bir an düşündü ve Birinci ve İkinci seçtikten sonra artakalan kısmı alacağını söyledi.

Bu durumu izleyen ve son derece gözü pek olan Birinci, fırsatı elinden kaçırmamak için gelecek zamanı alacağını söyledi. Ardından da şöyle ekledi:

"Geleceği yönetebilmem için geçmişe takılıp kalmamı engelle lütfen."

Geçmişe hiç takılıp kalmadan geleceği avcunun içine hemencecik almanın en iyi iş olduğunu aklından hep geçirmişti. Zaman Tanrısı da Birinci'ye geleceği verdi ve beraberinde de geçmişi kolayca unutma yeteneğini bahşetti.

Ardından İkinci de dikkatli bir biçimde geçmiş zamanı alacağını söyledi. İkinci Havari, geçmişin anılarıyla birlikte olduğu sürece ne pişmanlık ne de hiçlik olmaksızın sonsuza dek mutlu olacağını düşünüyordu. Zaman Tanrısı da İkinci'ye geçmişi verdi ve beraberinde de her ne olursa olsun uzun süre hatırlayabilme yeteneğini bahşetti.

Daha sonra Zaman Tanrısı, geçmiş ile geleceğe kıyasla bir hayli küçük ve keskin olan şimdiki zaman parçasını eline alıp Üçüncü'ye şöyle sordu:

"Şu kısacık şimdiki zamanı iyi yönetebilecek misin?"

Bunun üzerine Üçüncü şöyle karşılık verdi:

"Hayır. Şimdiki zamanı bütün insanlara eşit bir biçimde dağıtın lütfen."

Zaman Tanrısı bu durumdan kuşkulandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benden bir şeyler öğrenirken hiçbir zamana karşı ufacık da olsa özel bir şey hissetmedin mi yani?"

Üstadı hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir tonda sorunca, anca o zaman Üçüncü ıkına sıkına şöyle dedi:

"Sevdiğim zaman herkesin uykuya daldığı zamandır. Çünkü herkesin uykuya daldığı sürede ne geçmişe dair pişmanlık ne de geleceğe dair endişe vardır. Ama geçmişin mutlu anlarını hatırlayan bir insan, uykuya daldığı zamanı hatırlamıyor; geleceğe yönelik büyük vaatler yağdıran bir insan, uyuyacağı saati dört gözle beklemiyor; dahası uyuyan bir insan da şimdiki zamanının derin bir uykuya daldığını bile fark edemiyor. O hâlde yarım yamalak aklımla nasıl olur da bu sefil zamanı yönetmeye kalkışabilirim?"

Bunları işiten Birinci Havari içten içe onunla alay etti, İkinci Havari de bu duruma azıcık şaşırdı. Çünkü ikisi de uykuda geçirilen zamanın işe yaramaz bir zaman olduğunu düşünüyorlardı. Ama Zaman Tanrısı, Üçüncü Havari'ye uyumak için seve seve zaman vereceğini söyledi.

"Sizin zamanınızdan uyuduğunuz ve uyuyacağınız saatleri parçalara bölüp Üçüncü'ye vereyim mi?"

Tanrı böyle sorunca, Birinci ve İkinci hiç tereddüt etmeden şöyle dediler:

"Tabii ki."

Nihayet üç havarinin her biri, kendi zamanını alıp oradan ayrıldı.

İlk başta geleceği alan Birinci ile geçmişi alan İkinci, Tanrı vergisi yeteneklerinden çok memnun kaldılar.

Geleceğe kendini kaptıran Birinci Havari ile onun müritleri, bugüne kadarki önemsiz işlerin hepsini unutup memleketlerinden ayrılarak daha geniş topraklara yerleşip yeni bir gelecek kurma hayaliyle coşuyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geçmişe değer veren İkinci Havari ile onun müritleri de alabildiğine sevinçliydiler. Genç ve güzel görünümleriyle beraber aralarında paylaştıkları dostane şeyleri hatırlayabildikleri için minnettardılar.

Gelgelelim çok geçmeden problemler baş gösterdi.

Birinci'nin sadece ama sadece geleceği düşünürken büsbütün unutup gittiği mazideki hatıraları o kadar çoktu ki yaşadıkları toprakların üstüne sis gibi çökmeye başladılar. Yoğun sisin içinde ne arkadaşlarını ne de ailelerini tanıyabildiler. Sevdiklerinin anıları yok olunca ne demeye gelecek hayali kurduklarını bile hatırlayamaz oldular. Uzak gelecek şöyle dursun, bir adım önlerini bile göremeyen insanlara dönüştüler.

İkinci Havari'nin tarafında da iyi bir şey yoktu. Sadece güzel anıların içinde sıkışıp kaldıklarından zamanın geçişini, beklenen ayrılığı ve birbirlerinin ölümünü bir türlü kabullenemiyorlardı. Yumuşak kalpli olduklarından gözyaşları durmaksızın toprağın altına akıp gitti ve kocaman bir oyuk yarattı. Zayıf ve kırılgan olduklarından bu oyuğun içine iyice saklandılar.

Bütün bu olanları izleyen Zaman Tanrısı, herkesin uykuya dalmasını sessizce bekledi ve ardında ay ışığıyla onların yatak odalarına gizlice girdi. Zaman Tanrısı, şimdiki zamanın keskin parçasını koynundan çıkarıp elinde sıkıca tuttu ve yattıkları yatağın başucu tarafına düşen gölgeyi kökünden kesip attı. Ardından bir elinde kestiği gölge, diğer elinde de boş bir şişeyle dışarıdaki karanlığa doğru çıkıp gitti.

Tanrı önce Birinci Havari ile onun müritlerinin attıkları sis gibi hatıraları boş şişeye iyice doldurdu. Daha sonra İkinci Havari ile onun müritlerinin akıttıkları gözyaşlarını toplayıp kucağına aldı. Son olarak da kimsenin haberi olmadan Üçüncü Havari'nin yanına gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gecenin bu yarısında hayırdır üstadım?"

Zaman Tanrısı hiçbir şey söylemeden Üçüncü Havari'nin masasına getirdiği şeyleri birer birer koydu. Uyuyan gölge, içinde unutulmuş hatıralar olan şişe ve yuvarlak gözyaşları...

Üstadının niyetini az da olsa sezen Üçüncü şöyle sordu:

"Bu konuda onlara nasıl yardımcı olabilirim?"

Tanrı bir cevap vermek yerine, uyuyan bir vaziyette sünüp kalmış gölgeyi parmaklarına aldı ve hatıralarla dolu şişenin içine koydu. Gölge, şişenin içinde bir o yana bir bu yana telaş içinde giderek yumuk gözlerini açmaya çalışınca bu defa da gözyaşını şişenin içine attı. Sonra ilginç bir şey oldu. Gözyaşı, gölgenin gözleri oldu. Gölge gözlerini açtıktan sonra şişedeki anıların içinde canlanmaya başladı.

Zaman Tanrısı içinde gölge ile anıların olduğu şişeyi Üçüncü'ye uzatıp şöyle dedi:

"İnsanlar uyurken gölgelerinin uyanık kalmasını sağla."

Üçüncü, bilge olmasına rağmen üstadının sözlerini iyi anlayamadı.

"Uyurlarken de düşünüp hissetmelerini mi sağlayayım? Bunun onlara ne yararı olur ki?"

"Gölgenin gece boyunca deneyimlediği her şeyin anısı, İkinci gibi zayıf olanları yüreklendirecektir. Ayrıca Birinci gibi aymaz insanların unutmamaları gereken şeyler de ertesi sabah tekrar hatırlamalarına yardımcı olacaktır."

Sözlerini tamamlayan Zaman Tanrısı, kendisine tanınan sürenin nihayet sona erdiğini sezdi.

Solup giden üstadına bakan Üçüncü, telaşla şöyle haykırdı:

"Üstadım, bana daha çok şey öğret lütfen. Bütün bunları insanların anlayacağı şekilde onlara nasıl aktarmam gerekiyor? Buna ne demem gerektiğini bile bilmiyorum."

BELONGS TO KANTOS TEAM

Zaman Tanrısı tebessüm ederek şöyle karşılık verdi:

"Anlamana gerek yok. Aksine bilmemek daha iyidir. Onlar bunu kendi kendilerine kabulleneceklerdir."

"Hiç değilse adını söyleyin lütfen. Mucize mi demeliyim? Yoksa bir illüzyon mu?" Üçüncü, öğretmesi için Zaman Tanrısı'na âdeta yalvarıyordu.

"Rüya de! Bundan böyle senin sayende her gece rüya görecekler."

En sonunda Zaman Tanrısı ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Kitabın sayfasını kapatan Penny tuhaf bir duyguya kapıldı. Hikâye, çocukken ilk defa okuduğu zaman hissettiği gibi yine itici ve saçma gelmişti. Tıpkı peri masalı gibi bir şeydi. Ama bu dünyada inanmadan asla anlayamayacağı bir yığın şey vardı. Nasıl ki hiç var olmamışken bir anda doğmak, az önce varken birazdan ölmek üzerine kurulu hayatın akışı kabullenilmişse, bu şehirde yaşayanlar da bu hikâyeyi doğal bir şekilde benimsemişlerdi. Aslında her gece rüya gören insanlar, çok eskiden Üçüncü Havari'nin kurduğu rüya dükkânı, onun dükkânını nesilden nesle miras alan torunları ve ardından Dollagoot buna canlı birer kanıttı.

Penny bir anlığına Dollagoot'un erişilemeyen, efsanevi bir karakter olduğunu düşündü. Birkaç gün sonra yapılacak mülakatta, Dollagoot ile bizzat buluşup baş başa sohbet edeceklerini düşününce heyecandan gerilerek üşüdüğünü hissetti ve titremeye başladı. Bugünlük bu kadar yeterdi, artık eve gitmeliydi.

Bütün kitapları sırtlanıp evine döndü ve uyuyuncaya kadar Assam'ın verdiği kitabı elinden hiç düşürmedi. Dahası mülakat gününe kadar kitabı devamlı okuyup durdu. Hikâyenin tamamını ezberler hâle geldi.

Ve böylece Dollagoot'la buluşmak için sözleştiği mülakat günü gelip çattı. Erkenden dört yol ağzındaki Dollagoot Bey'in

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

Rüya Dükkânı'na gelen Penny, birinci kattaki lobiye varmış, etrafına meraklı gözlerle bakınıp duruyordu.

Boynu sünmüş tişörtleri ve bol şortlarını pijama olarak giyenler ile Noktilukalar tarafından kiralık üstlükleri giydirilenler, lobideki ürün teşhir köşesinde dolaşarak rüyalara bakıyorlardı.

"Kick Slumber'ın yeni bir ürünü çıkmış. Galapagos kaplumbağası olma rüyası... Hımm bir bakalım, zor beğenen eleştirmenler 4.9 puanlık yıldız vermişler! 'Kabuğun içinden ve dışından uçurumun görüntüsü' mü? Eleştirmenlerin yazdıkları tek satırlık değerlendirmelerin hiçbir faydası olmuyor."

Üzeri yıldız desenleriyle dolu pijama giyen bir müşteri, "En İyi ve Yeni Ürünler" köşesinde durmuş, rüya kutusu elinde kara kara düşünüyordu. Penny'nin on dakika içinde birinci katta bir yerde olabilecek Dollagoot'un ofisine hemen gitmesi gerekiyordu ama her ne kadar bakındaysa da dükkân sahibinin ofisi olarak kullanılabilecek lüks görünümlü bir mekân gözüne hiç iliş-medi. Penny, danışma masasındaki orta yaşlı kadından yardım almaya çalıştı ama o, hiç durmaksızın bir yerlere telefon ediyordu. Keten etek giymiş diğer çalışanlar da o kadar meşgullerdi ki Penny'den tarafa dönüp bakmıyorlardı.

"Anne! Sanırım ayvayı yedim! Sadece saçma sapan sorulardan ibaretti. Son beş yıllık rüya trendini ve sektörün içinde bulunduğu durumu dikkatlice analiz ettim ama adam bunlarla ilgili hiçbir şey sormadı!"

Penny'nin, öfkeli bir sesle telefonda konuşarak yanından geçen kızla karşılaşması tam o sırada olmuştu. Mülakata en önce giren biri olduğu kesindi. Penny soluk soluğa kalarak çaresiz bir biçimde kıza şöyle sordu:

"O-fis ne-re-de?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız soğuk bir tavır takınıp parmağıyla yukarıyı işaret etti ve ardından kalabalığın arasına karışıp kayboldu.

Kızın gösterdiği tarafta ikinci kata çıkan ahşap bir merdiven vardı. İyice bakınca merdivenin sağında kalan, yarısına kadar açık ahşap kapı kanadına "Mülakat Yeri" yazılı sallanan bir kâğıt yapıştırılmıştı. Boyası dökülmüş ahşap kanadından ve kaba bir el yazısıyla yazılarak yapıştırılmış kâğıttan dolayı eski bir okuldaki sınıf kapısını andırıyordu.

Kapının önünde dikilen Penny sakinleşmek için nefesini tuttu. Burasının gerçekten Dollagoot'un ofisi olup olmadığından şüphelenerek zaten açık duran kapıya nezaketen vurdu.

"İçeri gel!"

Gür bir biçimde yankılanan ses, ofisin içinden geldi. Tanıdık bir sesti. Arada bir televizyon röportajlarından ya da radyodan duymuş olmalıydı. İçerideki kişi kesinlikle Dollagoot'tu.

"Affedersiniz."

Ofisin içi, beklediğinden daha dardı. Dollagoot, upuzun masanın arkasında duran eski bir yazıcıyla boğuşuyordu.

"Gel, gel! Kusura bakma ama bir dakika bekler misin? Ne zaman bir şeyler yazdıracak olsam hep kâğıt sıkışıyor."

Üzerinde tertemiz ve derli toplu bir gömlek vardı. Televizyonda ya da dergilerde göründüğünün aksine bir hayli uzun ve zayıftı. Doğal bir biçimde dağılmış yarı kıvırcık saçlarına aklar düşmüştü.

Dollagoot, Penny'nin başvuru formlarına benzeyen kâğıtlarını yazıcıdan zorla çıkardı. Hepsi buruşmuştu ve dahası kenarları yırtıldığından kesinlikle yarısı yazıcının içinde kalmıştı ama Dollagoot, bu durumdan gayet memnun görünüyordu.

"Şimdi oldu işte!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny yaklaşınca adam, buruşuk ve sıska elini uzatarak tokalaşmak istedi. Çok gergin olan Penny, avucundaki teri elbisesine rastgele sildikten sonra Dollagoot'la tokalaştı.

"Merhaba Dollagoot Bey! Benim adım Penny."

"Memnun oldum Penny Hanım. Tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Eski püskü depoya benzeyen bir ofiste olmasına rağmen Dollagoot'un dış görünüşünden zariflik taşıyordu. Yakından gördüğü koyu kahverengi gözleri, yaşına rağmen bir çocuk gibi parlıyordu. Penny adama alenen bakıp durduğunu fark edince bakışlarını aniden öteye çevirdi.

Ofis kutularla doluydu. Hepsi rüya kutuları gibiydi. Uzun zamandır oradaymış gibi nemden eciş bücüş olanı da daha yenice getirilmiş gibi ambalajları parlayanı da vardı.

Penny'nin bakışlarını tekrar kendine çekmeye çalışırcasına Dollagoot, metal sandalyeyi gürültülü bir biçimde çekip üstüne oturdu.

"Sen de oraya otur!"

Dollagoot, Penny'nin yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Rahatça otur. Bu arada... Bu benim sevdiğim bir kurabiye. Bir tane al bakalım."

Dollagoot kuru yemişle kaplanmış nefis görünen kurabiyelerden bir tanesini uzattı.

"Teşekkür ederim."

Penny, kurabiyeden bir ısırık alınca stresten tutulan omuzları gevşedi ve ortam sakinleşti. Ayrıca tuhaftı ama yabancı gelen ofis, Penny'ye öteden beri aşina olduğu bir mekân gibi göründü. Müdavimi olduğu kafede "yatıştırıcı şurup" katılan kahveyi içtiğinde hissettiği duyguyla aynı sayılırdı ama kesinlikle ondan çok daha etkiliydi. Dollagoot'un verdiği kurabiyenin kesinlikle özel bir gücü olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Adını çok iyi hatırlıyorum." diye başladı Dollagoot. "Gönderdiğin başvuru formlarından çok etkilendim. Özellikle, 'Rüya her ne kadar güzel olursa olsun, sonuçta rüyadan başka bir şey değildir.' diye yazdığın kısım içlerinde en iyisiydi."

"Efendim? Ah! Şey, o..."

Penny pek bir iş tecrübesi olmadığından başvuru formunun göze çarpması için Dollagoot'u kışkırtacak bir cümle eklediğini anca şimdi hatırlamıştı. Hiç çekinmeden bu türden kâğıtları gönderen bir aceminin yüzünü görmek için mi çağırmıştı ki? Yüzüne bakılacak bir tarafı olmayan kâğıtların incelemeden sorunsuzca geçtiği andan itibaren bu işte bir terslik olduğunu çok önceden düşünmesi gerekirdi.

Penny hemencecik Dollagoot'un yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Şanslıydı ki Dollagoot'un yüzündeki ifade "Vay kendini bilmez vay!" türünden bir ifade değildi. Penny'ye hakikaten büyük bir ilgiyle bakıyordu.

"İlgilenmiş olmanıza sevindim." Adamın gözlerinin içine bakarak, temkinli bir biçimde karşılık verdi Penny.

"O zaman asıl konuya gelelim mi?"

Dollagoot bir an için soracağı soruyu aklından geçiriyormuş gibi başını kaldırıp tavanın sol tarafına gözlerini dikti. Penny yutkundu.

"Penny Hanım'ın rüyalar hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Düşüncelerini hiç çekinmeden, rahatça söyler misin?"

Dollagoot cevaplaması zor bir soru sormuştu.

Penny derinden bir nefes alarak mülakata hazırlık kitabında yazan örnek cevabı hatırlamaya çalıştı.

"Yani... Rüya gerçekte yaşanmamış şeyleri deneyimlemektir... Rüya imkânsız bir şeyin yedeği olarak..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sürekli cevap vermeye çalışan Penny, Dollagoot'un yüzünde beliren hayal kırıklığını fark etti. Mülakata daha önce girenlerin, kendisininkiyle benzer cevaplar vermiş olabilecekleri bir anda aklından geçti.

"Başvuru formunu dolduran kişiden tamamen farklı biri gibisin!"

Dollagoot, Penny'ye hiç bakmadan sadece başvuru formlarını derleyip topluyordu.

Penny az önce verdiği cevap ile başarısızlığın gölgesinin başının üzerine düştüğünü sezdi. Bir şekilde ortamın havasını değiştirmesi gerekiyordu.

"Ama her ne kadar gerçekte olması imkânsız şeyler deneyimlense de rüyalar asla gerçek olamaz!"

Penny neden bahsettiğini bile bilmiyordu. Ne olursa olsun diğerlerinden farklı bir cevap vermesi gerektiğini düşünmüştü. Çünkü Dollagoot'un bunu istediğini güçlü bir şekilde hissetmişti. Dahası başvuru formlarının evrak incelemesinden sorunsuzca geçmesi Dollagoot'un söylediği, "Rüya sadece rüyadan ibarettir." diyen gözü pek bir ifade sayesinde olmuşsa bu konuda tutarlı olması gerekiyordu.

"Her ne kadar güzel bir rüya görsem de uyandığımda her şey bitiyor. Dolayısıyla rüyaların sadece ama sadece rüyadan ibaret olduğunu düşünüyorum."

"Buna sebep olan nedir?" Adamın yüz ifadesi bir hayli ciddiydi.

Penny şaşkına döndü. Hazırlıksız bir biçimde rastgele verdiği cevabın makul bir sebebinin olma ihtimali yoktu.

Ayıp olacağını bilmesine rağmen güç almak için kalan kurabiyeyi ağzına attı ve çabucak çiğneyip yuttu.

"Özel bir anlamı ya da nedeni yok. Müşterilerin rüya gördükten sonra çoğunu unuttuklarını duymuştum. Bundan dolayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüya kelimenin tam anlamıyla sadece bir rüyaydı. Yani uyanınca her şey bitiyordu, ben de bunu söyledim. Ama tam da bu sebepten ötürü rüyaların gerçeğe müdahale etmeyeceklerini düşünüyorum. Aşırıya kaçmamaları hoşuma gidiyor."

Penny'nin dili damağı kurumuştu. Sessizliğin uzun sürmesinin bir faydası olmayacağını düşündüğünden ağzına geldiği gibi cevap vermişti ama verdiği cevaplarla mülakatın tadının kaçtığını bir çırpıda anlamıştı.

"Demek öyle! Rüyalara dair tek düşündüğün bu mu?" diye sordu Dollagoot ilgisiz bir biçimde.

Penny battı balık yan gider hesabı hazırladığı her şeyi söylemeye karar verdi. Çünkü bu ofisten çıktıktan sonra böyle bir fırsat bir daha eline geçmeyecekti.

"Aslında mülakata gelmeden önce *Zaman Tanrısı ile Üç Havarinin Hikâyesi*'ni birkaç kez okudum. Hikâyede geçen Üçüncü Havari, 'uyku zamanını' yöneteceğini söylemişti. Yani diğer havarilerin asla ilgilenmedikleri bir zamanı yönetmeye kalkışmıştı."

Dollagoot'un yüzündeki ifadeye bakınca Assam'ın önerdiği gibi hikâyeyi okumuş olmasının kesinlikle mükemmel bir karar olduğunu anladı. Çünkü adam yine ilk baştaki gibi meraklı gözlerle Penny'yi izliyordu.

"Üçüncü Havari'nin tercihini pek anlayamadım. Birinci Havari'nin yönetmeye karar verdiği gelecek, herhangi bir işin meydana gelebileceği sınırsız ihtimallerle doluydu. Dahası İkinci Havari'nin yönetmeye karar verdiği geçmiş de şimdiye dek deneyimlenen değerli tecrübelerle doluydu. Yani geleceğe yönelik ümit ile geçmişten alınan dersler vardı. Bu ikisi, şimdiki zamanın yaşanmasında bir hayli önemlidir."

Dollagoot belli belirsiz bir biçimde kafasını salladı. Penny hiç durmadan konuşmasına devam etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama 'uyku zamanına' ne demeli? İnsan uyurken hiçbir şey olmuyor, öyle değil mi? Uzandığı yerden sadece zaman geçiriyor. Buna sözde istirahat deniyor ama aslında hayatın uykuyla israf edildiğini düşünenler de var. Çünkü bütün bir ömür göze alındığında onlarca yıl yatarak geçirilmiş sayılıyor! Gelgelelim Zaman Tanrısı en çok kayırıp sevdiği Üçüncü Havari'sine 'uyku zamanını' verdi. Üstelik insanların uyudukları sürede onlara rüyalar göstermesini emretti. Neden böyle istedi ki?"

Penny sahiden de soru soruyormuş gibi yaparak kısa bir süre ara verdi ve düşünmek için zaman kazandı.

"Her ne zaman rüyalara dair düşünsem aklıma hep şu soru geliyor: İnsan niçin uyur ve niçin rüya görür? Çünkü herkes kendince kusurlu ve aptaldır. Birinci Havari gibi sadece kendi önlerindekini gören insanlar, İkinci Havari gibi sadece geçmişe bağlı kalanlar... Yani hepsi de gerçekten önemli şeyleri kolaylıkla gözden kaçırabilir. Bundan dolayı Zaman Tanrısı, Üçüncü Havari'ye uyku zamanını vererek onlara yardımcı olmasını sağlamıştır. Neden? Çünkü sadece deliksiz uyumakla bile dünün sıkıntıları tıpkı karın erimesi gibi yok olup gider ve bugünü yaşamak için enerji kazanılır. Öyle değil mi? İşte bu. İster rüya görmeden iyice uyusunlar ister bu dükkânda satılan güzel rüyaları görsünler, herkes uyuduğu zaman düne dair defterleri kapatarak yarına hazırlık yapabilir. Böyle düşünüldüğü zaman uyku zamanı da boşa harcanmış işe yaramaz bir vakit değildir."

Penny kitapta okuduklarını makul bir biçimde süsleyip püsleyerek yanıt verdi. Bugün o kadar akıcı konuşuyordu ki kendi kendine bir yandan şaşırıp bir yandan da hayran kalıyordu. Büyüklerin her zaman söyledikleri gibi kitap okumak kesinlikle yararlı bir şeydi. Öz güveni yerine gelen Penny, bu noktada konuşmasına akla yatkın, inandırıcı sözler ekleyerek mülakatta etkileyici birisi olmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana göre... Uyku ve rüya... Nefes nefese akıp giden bir doğrultuyu andıran hayata, Tanrı'nın özenle koyduğu birer virgül gibidir!"

Penny kendiyle gurur duyan bir tavırla konuşmasını bitirdi. Dollagoot ise anlaşılmaz bir yüz ifadesi takındı. Penny az önceki yorumunun çok yapmacık olduğunu düşünerek bu defa ağzını hiç açmadı. Ortam uygunken bunu ölçülü bir şekilde yapmalıydı. Ofise bir sessizlik çöktü. Kapının hemen ardı her zamanki gibi müşterilerle doluydu ama Dollagoot'un ofisi çok uzakta kalan bir mekânmış gibi sessiz ve sakindi. Penny aniden boğazının kuruyup susadığını hissetti.

Dollagoot, Penny'nin başvuru formuna bir şeyler karaladı.

"Açıklamaların için teşekkür ederim Penny Hanım. Rüyalara dair kafa yorduğun belli oluyor."

Dollagoot başvuru formundan ellerini çekip önünde kenetleyerek Penny'nin gözlerinin içine baktı.

"Peki, o zaman sana son bir soru daha sorayım. Bildiğin gibi bu caddede bizimki dışında başka rüya dükkânları da var. Başka bir yerde değil de bizim dükkânda çalışmak istemenin özel bir nedeni var mı?"

Penny yüksek maaş verilmesinin hoşuna gittiğini söylemek istedi ama daha ilk görüşmede çok açık sözlü davranmanın iyi bir şey olmayacağını düşünerek bundan vazgeçti. Ne söyleyeceğini aklında tartarak usulca şöyle karşılık verdi:

"Kışkırtıcı rüyalar satan dükkânlar mantar gibi ürüyor. Siz de *Bol Keseden Rüya Yorumları* adlı gazetedeki röportajınızda bundan bahsetmiştiniz. Bazı rüya dükkânlarının yeterince uyuyanları bile daha fazla uyuttuğuna ve sadece zevk için rüya sattığına değinmiştiniz. Ama sizin rüya dükkânınızın böyle olmadığını duydum. İnsanlara sadece ihtiyaç duydukları kadar rüya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görmelerini sağladığınızı ve her zaman hakikatin daha önemli olduğunu vurguladığınızı biliyorum. Zaman Tanrısı'nın, Üçüncü Havari'den dilediği şey de muhtemelen tam olarak buydu. Hakikati ihlal etmeyecek kadar tam kararında bir zaman yönetimiydi. İşte bundan dolayı buraya başvuru yaptım."

Dollagoot'un anca o zaman yüzünde güller açtı. Penny adamın gülüşünü görünce on yıl daha genç göründüğünü düşündü. Koyu kahverengi gözler, yeni elemanını tepeden tırnağa dikkatle süzüyordu.

"Penny Hanım! Yarın işe başlayabilir misin?"

"Tabii ki!"

Sessiz ve sakin gelen bu ofiste o andan itibaren dışarıdaki müşterilerin uğultusu duyulmaya başladı. Penny artık ilk işine girmişti.

1
Dükkânın Rağbet Gördüğü Gün

Penny ilk iş gününde nefes nefese koşuşturuyordu. Burnunun üstü damla damla terlemişti. Mülakatta başarılı olmasının anısına ailesiyle hasret gidermesinin yanı sıra sabaha dek telefonda arkadaşlarıyla sohbet ettiği için bugün geç vakte kadar uyuyakalmıştı.

Özellikle Assam, verdiği kitabın mülakatta ne kadar ve nasıl faydası olduğunu durmadan dinlemek istiyordu.

"Sen öyle cevap verince Dollagoot'un yüz ifadesi nasıl görünüyordu? Aman Tanrı'm! Verdiğim kitap sonunda Penny'nin kazanmasına katkı sağladı. 'Benim' verdiğim kitap işe yaradı diyorum."

Penny anca kusursuz bir ziyafet sözü verdikten sonra telefonu kapatabildi.

Bugün sokaklar, yerliler ve uyuyan müşterilerle dopdolu bir keşmekeş içindeydi. Penny koşarken omzunu çarptığı insanlardan sürekli özür dileyerek kalabalıkların arasından sıyrılarak geçip gitti. Ancak Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın hemen arkasındaki ara sokağa koşa koşa vardıktan sonra zar zor nefes alabildi. Neyse ki gecikmekten kurtulmuştu.

Pişmiş meyve ve kaynamış süt kokuları tüm sokağı doldurmuştu. Penny uyandığından beri hiçbir şey yemediğinden, bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tane meyve şişi de olsa yiyebilmek için bakınıp durdu ama kuyruk çok uzundu.

"Bugün neden bu kadar çok insan var?"

Arka sokaktaki yiyecek kamyonundaki aşçı, bulut gibi yığılan müşteri kalabalığı karşısında şaşırıp kaldı. Bir eliyle ızgarada pişirdiği meyve şişlerini çeviriyor, diğer eliyle de kocaman tencereyi kepçeyle karıştırıyordu. Tencerede hafiften sarımsı soğan sütü fokur fokur kaynıyordu. Sıcakken içildiğinde kucaklayıp götürseler bile farkına varılmayacak derecede iyi bir uyku çektirdiği söylenen popüler bir içecekti.

Yiyecek kamyonunun önündeki pek çok insan, kupalarının içindeki soğan sütünden yudumluyordu. İleri yaşlardaki müşteriler yorgun yüz ifadeleriyle hoşlarına gitmiş gibi sütlerini içerlerken küçüklerden bazıları da daha bir yudum almadan neredeyse ölecekmiş gibi görünen yüz ifadeleri takınıyorlardı. Hatta ufaklığın biri soğan sütünü kasten yere döküyordu.

"Yere dökmek yok!"

Bir yerden çıkan Noktiluka, kıllı ön patisini sallayarak Penny ile küçük çocukların arasında belirdi. Assam'dan çok daha küçük olan bu Noktiluka, yere dökülen sütü homurdanarak silmeye başladı. Penny çorapları ıslanacak diye çabucak kenara kaçtı. Rahatça koşmak için bugün ayakkabılarını giymeden çıkmıştı.

Ayakkabısız dolaşmak pek de garip bir şey değildi. Uyuyan müşterilerin çoğu ayakkabısız geldiklerinden sokakların ev gibi temiz tutulması doğaldı ve epey zamandır vatandaşlar da bir süreliğine dışarıya çorapla çıkmaya başlamışlardı.

Gelgelelim nesiller boyunca ayakkabı yapıp satan Leprikonlar, zamansız bir krizle karşı karşıyaydılar. İnsanların sıklıkla yeni ayakkabılar yerine yeni çoraplar alışı arttıkça Leprikon perilerinin ayakkabı dükkânlarındaki satışlar da hâliyle düşmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun üzerine Leprikonlar da cesur bir biçimde rüya yaratma işine girişerek iş sahalarını genişletmeye başladılar. Penny'nin Assam'dan duyduğu kadarıyla, işi büyüttükten sonra satışları yüzde binin üzerine çıkmıştı. Yeterince inandırıcıydı. Leprikon perilerinin ayakkabı dükkânları, aslında kiraların ucuz olduğu varoş bir bölgedeydi ama kısa süre önce dört yol ağzında bulunan ana caddedeki şimdiki yerine taşınmıştı.

Penny, Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın hemen yanındaki Leprikonların dükkânının önünden geçerken vitrini göz ucuyla süzdü. Vitrine kocaman duyurular yapıştırılmıştı. Duyurular dışında da aralıksız yapıştırılmış ürün posterleri yüzünden dükkânın içi pek görünmüyordu.

Kanatlı ayakkabılara, rüzgâr gibi hızlı giden patenlere, zarif bir biçimde yüzmek için yapılmış özel paletlere ihtiyaç duyanlar!

İçeriye buyursunlar!

Sadece Leprikonlara özgü marifetle yapılmış gökyüzünde uçma rüyası, hızlı koşma rüyası, yüzme rüyası satın alacak olanlar!

Yan taraftaki Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın üçüncü katındaki bölümü ziyaret etmeyi unutmasınlar!

"Baba, bana kanatlı ayakkabı al lütfen."

"Bu tür şeyler çabuk bozulur. Aslında hiçbir işlevi olmayan, tabanı sağlam ayakkabılar en iyisidir."

"Ühü ühü... Bana ne ya! Şimdi kendimi yere atacağım ama!"

Penny ayakkabı dükkânının önünde tartışan babayla kızının yanından geçip nihayet bugünden itibaren çalışmaya başlayacağı Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın önünde durdu.

Penny çantasından ayakkabılarını çıkarıp giydi ve avuç kadar aynasına bakıp yüzüne pis bir şeyin bulaşıp bulaşmadığını kontrol etti. Bugüne özel havalı kısa saçlar, minnacık bir burun, iri ve sevimli gözler... Böyle bir görünüm fena sayılmazdı. Aceleyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkarken bluzunu ütülemeyi unutmuş olması hoşuna gitmedi ama bu saatten itibaren yapabileceği bir şey yoktu.

Penny dükkânın içine daha adımını atar atmaz kendini devasa müşteri yığınlarının içinde buluverdi. Lobinin tam ortasındaki danışma masasında duran görevli, mikrofondan bir şeyler anons ediyordu. Bu kişi, dün bir yerlere sürekli telefon edip duran orta yaşlardaki kadın çalışandı.

"Dışarıdan gelen müşterilerimize bir kez daha duyurulur. Sadece dışarıdan gelen müşterilerimiz için ödemelerin tamamı sonradan alınır! Personelden rüyanızı alınca hemen dışarıya çıkın lütfen. Hey siz! Dogecom kardeşler! Parayı ödedikten sonra ayrılabilirsiniz, buraya gelin!"

Yüzleri çille kaplı, biri kız biri erkek iki küçük kardeş hiç çaktırmadan arka kapıdan tüymeye çalışırken yakalandıkları için isteksizce danışma masasına geri geliyordu.

İlk önce Dollagoot'un ofisine mi gitmesi yoksa çalışma önlüğü mü giymesi gerektiği konusunda Penny'nin kafası karışmıştı. Hiçbir yere kımıldayamadan müşteriler arasında öylece kalakalmıştı ki tam bu sırada birisi âdeta kaparcasına Penny'nin elbisesinin ucundan tutup onu danışma masasının iç kısmına soktu.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Bugün işe başlayan yeni eleman sensin, öyle değil mi? Burada çalışmak istiyorsan uyanık olmalısın. Özellikle de bugünkü gibi müşterinin yığıldığı günlerde."

Bir şeyleri anons eden orta yaşlı kadın, Penny'ye baktıktan sonra hafifçe gülümseyerek şöyle dedi:

"Benim adım Weather. Birinci katın yöneticisiyim. Resmî hitaplar rahatsız edici geldiği için bana Weather Teyze diyebilirsin. Seninle akran bir kızım ile sonradan doğan bir oğlum var. Otuz yılı aşkın bir süredir burada çalışıyorum. Sanırım bu kadarı kendimi tanıtmam için yeterlidir, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın iyi bir izlenim uyandırmakla beraber açık sözlü biriydi. Ama şu an çok yorgun görünüyordu. Kızıl, kıvırcık saçları güçsüz bir biçimde kendini bırakmıştı ve sesi de bir hayli kısılmıştı.

"Merhaba Weather Teyze. Bugün işe yeni girdim. Adım Penny. Şey... Acaba... İlk önce ne yapmam gerekiyor?"

"Dollagoot geleceğini ve sana yardımcı olmamı söylemişti. Bildiğin gibi dükkânımızda birinci kattan beşinci kata kadar çeşitli türlerde rüyalar satılıyor. Birinci kata gerek yok. Ben, Dollagoot ve farklı zaman dilimlerinde çalışan kıdemli personel, müşterilerle burada ilgileniyoruz. Birinci katta sadece değerli rüyalarla ilgilenildiğinden bu bölüme yeni eleman pek alınmıyor. İlk olarak ikinci kattan beşinci kata kadar gez ve her katın yöneticisiyle görüş. Şimdi git ve her kata dair açıklamaları iyice dinle! Sonra da kaçıncı katta çalışmak istediğini bana söyle! Katlardaki yöneticilerin hiçbiri senden hoşlanmazsa evine geri dönmek zorunda kalabilirsin!"

Penny iyice gerilip de gözlerini kaplumbağa misali yavaşça kırpınca Weather Teyze elini sallayarak şöyle dedi:

"Şaka, şaka!"

Weather Teyze sıcakladığından olsa gerek, üstündeki ceketini çıkarıp bir kenara fırlattı. Klimalar açık olmasına rağmen tişörtü terden sırılsıklamdı.

"Haydi hemen git de işine bak! Benim de müşterilerle ilgilenmem gerekiyor. Bugün gelen müşterinin hakikaten haddi hesabı yok."

Penny danışma masasının bulunduğu yerden ayrıldı. Danışma masasının etrafına yığılan müşteriler yüzünden Weather Teyze bir anda görünmez olmuştu ama boğuk sesi yankılanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eski arkadaşla buluşma rüyasına ne dersiniz? İkinci kattaki 'Hatıralar' köşesinde tam da sizin için bir tane kaldı! Efendim? Nasıl bir arkadaşla mı buluşuyorsunuz? Onu ben de bilmiyorum. Muhtemelen hafızanızda kalan çocukluk arkadaşlarınızdan biriyle buluşursunuz."

"Maldivler'de üç gece dört günlük tatil yapma rüyası gelir gelmez tükendi."

"Affedersiniz, o rüyayı başka bir müşterimiz ayırttı. Ambalajını açmayın lütfen."

"Chuck Dale'in beş duyu açıcı acayip rüyalar serisini genç müşteriler az önce akın akın gelip satın aldılar."

"Dikkat dikkat! Bütün katlardaki stoklarımız tükenmiştir!"

Penny, Weather Teyze'nin ürkütücü sesini ardında bırakarak asansörden tarafa yönünü değiştirdi. Ama çoktandır sırada bekleyen müşterilerle dolu olduğundan asansöre binmek için uzun süre beklemesi gerekecekti, bu yüzden Dollagoot'un ofisine giden merdivenleri kullanmaya karar verdi. Dollagoot'un yanına uğrayıp bir merhaba demeyi aklından geçirdi ancak ofis kapısının üstüne "Ofiste değilim." diye rastgele yazılmış bir kâğıt yapıştırıldığı için bunu daha sonraya ertelemeye karar verdi. Görünen o ki Dollagoot'un yazıcısı hâlâ bozuktu.

Ahşap merdiven o kadar dikti ki daha ikinci kata çıkmadan Penny'nin uyluklarındaki kaslar tutulmuştu. Bundan böyle burada çalışırken merdivenden bir aşağı bir yukarı inip çıkacağı için spor yapmasına gerek kalmayacağını düşündü.

İkinci kat ilk bakıldığında zerre toz olmaksızın tertemizdi. Tekdüze ahşap iç mekânda eşit aralıklarla yerleştirilmiş spot aydınlatmalar ve vitrinler arasındaki mesafe cetvelle ölçülmüş gibi düzgündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tüm ürünler satıldığından olsa gerek, vitrinlerin çoğu bomboştu ve kalan ürünler de hiçbir dağınıklık olmadan belirli bir açıda dizilmişti. Kutuların üzerindeki dekoratif kurdele düğümlerinin iki ucu tam eşit uzunlukta bağlanmıştı. Önlüklü çalışanlar vitrinlerin arasında dolaşıyorlardı ve ne zaman müşteriler ürünlere baksalar ya da ürünleri canlarının istediği gibi bırakıp gitseler endişelenerek geriliyorlardı.

Birinci katta sadece çok pahalı popüler ürünler, sınırlı sayıdakiler ve önceden ayırtılmış olanlar olmasına rağmen ikinci katta biraz daha genele hitap eden rüyalar satılıyordu. İkinci kat "sıradan ve gündelik yaşam" olarak adlandırılabilecek küçük gezi rüyası, arkadaşlarla buluşma rüyası ya da güzel yemekler yeme rüyası gibi şeylerin satıldığı bir yerdi.

Penny'nin durduğu merdivenin hemen önünde "Hatıralar" yazan bir köşe vardı. Vitrindeki lüks deri kılıfla paketlenmiş bir kutunun üzerinde "Açıldığında geri ödeme yapılmaz." yazıyordu. Sadece birkaç tane rüya kalmıştı.

Ürüne bakan bir müşteri oradan geçen ikinci kat görevlisini çağırıp ona şöyle sordu:

"Bu nasıl bir rüya?"

"Bu, çocukluk anılarıdır. Sevilen anılardan bir tanesi rüyada çıkıyor. Rüyayı kimin gördüğüne bağlı olarak içeriğinde az çok değişiklik olabiliyor. Ben, annemin dizlerinde kulağımın temizlendiğini rüyamda görmüştüm. Annemin kokusundan tutun da üzerimdeki aygın baygın hisse varıncaya dek hepsini hissetmiştim. Harika bir rüyaydı."

Görevli boşluğa bakarak rüyadaymış gibi bir yüz ifadesi takındı.

"O zaman bundan verin lütfen. Birkaç tane alabilir miyim?"

"Elbette. Birçok müşteri bir gecede ikişer üçer tane alıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny ayaklarının ucuna basarak katın tamamına göz attı. Bu katın yöneticisi gibi görünen orta yaşlı bir adam, modern yatak odası gibi dekore edilmiş bir yerde müşteriyle sohbet ediyordu. Penny konuşmalarına engel olmamak için onlardan tarafa dikkatlice yaklaştı.

Adamın yönetici olduğunu anlamak zor olmamıştı. Çünkü bellerine doladıkları önlükleri ve üzerinde "2" yazan gümüş broşlarıyla çalışan elemanların aksine bir tek bu adam gösterişli bir ceket giymişti ve göğsünde de bir broş takılıydı. Kararlı ve sert bir mizacı vardı.

"Neden satın alamıyorum?"

Yöneticiyle sohbet eden delikanlı müşteri, şaşkınlığından ısrarla soruyordu.

"Şu anda küçük şeylere çok takılıyor gibisiniz. Bu rüyayı bir dahaki sefere satın almaya ne dersiniz? Rüyanın görünürlüğü azalıyor çünkü. Bu durumda derin bir uykuya dalmanız en iyi çözümdür. Sözüm meclisten dışarı fakat kendi tecrübelerime göre konuşacak olursam, siz rüya görürken yüzde doksan dokuz saçma düşünceler araya karışır. Rüya tamamen farklı bir içeriğe dönüşür yani. Yan sokakta satılan soğan sütünün ziyadesiyle aromalı bir tadı var. Üstelik uyumaya da yardımcı oluyor. Tadına bir bakın derim. Böylece deliksiz bir uyku çekersiniz."

Delikanlı müşteri hoşnutsuz bir biçimde söylenerek asansörden tarafa çekip gitti. Yöneticiye benzeyen adam da müşterinin bıraktığı rüya kutusunu alıp mendiliyle hafiften ovaladı ve açısını düzelterek vitrindeki yerine geri koydu.

"Affedersiniz... İkinci katın yöneticisi siz misiniz?"

Penny, adama olabildiğince dikkatli bir biçimde seslendi. Düzgün pileli pantolonu, en ufak bir leke barındırmayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iskarpinleri, özenle kesilmiş bıyıkları, kısa olduğu için kesilmesine gerek olmamasına rağmen jöle sürerek olabildiğince geriye yatırdığı saçları kendisine yaklaşmayı imkânsız kılan bir izlenim uyandırıyordu.

"Evet, doğru. Ben buranın yöneticisi Viggo Myers. Sen şu yeni eleman mısın?"

"Aa, evet. Adım Penny. Nasıl bildiniz?"

Penny kendi alnında "ahmak çaylak" diye yazan bir şey olup olmadığını düşünerek ellerini yanaklarına götürdü.

"Normalde müşteriler bana pek seslenmezler. Diğer çalışanlara ilk söz açan her zaman ben olurum. İnsanlar benim yaklaşması zor bir izlenim uyandırdığımı söylerler. Pek umurumda değil ama olsun, ziyanı yok. Her neyse, ne müşterisin ne de tanıdığım bir elemansın, bu yüzden senin muhtemelen yeni gelen çalışan olduğunu düşündüm."

Yönetici Myers kollarını kavuşturarak sert bir ifadeyle Penny'ye tekrar baktı.

"Pekâlâ, katları geziyorsun demek. Dükkân sahibi de senden bahsetmiş gibiydi."

"Evet, doğru."

"Tamam. Bizim katla ilgili merak ettiğin bir şey var mı?"

Penny en çok da kurdele iplerinin nasıl eşit uzunlukta bırakılarak düğümlendiğini merak ediyordu ama bu konuda sabretti ve merak ettiği ikinci şeyi sordu:

"Deminki müşteriye o rüyayı niçin satmadınız?"

"Güzel bir soru."

Myers kavuşturduğu kollarını çözdü ve ürünlerin dizildiği vitrini ovaladı.

"Bu kattaki bütün rüyalar tek tek denetleyerek getirttiğim gelmiş geçmiş en iyi eserlerdir. Bu kadar güzel rüyaları kafalarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göre rastgele satın aldıktan sonra müşterilerin, 'Tüh, saçma sapan bir rüyaymış.' diyerek şikâyet etmelerinden nefret ediyorum. Şunu asla aklından çıkarma: Her önüne gelene satarsan rüyanın karşılığını alamazsın!"

Penny sadece dışarıdan gelen müşterilerden rüya bedelinin daha sonra alındığını biliyordu ama işin detaylarını henüz öğrenmediğinden bunu anlamış gibi başıyla onayladı.

"Son zamanlarda yeni elemanlar, kendilerini tanıtan bir mektup müsveddesi gönderip Dollagoot ile basit bir mülakat yaptıktan sonra işe giriyorlar, öyle değil mi?"

Myers, kendi kendine konuşurmuş gibi alay etti.

"Evet... Ben de öyle sayılırım."

"Bu gerçekten saçma. İkinci katta çalışanları seçerken bir sınav yapmayı uygun buluyorum. Rüyaların belirsiz ve süreksiz doğası, değişken ve riskli ürünler orta düzey bir bilgiyle ele alınamaz hiç kuşkusuz. Üniversitede de 'rüya görüntüleme bilimi' ve 'rüya beyin bilimi' bölümlerinde çift ana dal yaptım. Makalelerim çeşitli akademik dergilerde yayımlandı. Bu bilgiler bana işimde çok faydalı oluyor. Weather, Dollagoot ile uzun zamandır çalıştığı için birinci kattaki yönetici pozisyonunu devraldı. Ben ise sadece kendi yeteneklerimle ikinci katın yöneticiliğine terfi ettim. Sadece şansım yaver gittiği için böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, gerçekten muhteşemsiniz."

Penny, Myers'ın verdiği sınav sorularına bakarken içten içe ikinci katın elemanı olmak istemediğini hissetti. Myers da Penny'nin bu düşüncesini sezdiğinden olsa gerek, kızdan bir adım geriye çekilerek personele şöyle bağırdı:

"Haydi bakalım! Vitrindeki üçüncü rafta kalan ürünleri birinci rafa taşıyalım! Haydi biraz kıpırdayalım!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baş üstüne!" Viggo Myers'ın talimatını işiten ikinci katın personeli, düzenli bir biçimde harekete geçti. Hepsinin de keten önlükleri daha yeni ütülenmiş gibi pürüzsüzdü. Penny bluzunun buruşmuş uçlarını boşu boşuna çekiştirip düzeltmeye çalışarak üçüncü kata çıkan merdivenleri adımlamaya başladı.

Üçüncü kat, ikinci kata kıyasla daha neşeli bir atmosfere sahipti. Duvarlara yan yana yapıştırılmış ürün posterlerinin renkleri, mükemmel bir uyum sağladığı için modaya uygun duvar kâğıtları gibi görünüyordu. Hoparlörlerden popüler şarkılar duyuluyordu.

Ürünler hakkında bilgi veren personel başta olmak üzere rüya satın almaya gelen müşteriler de heyecanlıydılar. Personelden biri, üzerinde açık pembe renkli kalp motifleri olan rüya kutusunu tutmuş, müşteriye canla başla bu rüyayı satın almasını öneriyordu.

"Chuck Dale'in beş duyu açıcı acayip rüyalar serisi her zaman tükeniyor. Bunun yerine Kiss Gruer'un rüyasına ne dersiniz? Şanslıysanız hoşlandığınız kişiyle güzel bir yerde flört etme rüyası görebilirsiniz."

Müşteri ilgi gösterince görevli de neredeyse duyulamayacak bir sesle şöyle ekledi:

"Tek dezavantajı var. Kondisyonunuza bağlı olarak hiç ummadığınız biri de rüyanıza gelebilir."

Üçüncü kattaki çalışanlar, kaygısız ve özgür ruhluydular. Önlüklerini de kendi zevklerine göre yeniden tasarlayarak giyiyorlardı. Kimisi uçlarına dantel örerek prenses tarzında önlükler yapmış kimisi de hoşlandığı rüya yaratıcısının fotoğrafının basıldığı rozetleri takıyordu. Vitrindeki küçük ampulü değiştiren bir çalışanın önlüğüne diktiği kocaman cebinin içinde kabarık bir çikolata vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny deminden beri bu katın yöneticisini bulmaya çalışıyordu ama özel bir biçimde giyinip kuşanmış ya da köklü kariyere sahip gibi görünen biri gözüne çarpmamıştı. Sıradan bir keten önlük giymiş, vitrinleri silen bir görevliye doğru yaklaştı.

"Affedersiniz ama bu katın yöneticisi kim? Ben işe yeni başladım ve bütün katları görmeye geldim."

"Vay be! Yeni eleman! Yönetici benim. Adım Mogberry. Üçüncü katın yöneticisiyim."

Kendisini Mogberry olarak tanıtan kız, diğer çalışanlarınkine benzer bir üst başla çalışıyordu. Kısa ve dalgalı saçlarını sıkı bir örgüyle bağlamıştı ama ince saç telleri aralardan dört bir yana dağılmıştı.

Penny onu eğilerek selamladı. Mogberry, yönetici demek için bir hayli küçük görünüyordu. Al yanakları da çocuksu görünümüne katkı sağlıyor gibiydi.

"Benim adım Penny. Dollagoot'un talimatıyla üçüncü katı görmeye geldim."

"Haberim vardı. Üçüncü kata hoş geldin!"

Mogberry hoş bir biçimde gülümseyerek onu karşıladı.

"Burası yenilikçi ve etkili rüyaların toplandığı bir yer. Penny! Pardon, bir saniye lütfen. Affedersiniz, neye bakıyordunuz acaba?"

Mogberry konuşmasını yarıda kesip orada gezinen bir müşteriye seslenmişti.

"Nasıl bir rüyaya baktığınızı söylerseniz, sizin için uygun olanı bulabilirim."

Müşteri, kısa spor bir şort ile yakası göğsüne kadar uzanan bir atlet giyiyordu, ortaokul ikiye gidiyor gibiydi. Biraz üşümüş gibi iki kolunu sürekli sıvazlıyordu.

"Dikkat çekmeyi başarabildiğim bir rüya görmek istiyorum. Dünya benim etrafımda dönse daha iyi olur. Geçen gün rüyamda,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okul festivalinde müthiş bir biçimde rap yapınca bütün öğrenciler imzamı almak istediler. Kendimi çok havalı hissettim."

"Çok fazla ürün kalmadı... Ha! Bu bilim kurgu filmi serisine ne dersiniz? Bugünlerde çok fazla süper kahraman ürünü var. Rüyanızda kızgın bir demir kahraman ya da çok güçlü bir yeşil canavar olabilirsiniz. Celine Gluck ayrıntılara çok dikkat eden bir rüya yaratıcısı olduğu için bu rüya bir hayli sürükleyici gelecektir."

"Bugün kahraman filmi izleyip gelmiştim zaten! Tamam! Bir tane verin lütfen."

Mogberry bir tane daha sattığına sevinmiş gibi kendinden gayet memnun bir biçimde gülümsedi. Müşteri de aldığı ürünü koltuğunun altına sıkıştırıp bir başka ürüne bakmak için ters istikamete giderek gözden kayboldu.

Penny müşterinin kaybolduğu yöne bakarken bir anda Leprikon perilerinin ayakkabı dükkânlarının önünden geçtiği sırada okuduğu duyuru metnini hatırladı.

"Leprikonların gökyüzünde uçma rüyası da üçüncü kattaymış ama hepsi satıldı mı?"

Daima ışıl ışıl parıldayan Mogberry'nin yüzü birden düştü. Kız dudaklarını büzüp şöyle dedi:

"Gökyüzünde uçma rüyası her zaman tükeniyor. Ama Leprikon denilen perilerin ne kadar da kurnaz olduklarını biliyor musun? Aslında sadece ayakkabı imalatı yapan çaylakların ansızın rüya işine soyunduklarını duyduğumdan beri bu durum hiç hoşuma gitmemişti. İnsanın iki ayağını kurşun gibi ağırlaştırdığı için hareket etmeye bile engel olan rüyaları da kutuların içine karıştırıp gönderiyorlar. Bu nasıl bir ticari kafadır böyle? Bu şekilde belki rüyalardan biraz daha fazla para kazanabilirler ama daha da bir işe yaramaz. Tabii ben bunu onlara söyleyince sadece kendileri uçma rüyası yapabildikleri için, onlar da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

malların kesilmesini istemiyorsam bu işe karışmamam gerektiğini bildirdiler! Ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok saçma!"

Penny rüya fiyatlarına önceden hiç çalışmadığı için pişman oldu. İnsanın ayaklarını ağırlaştıran rüyalar satarak nasıl daha fazla para kazanabiliyorlardı ki? Penny, Mogberry'nin neden bahsettiğini tahmin etmekte zorlanıyordu. Kitapçıda *Taksitli Rüya Ekonomisi* ya da *Evini Almak için Rüyanı Sat* gibi ekonomiyle ilgili kitaplar görmüştü ama okumak bir türlü içinden gelmemişti. Hesap kitap ya da para işleri konusunda zayıftı. Mogberry'ye sormak istedi ama durduk yere aptal olduğu izlenimi verecek olursa herhangi bir katta bile çalışamayacağından çekindiği için bugünlük sabretmeye karar verdi.

"Bence Dollagoot bu konuda epey saf davrandı. Leprikonlarla yapılan sözleşmeyi feshetmesi gerektiğini düşünüyorum!"

Üçüncü katın yöneticisi Mogberry, bu konudan hoşlanmadığından olsa gerek, konuştukça daha da şiddetli homurdanır olmuştu. Heyecanla ağzından tükürükler saçarak konuştukça, kıvırcık ve ince saçları tepesinde yay gibi sekiyordu. Bağladığına kıyasla çözülen saç telleri daha fazlaydı.

Mogberry'nin söylenişleri giderek daha da uzayıp sıkıcı bir hâl alınca Penny, usul usul dördüncü kata sıvışmak için bir kaçış yolu aradı. Tam bu sırada Mogberry, oradan geçen başka bir görevliyi tutarak Leprikonlar hakkında dedikodu yapmaya girişti ve Penny de fırsattan istifade ederek doğal bir biçimde üçüncü kattan ayrılabildi.

Penny dördüncü kattan kendince çok şey bekliyordu. Dördüncü kat şekerlemeye özgü rüyaların satıldığı bir yerdi. Uykusu hafif olan hayvanlar ve gün boyu uyuyup uyanan çok sayıdaki bebek müşterileriyle meşhurdu. Başka bir deyişle, Penny'nin

BELONGS TO KANTOS TEAM

sevimli müşterilerle çevrili bir ortamda çalışabilme beklentisini aşılayan bir yerdi.

Penny içi içine sığmaz bir şekilde dördüncü kata ayak bastı. Sevimli ve tatlı müşterilerin yanı sıra yaşını başını almış yetişkinler ve vahşi görünümlü hayvanlar da epey olduğundan burası hayal ettiği sevimli atmosferden çok uzaktı. Dördüncü katın diğer katlara kıyasla tavanı daha alçaktı. Vitrinler de öyleydi, çoğu ayak bileklerine kadar anca geliyordu. Tıpkı her tarafa yayılmış çadırların içinde eşyaların satıldığı kocaman bir bit pazarına gelmiş gibiydi.

Penny, uzanmış bir vaziyette koridoru kapatan tembel hayvan müşteri ile onun böğrüne vurarak gülen bebek müşteriden kaçınarak duvardan tarafta durdu. Ayaklarının dibindeki satış standında "Sahibinizle Oynama Rüyası" yazan bir tabela asılıydı. Tüyleri öbek öbek dökülmüş yaşlı bir köpek, yere iyice uzanmış bir vaziyette sürekli burnunu çekerek dikkatli bir biçimde rüya seçiyordu. Penny müşteriyi rahatsız etmemek için hafiften kenara çekildi. Tam da o sırada birisi Penny'nin sırtına vurdu.

Dönüp ardına bakınca üzerine tulum giymiş ve uzun saçları dağılmış bir adamın da kendisine bakıp durduğunu fark etti.

"Selam! Sen yeni elemansın, değil mi? Buraya kadar geldiysen ilk önce benim yanıma gelmen gerekmez mi?" dedi adam ona takılarak.

"Ah, merhaba! Ben Penny. Gezeyim derken... Dördüncü katın yöneticisi siz misiniz?"

"Tabii ki. Buranın yöneticisi bendeniz Speedo'dur. Benden başka kim dördüncü katı yönetebilir ki?"

Dördüncü katın yöneticisi Speedo[1] ismine layık bir şekilde gerçekten hızlı konuşuyordu.

1 (İngilizce) Speed: Hız (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada işler çok yoğun. Çok sayıda ürün satılıyor. Bu kattaki en önemli şey nedir, bilir misin?"

Penny, şaşkın bir ifadeyle sessiz sedasız kaldığı için görünüşe bakılırsa Speedo da sohbeti tek taraflı sürdürmeye karar vermişti.

Bu durumu anlayan Penny, onun sorusu karşısında nezaketen de olsa merakından ölecekmiş gibi bir yüz ifadesi takınınca Speedo, sol eliyle uzun saçlarını şöyle bir tarayarak kibirli bir biçimde çenesini kırk beş derecelik bir açıyla kaldırdı. Çenesinde saysan on tane bile gelmez tek tük kıllar vardı. Penny, Speedo'nun yüz ifadesine takılı kalmamak için bakışlarını onun göğsündeki broşa sabitledi. Üzerinde "4" yazan gümüş broş, göz alıcı bir biçimde parlıyordu.

"Tahmin ettiğim gibi, demek bilmiyorsun ha? İyi dinle bakayım! Müşteriler şekerleme rüyalarını gördükten sonra uyumaya devam ederlerse al başına belayı! Çocuklar çok uyuduklarında ağlarlar, hayvanların da bilinçsiz bir biçimde uyurlarken yırtıcıların saldırılarına uğramaları işten bile değildir. Kendine güvenmiyorsan satma! Ne de olsa satışlardan diğer katlar da sorumlu."

Dördüncü katın yöneticisi Speedo sürekli havalara giriyordu. Anlaşılan o güne dek hava atacağı birisi olmadığından daha fazla sabredemiyordu.

"Benim hakkımda merak ettiğin bir şey yok mu?"

"Ee... Şey..."

Penny bu soruyla başa çıkmaya çalıştı ama Speedo beş saniye bile beklemedi.

"İnsanlar neden sadece tulum giydiğimi merak ediyorlar! Sen de bunu sormak istedin, değil mi?"

Penny farkına bile varmamıştı ama suratında, "Asla sormak istemedim." ifadesi çoktan belirmişti. Neyse ki Speedo bunu umursamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sabahları üst baş giyerken her bir giysi için harcadığım zamana çok yazık! Hiç değilse o sürede bir dakika daha fazla uyurum. Ah, öyle ya! Tuvalete gitmemin zahmetli olup olmadığını da merak ediyorsundur, değil mi? Bugünlerde iyi kıyafetler üretiliyor, burada bak böyle..."

"Tamam efendim. Bu kadarı yeterli. İyice anladım."

"Öyle mi? O zaman rica etsem artık gidebilir misin? Çünkü İspanya'da şekerleme yapanlar birazdan buraya dadanmaya başlarlar."

Speedo arkasından atlı kovalıyormuş gibi aceleyle konuşup oradan yine aceleyle ayrıldı. Şimdi de bir başka müşteriye musallat olmuş, laf atıyordu.

"Efendim, bakıyorum da iyi maldan anlıyorsunuz. Şu an baktığınız yorgunluk giderici rüyadan elimde sadece iki tane kaldı. Şekerlemeler için bunun gibisi yoktur. Ne dersiniz? Bir tane vereyim mi? Ya da iki tane?"

Müşteri birden şaşırınca rüya paketini bırakıp başka bir yere doğru kıvrak adımlarla çekip gitti. Speedo'nun devamlı olarak aniden ortaya çıkarak laf atmasından rahatsız olan müşteriler hızla oradan uzaklaşıyorlardı ama o, bu duruma hiç aldırmadığı gibi dördüncü katın her yerine girip çıkıyordu.

Speedo kaşla göz arasında gene Penny'den tarafa geldi ve "Hey Penny! Daha gitmedin mi?" diye rahatsız edici bir biçimde kızın kulağına fısıldadı.

Penny dördüncü katta çalışmamayı diledi.

Penny kendini birazcık rahatsız hissetmeye başlamıştı. Elbette daha beşinci kat vardı ama beşinci kat; birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü katta satılmayan artakalmış rüyaların indirimli olarak satıldığı bir kattı. Penny beşinci kattaki çalışma ortamının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğer katlardan daha iyi olacağı beklentisini bir kenara bırakmaya karar verdi. Beşinci kata varır varmaz gözüne ilk ilişen şey, darmadağınık bir biçimde asılmış afişlerdi. Penny, "Son kullanma tarihi yakın ürünlerde şok indirim!" yazan eski afişleri eliyle bir kenara çekerek adımlarını attı.

Beşinci kat diğer katlara kıyasla çok sayıda çalışanla ve müşteriyle doluydu. Ortadaki stantta etrafa saçılmış rüya kutuları vardı. Standın üzerinde de üst üste yapıştırılmış notlar bulunuyordu.

%80 indirim!

Buradaki rüyaların hepsi siyah beyazdır.

Renkli ürün satın almak isteyenler diğer katlardaki görevlilere danışabilirler.

Bu notların altında da üzerlerinde "Özel Dinlence Yerinde Birer Tane Istakoz Yeme Rüyası", "Güneydeki Adanın Kumsalında Gün Batımı Rüyası" yazılı etiketlerin yapıştırıldığı kutular duruyordu. Penny, siyah bir ıstakozu ve donuk, grimsi kumsalı hayal ederek başını salladı. "Ucuz etin suyu kara olur." sözü muhtemelen bu durumlarda kullanılıyor olmalıydı.

"Değerli müşterilerimiz! Tam anlamıyla bir hazine avındasınız! Fabrika çıkış fiyatı elli *gordon*u aşan rüyalardan efsanevi rüya yaratıcılarının yaptıkları rüyalara dek, hepsi burada saklı! Arayıp bulmanız yararınıza olacaktır! Aylar öncesinden rezervasyon yaptırmanız gereken rüyalar da var! Gözlerinizi dört açın ve rüyanızı bulun!"

Penny karşıdaki standın üzerinde durmuş abartılı hareketlerle rüya satan kişiye arkasından bakıyordu. Düşük omuzlar, tombul bir vücuda göre çevik hareketler... Nedense arkadan görünüşü yabancı gelmiyordu.

"Mo Tae-il!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Penny! Bugün geleceği söylenen yeni eleman Penny sen miydin?"

Penny ona adıyla seslenince Mo Tae-il de memnuniyetle karşılayarak onu tanıdığını belli etti.

Mo Tae-il, Penny'nin liseden sınıf arkadaşıydı; okuldaki en yaygaracı ve öne atılmayı seven dışa dönük bir oğlandı. Ayrıca okuldaki bütün öğretmenlerin seslerini acayip bir biçimde taklit etmesiyle de meşhurdu.

"Yoksa sen beşinci katın yöneticisi misin?"

"Nerede! İyi olurdu ama... Beşinci katın bir yöneticisi yok. Beşinci kattaki çalışanların her biri elinden geldiğince rüyaları serbest bir biçimde satıyor. Benim için dört dörtlük bir yer tabii ki."

Mo Tae-il, Penny ile sohbet ederken bile devamlı kımıldayarak ayaklarının dibindeki müşterilere rüya önerisinde bulunuyordu.

"Haydi! Akşam pazarı! Bir alana bir bedava! Maaşımdan kesip ikram ettim!"

"Bu şekilde satmak seni kurtarıyor mu?" diye sordu Penny endişeyle.

"Bunların hepsi yalan. En başından beri birini iki tane fiyatına satıyorum zaten."

Mo Tae-il, fitilli kadife ceketini çıkardı ve bir pelerin gibi omzuna attıktan sonra sağa sola koşuşturmaya başladı. Söylediği gibi beşinci kattaki çalışma ortamı Mo Tae-il'in arayıp da bulamayacağı dört dörtlük bir yerdi. Penny bir süreliğine kendini, Mo Tae-il gibi standın üzerine çıkıp dans ederek rüya satarken düşündü ama sonra hayal kırıklığına kapıldı.

"Hey Penny! Buna baksana! Bugün iyi bir rüya geldi."

Mo Tae-il bir ara stanttan aşağıya inerek Penny'nin yanına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmişti. Elinde mavimsi, yarı saydam ambalaj kâğıdına sarılmış bir rüya vardı.

"Bu..."

"Doğru! Wawa Sleepland'in eseri. Tibet'te yedi günlük gezi rüyası, manzaralar muhteşem! Tabii ki son kullanma tarihi geçtiği için yer yer siyah beyaz oluyor. Sleepland'in yarattığı manzaralar gerçekte olduğundan katbekat daha güzelmiş. Sen de biliyorsun, değil mi?"

"Bu kadar değerli bir rüya nasıl olmuş da hiç satılmadan beşinci kata kadar gelmiş?"

Penny bunu bir türlü kabullenememişti. Çünkü Wawa Sleepland, efsanevi rüya yaratıcısı olarak bilinen ilk beş rüya yaratıcısından biriydi. Bu kadının yarattığı rüyalar birkaç ay beklense bile zor bulunuyordu.

"Özel üretim rezervasyonu yaptırdığı hâlde zamanında yatmayan bir müşteri vardı. Sınav dönemi falan filan diyerek hiç uyumadan sabahlamış. Ayırtıldığı hâlde alınmayan rüyalar da beşinci kata getirilir. Bunu buraya saklayacağım ve işten çıkarken de çaktırmadan götüreceğim."

Mo Tae-il kendine özgü hınzır yüz ifadesini takınarak, rüya kutusunu standın altına iyice sokuşturup sakladı.

"Elbette Dollagoot'a söylemek yok! Çünkü ben burada uzun süre çalışmak istiyorum." Mo Tae-il çarpık dişlerini göstere göstere sırıttı. "Penny! Beşinci katta çalışmayı bir düşünsen iyi edersin. Çünkü burada yaptığın satış kadar prim de alabilirsin!"

Penny bu sözlere kulak kesilip de gözlerini kocaman açınca Mo Tae-il şöyle devam etti:

"Buna karşılık taban maaş çok düşük."

Penny, artık Dollagoot'la buluşmak için birinci kata tekrar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

inmek zorundaydı. Asansöre kasten binmedi ve merdivenleri kullanarak aşağıya yavaşça indi.

Ardından bundan sonra hangi katta çalışması gerektiğini düşünmeye başladı. Beşinci katta çalışması için yol kenarında şarkı söyleme eğitimi alması, yeniden doğması ya da sahip olduğu bütün taktikleri seferber ederek ilk önce huyunu değiştirmesi gerekecek gibiydi. Dördüncü katta çalışması için de öncelikle Speedo'ya ayak uydurması en büyük meseleye benziyordu. Üçüncü kat en keyifli yer gibi görünüyordu ama Mogberry'le sohbet ederken konuyu seçmede dikkatli olması gerekecek gibiydi. İkinci kattaki Viggo Myers'la çalışmak için onun yaptığı sınavı geçmek şöyle dursun, ilk önce bluzunu doğru dürüst ütüleyip giymesi gerekiyordu. Tam bu sırada ikinci kattan geçen Penny'nin kulağına Viggo Myers'ın sesi geldi.

"İkinci kattaki bütün ürünler tükendi! Tükendi!"

Penny hangi katta çalışması gerektiğine karar verememiş bir hâlde Dollagoot'un ofisinin önüne vardı. "Ofiste değilim." yazılı kâğıt yerinden çıkarılmıştı.

Penny kapıya vurmaya niyetlendi ama kapı hafiften aralıktı. Aradan ofise göz attı. Dollagoot yalnız değildi. Birinci kattaki danışma masasında çalışan Weather Teyze'yle beraberdi.

"Dollagoot! Biz artık bir hayli yaşlı ve yorgunuz. Bundan otuz yıl evvel ucuz bir nevaleyle bile enerjiyle dolup taşardım ama heyhat! O günler çoktan gelip geçti. Birinci kattaki danışma masasına yeni bir eleman daha bulmamız gerekiyor. Danışma masasına ikimizin bakması çekilecek iş değil. Görüyorsun, değil mi? Bugün bile rezervasyonları düzenleyip depodaki stokları kontrol etmek için yerinde duramadın ve ofisin sürekli boş kaldı. Bundan dolayı ben de tamamen tükendim."

Weather Teyze şikâyet ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özür dilerim Weather! Ama danışma masasındaki işlerin ne kadar önemli olduğunu sen de biliyorsun. İşi her önümüze gelene rastgele veremeyiz. Belki personelden biri başvurabilir, bunun için ilan vereceğim. Biraz daha sabret. Çok sayıda külfetli işi olduğundan kimin buna gönüllü olarak kolları sıvayacağını bilmiyorum ama... Hımm. Tabii ya! İkinci kattaki Viggo Myers'la beraber çalışmaya ne dersin?"

"Viggo Myers mı?" Weather Teyze soruyla karşılık verdi.

"Hem kariyeri hem de bilgisi var. Sana çok yardımı dokunacaktır." dedi Dollagoot nazikçe.

"Ah! O, benim emrimde çalışmak istemeyecektir. Oldu olacak birinci katın yöneticiliğini hepten ona versen nasıl olur bilmiyorum... O da ne? Dışarıda biri mi var?"

Weather Teyze ardında birisinin olduğunu sezince kapıdan tarafa baktı. Penny olabildiğince sakin bir biçimde ofise girdi.

"Konuşmanızı bölmek istemezdim. Katların hepsini gezdiğimi söylemek için..."

"Ah, demek öyle! Sorun değil. Buraya gel de otur."

Dollagoot, Penny'yi memnuniyetle karşıladı. Üstünde yumuşacık bir hırkayla sandalyesine yaslanıyordu. "Peki hangi katta çalışmak istiyorsun?" diye sordu.

Weather Teyze de Penny'nin hangisini tercih ettiğine ilgi gösteriyor gibiydi. "Ben olsaydım, ikinci kata giderdim. Viggo Myers oldukça seçicidir ama ondan birçok şey öğrenebilirsin."

Penny az önce oldukça ilgi çekici bir pozisyonun açıldığını herkesten daha erken öğrenmiş sayılırdı. Bu fırsatı kaçıramazdı. Bir an bekledikten sonra net bir şekilde karşılık verdi.

"Birinci kattaki danışma masasında çalışmak istiyorum."

Dollagoot ile Weather Teyze, Penny'nin bu teklifini beklenenin aksine içtenlikle kabul ettiler. Weather Teyze çok kısa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürede emrinde çalışacak bir eleman geldiği için üzerindeki yükün azalacak olmasından memnundu. Dollagoot da Weather, "İşi bırakacağım." veya "Aslında başka bir dükkâna gitmeye karar verdim." gibi bomba bir açıklama yapacak korkusuyla diken üstünde olduğundan, Penny sayesinde meselenin çözülmesine sevinmiş gibiydi.

Penny'ye iş hakkında kısa bilgiler vermek için hep birlikte danışma masasına geçtiler. Danışma masasının iç kısmında her katın anlık durumunu göstermek için kurulmuş birkaç monitör ile anons yapmaya yarayan bir mikrofon vardı. Bir tarafına da müşterilere dağıtılacak ürün kitapçıkları yığılmıştı.

"Buradan her katta ne kadar stok kaldığı, satışların ne durumda olduğu ve rüya için yapılan ödemelerin yolunda gidip gitmediğini kontrol edebilirsin."

Weather Teyze monitörde kafa karıştıran birkaç pencere açtı.

"*Dream Pay Systems Version 4.5*[2]! Dükkân işletimi için gerekli olan tüm işlevleri içeren entegre bir programdır. Özellikle rüya ödeme sistemi inanılmaz derecede iyi yapılmıştır. Pahalı ama ödediğin paraya değiyor. Kasaya bağlı otomatik ödeme sistemini kullanmak için... Kalan ürünlerin toplamı yüzde on üçün altına düşerse otomatik uyarı..."

Penny ansızın konsantrasyonunu kaybetti. Weather Teyze'nin söylediklerinden yalnızca birkaç tanesini zar zor anlıyordu. İlginçti ama yanında duran Dollagoot da Penny'le aynı yüz ifadesine sahipti.

"Sen de Dollagoot'la aynı kafadasın anlaşılan. Makine söz konusu olunca hiçbir şey hoşuna gitmiyor değil mi? O zaman bugün kısaca ve basit bir şekilde 'göz kapağı terazisi'nden bahsedeceğim."

2 (İngilizce) Dream Pay Systems Version 4.5: Rüya Ödeme Sistemleri Versiyon 4.5 (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek bundan böyle ben de bir şeylerden konuşabileceğim." Dollagoot çok sevindi.

Weather Teyze, danışma masasının arkasını yusyuvarlak saran duvara doğru döndü. Yüksek duvar, yakından bakıldığında her bölmesinde eşyalar bulunan kocaman bir eşya dolabıydı. Her bölmede üzerinde numaralar yazılı küçük teraziler vardı ve tıpkı insanın göz kapaklarına benzeyen ağırlık, bir aşağı bir yukarı hareket ederek durumu belirten kadranı devindiriyordu. Penny'nin boyuna denk gelen 902 numaralı terazinin kadranı, "ayık" ile "uyuşuk" arasında hızlı bir biçimde gidip geliyordu.

"Gedikli müşterilerimizin göz kapağı terazileridir. Müşterilerin gelecekleri saati önceden bilmek için özel olarak tasarlanmıştır. Dükkânımızın işletme konusundaki bilgi birikimiyle üretilmiştir." Dollagoot bundan gurur duyuyordu.

Weather Teyze, 999 numaralı müdavim müşterinin göz kapağı terazisine bakarak belli belirsiz şöyle dedi:

"Bu müşterinin her zaman bu vakitlerde göz kapakları kapanır. Ama yaşlandığından uykusu azaldı. Bugünlerde rüya almaya hiç gelmiyor. Rezervasyon yapıp da zamanı geçtiği hâlde gelmeyenler için göz kapaklarına bazen parmağımla hafifçe dokunurum ama önemli bir iş sırasında uykuya dalarsa problem olur, bu nedenle ona rastgele dokunmasan iyi edersin, tamam mı?"

Penny, Weather Teyze'nin sözlerini not almakla meşgulken cevap verecek zamanı bile yoktu.

"Şey, demin söylediğinizi tekrar edebilir misiniz? Göz kapağına parmağımla ne yapmam gerekiyor demiştiniz?"

"Boş ver, aldırma! Sonuçta hep yanında olacağım."

Üçü teraziye dair epeyce sohbet ederken danışma masasından bir alarm duyuldu. Bu, Weather Teyze'nin öve öve bitiremediği *Dream Pay Systems* üzerinden gelen bir alarmdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ding dong!

Hiçbir katta ürün kalmadı. Hepsi tükendi.

"Hepsi tükendiğine göre daha fazla çalışmaya da gerek yok."

Alarm penceresini kontrol eden Dollagoot, dükkân içindeki yayında kullanılan mikrofondan tüm personele bugün mesainin erken biteceğini söyledi. Daha anons eder etmez, dükkân içinde tezahüratlar yankılandı.

"İşten erken çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki! Ben de erkenden gitmeliyim. Bugün aile toplantımız var. Bizim sonradan olma ufaklık nihayet amuda kalkabiliyor! Bugün onun için bir kutlama partisi düzenleyeceğiz."

Weather Teyze dâhil bütün personel birer ikişer işten ayrıldıktan sonra dükkânda Dollagoot ile Penny'den başka kimse kalmadı. Penny işten çıkmak istiyordu ama daha gitmeyen Dollagoot'a bakarak onu bekliyordu. Bu sırada bile müşteriler, dükkânın kapısına devamlı göz atıp duruyorlardı.

"Özür dileriz. Bütün ürünler satıldı. Yarın stoklara mal gelir gelmez tekrar açacağız."

Penny başını dışarıya iyice çıkarıp olabildiğince üzgün bir yüz ifadesi takınınca pijamalı dört beş kişi omuz silkerek geri dönüp gitti. Dollagoot danışma masasındaki kâğıda bir şeyler yazıyordu.

"Ne yazıyorsunuz?"

"Ürünlerin tükendiğini haber vermek için kapının dışına yapıştırılacak bir not yazmaya çalışıyorum."

Penny hiç kıpırdamadan usluca durarak Dollagoot'a baktı. Dollagoot kendi el yazısını beğenmediğinden olsa gerek, çoktan üçüncü kâğıdı atmıştı ve yeniden yazıyordu. Penny için Dollagoot'u bu kadar yakından görmek ve onunla birlikte çalışmak hâlâ şaşkınlık verici bir deneyimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O hikâyedeki Üçüncü Havari, gerçekten sizin geçmişteki atanız mı?" diye sordu Penny ansızın.

"Evet, öyleymiş. Bizimkiler ve dedemle ninem, bunu bana her zaman hatırlatırlardı." diye kayıtsızca karşılık verdi Dollagoot, hırkasındaki tüyleri alırken.

"Bu hakikaten muhteşem!"

Penny hürmet dolu gözlerle Dollagoot'a bakıp durdu.

Bu sırada dükkânın dışına asılacak duyuruyu neredeyse yazıp bitirmişti.

"Tamam, oldu işte!"

"Bana verin lütfen. Ben yapıştıracağım."

Penny duyuru yazısını yere düşmeyecek şekilde kestiği iki büyük bant parçasıyla kapıya yapıştırdı. Ardından da yazının dengesiz durup durmadığını uzaktan bakarak kontrol ettikten sonra tekrar dükkâna girdi.

Bugün için hazırlanan rüyaların hepsi tükendi!

Uyumaya giderken bugün de dükkânımıza uğrayan sevgili müşterilerimiz!

Bugünkü rüya ürünlerinin tamamı tükenmiştir.

Yarın tekrar gelmenizi rica ediyoruz. Dükkânımız yıl boyunca açıktır.

Her gün bir sürü güzel rüya hazırlıyoruz.

Hepsi sizi bekliyor.

Saygılarımızla,

-Dükkân Sahibi-

"Haydi o zaman, kurabiye yiyelim mi? Ne dersin?"

Dollagoot ambalajında "maddi-manevi denge kurabiyesi" yazan paketi açarak bir şeyler mırıldandı. Dollagoot'un mülakatta verdiği malum kurabiyeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ama sen neden işten çıkıp evine gitmiyorsun?" Dollagoot sanki daha yeni aklına gelmiş gibi sordu.

"Şey... Aslında siz henüz işten çıkmadığınız için ben de..."

"Ah! Öyle ya... Ben kendimce mesaiyi bitirmiş bir durumdayım." diye üstü kapalı bir karşılık verdi Dollagoot.

"Efendim?"

"Ben, bu binanın çatı katında yaşıyorum da ondan."

"Aaa..."

Çın çın!

Tam o sırada dükkânın kapısında asılı duran çandan ses geldi ve yaşını başını almış bir müşteri içeri girdi.

"Affedersiniz, bugünkü ürünlerin hepsi tükendiği için..."

Penny müşteriye böyle deyince Dollagoot, "Biraz dur bakalım." dercesine Penny'nin önüne geçti.

"Şey... Ürün satın alma niyetinde değilim. Rezervasyon hakkında bilgi alabilir miyim?"

"Elbette. Buyurun efendim."

Dollagoot kurabiye paketini arkasına saklayıp müşteriyi memnuniyetle karşıladı. Bu müşterinin arkasından birkaç müşteri daha geldi. Dollagoot'un karşıladığı müşteriler, cinsiyet ve yaş olarak türlü türlüydü ama hepsinin gözleri balon gibi şişmişti. Uyumadan önce epeyce gözyaşı dökmüş olmalıydılar.

"Sanırım bir şey olmuş." diye müşterilere duyulmayacak alçak bir sesle fısıldadı Penny.

"Al benden de o kadar. Bu müşterilerin hepsini tanıyorum. Her zamankinden daha geç geldiler."

"Uyuyamayıp da yatakta devamlı dönüp durunca buraya gelmiş olmalılar."

"Öyle görünüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dollagoot onları dükkânın sağındaki personel dinlenme odasına götürdü. Penny de peşlerinden gitti. Dollagoot, Penny'nin gelmesine aldırış etmedi.

Gıcırdayan kemerli kapı açılınca ortaya geniş bir oda çıktı. Avize denilemeyecek tarzda rustik bir ampul, dinlenme odasını sımsıcak aydınlatıyordu.

Yer yer yamanmış eski kırlentler, yumuşacık koltuklar, kanepeler ve ağaçtan yapılmış upuzun bir masa vardı. Eski bir buzdolabı ile kahve makinesi, dahası atıştırmalık sepetine varıncaya dek odanın içi çeşit çeşit şeylerle doluydu. Müşteriler yerlerine oturunca Dollagoot, atıştırmalık sepetindeki küçük şekerlerden bir avuç alıp onlara dağıtmaya başladı.

"Bunlar uyku şekeridir. Hem tadı hem de etkisi gayet iyidir. Böyle bir gecede mışıl mışıl uyumak gibisi yoktur."

Müşteriler, şekerlerden birer tane aldılar. Derken hiç beklenmedik bir anda hepsi gözyaşlarını akıtmaya başladı.

"Eyvah! Keşke önce maddi-manevi denge kurabiyesinden verseydim. Sorun yok! Ağlamanız gayet doğal. Burada olan burada kalır. Buradan dışarıya hiçbir şey sızmaz. İçiniz rahat olsun! Pekâlâ, sizin için nasıl bir rüya hazırlamamı istersiniz?"

Dollagoot'un sorusuna ilk cevap veren, tam girişte oturan genç bir kızdı.

"Sevgilimden yeni ayrıldım. Her şey yolunda gidiyordu ama bugün aniden başım zonklayarak içim yandı. Kendimi yalnız hissetmiyorum ama üzülüyorum. Ondan ayrıldığımdan beri bir adım bile atamıyorum. Benden nefret edip etmediğini, pişmanlık duyup duymadığını bilmek istiyorum. Rüyamda bile olsa bir kez onu görebilir miyim?"

Sonra diğer müşteriler de sırayla konuşmaya başladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben küçükken, aramızda epeyce yaş farkı olan öz ablamı kaybettim. Dün doğum günümdü, yirmi beş yaşıma bastım. Ablam da aramızdan ayrıldığında tam bu yaştaydı. Çok genç yaşta vefat ettiğini anca şimdi anlıyorum ve bundan dolayı acı çekiyorum. Rüyam da bile olsa ablamla görüşüp konuşmak istiyorum. Ablam iyi midir merak ediyorum."

"Yarışmaya fazla zaman kalmadı ama aklıma hiçbir fikir gelmiyor. Sanki başkalarının kafası daha iyi çalışıyormuş da bir tek ben aptalmışım gibi hissediyorum. Zaten yeterince yaşlandım, pek bir şeyden anladığım da yok ama yapmak istediklerimden vazgeçemiyorum."

"Geçen ay yetmişime bastım. Oldukça uzun yaşadım sayılır. Bugün eşyaları toplarken okul günlerimde ve düğünümde çekindiğim fotoğraflara baktım. Maziye dair düşünceler kafamdan gün boyu çıkmak bilmedi. Sonrasında yatağa uzanınca içimi bir sıkıntı kapladı. Bir anda zamanın ne kadar da acımasız olduğunu düşündüm."

Her bir müşteri, kendi hikâyesinden uzun uzadıya bahsetti. Dollagoot ise hazırladığı deftere müşterilerin anlattıklarını kargacık burgacık yazdı.

"Tamam. Ön sipariş formunun hepsini doldurdum. İhtiyacınız olan rüyaları hazırlayacağız."

Müşteriler, Dollagoot'tan aldıkları uyku şekerlerini ağızlarında evirip çevirerek yerlerinden kalktılar. Yerinden en son kalkan yaşlı başlı bir kadın şöyle sordu:

"Peki sipariş edilen rüyayı ne zaman göreceğiz?"

"Hımm... Bir bakalım. Rüyasını hemencecik hazırlayabileceğimiz kişiler olduğu gibi birazcık beklemesi gerekenler de var."

"Ne kadar beklememiz gerekiyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kesin bir cevap vermek zor ama sipariş ettiğiniz rüyaların doğru dürüst alınabilmesi için uymanız gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

"İstisnasız her gece mışıl mışıl uyuyun lütfen. Hepsi bu işte."

Geç gelen müşteriler de dükkândan nihayet ayrıldılar. Penny danışma masasında notlarını düzenleyen Dollagoot'un yanında durmuş, işten çıkıp eve gitmeye hazırlanıyordu.

"Bu türden ön siparişleri sıklıkla alıyor musunuz?"

"Çok sık değil ama arada bir oluyor. Önceden yapılmış bir rüyayı satmaktan çok daha büyük bir keyif veriyor. Benim gibi uzun süre dükkân işlettiğinde bunu sen de anlayacaksın. Haydi, çabuk git."

"Tamam!"

Danışma masasındaki göz kapağı terazileri durmaksızın, kıpır kıpır hareket ediyordu.

"Ha, Penny!"

Dollagoot tam da dışarıya çıkmak üzere olan Penny'yi çağırıp durdurdu.

"Efendim?"

"Sana hoş geldin demeyi unutmuşum. Dükkânımızda çalışacak olduğun için seni içtenlikle kutluyorum. Aramıza hoş geldin. Umarım burayı seversin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2
Gece Yarısı Flört Rehberi

Penny geçtiğimiz bir aylık sürede, idare eder oranda ilerleme kaydetmişti. En büyük gelişme, müdavim müşterilerin göz kapağı terazilerine dair detayları bir temiz öğrenmiş olmasıydı. 898 numaralı gedikli müşterinin göz kapağı terazisinde göz kapakları devamlı kapanıyordu ama bu durum o kadar sıklıkla oluyordu ki Penny, terazinin kesinlikle bozulduğunu düşündü.

"Weather Teyze! Bu göz kapağı terazisi kesinlikle bozulmuş. Günlerdir dikkat ediyorum ama bu müşterinin bulunduğu bölgede henüz gece olmadığı gibi sabah sekizden akşam beşe kadar göz kapaklarını kapalı tuttuğu görünüyor. Bakınız! Şu anda bile öyle!"

Terazinin göz kapağı biçimindeki kısmı, tıkırdayarak usul bir biçimde bir kapanıp bir açılıyordu.

"Terazi normal. Bu müşteri ilkokul öğrencisi, muhtemelen ders esnasında bolca uyukluyor. Boş ver, bırak. Derste uyuklayan öğrenciye kralı gelse bir şey yapamaz derler."

Penny bunun dışında müşterilerin aradıkları ürünlerin kaçıncı katta satıldığı, yeni ürünlerin stoklara ne zaman geldiği gibi temel şeyleri öğrenmekle beraber gelen müşterilere yol gösterebilir oldu.

Ama danışma masasındaki işlerden en önemlisi olduğu söylenebilecek para yönetimi, yani rüya bedelleriyle ilgili işler konusunda henüz acemiydi. Her şeyden önce *Dream Pay Systems*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

programını yönetmek en zoruydu. Dollagoot da bu konuda aynı durumda olduğundan, şimdiye dek müşterilerin sonradan ödedikleri rüya bedellerini kontrol etmek tamamen Weather Teyze'nin işiydi.

"Müşteriler rüya gördükten sonra hissettikleri duyguların sadece yarısını para olarak öderler. Duygusal yönü ağır basan müşterilere satış yapıldığında para kazanma olasılığı da artar, öyle değil mi? Bu nedenle müdavim müşterileri yönetmek çok önemlidir. Müdavimlerimizin çoğu duygusal insanlardır."

"Peki, duyguların para gibi ödenmesi nasıl mümkün oluyor?"

"İşte bu nedenle *Dream Pay Systems* harika bir şey! Bir tür IoT[3] teknolojisidir. Yani nesneler arasındaki iletişim ağıdır. Kasamız, müşterilerimiz ve bu sistem birbirine bağlıdır. Müşteriler rüyanın bedelini ödediklerinde para kasaya girer ve bizler de bu veriyi bilgisayardan görebiliriz... Penny? Uyuyor musun? Hiç değilse anlıyormuş gibi yap." dedi Weather Teyze yalvarır gibi.

"Özür dilerim... Kafamda bir şey canlanmadı da..."

"Elden ne gelir? Anlaşılan bu işi şimdilik benim yapmam gerekiyor."

Weather Teyze her gün sabah işe gelir gelmez ilk önce kasaya gider ve rüya paralarını toplar, ardından da karşıdaki bankaya uğrayıp parayı güvenli bir şekilde hesaba yatırırdı. Bu sıralarda Penny de Weather Teyze'nin yokluğunda bir hata yapmamak için tetikte bekleyerek danışma masasına göz kulak olurdu.

Penny bugün de bir mirket gibi boynunu iyice sündürmüş, dükkânın içini inceleyerek Weather Teyze'nin dönmesini bekliyordu. Gelgelelim az önce depodan tarafa giden Weather Teyze, şimdi geri geliyordu.

3 (İngilizce) Internet of Things: Nesnelerin İnterneti (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne çabuk geldiniz?"

Weather Teyze karnını tutmuş soğuk terler döküyordu.

"Sanırım sabahleyin yediğim omlet bozulmuş. Tu... Tuvalete... Gideceğim. İşim biraz uzun sürecek gibi. Benim yerime bankaya gidip gelebilir misin? Bu anahtarla depodaki kasayı açarsan içi tıka basa dolu iki tane cam şişe göreceksin. Onları bankanın gişesine götürürsen geri kalanını oradaki memur halledecektir. Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'ndan geldiğini söylemen yeterli. Ça... Çabuk git lütfen. Gecikirsen bankaya müşteriler yığılıyor."

Weather Teyze küçücük bir anahtarı verdikten sonra kaşla göz arasında tuvalete doğru ilerledi.

Penny hiç paniğe kapılmadan bir kâğıda aceleyle, "Bir süreliğine bankaya gidiyorum. Penny." diye kargacık burgacık yazdıktan sonra bunu iyi görünecek bir yere yapıştırdı. Sonra da unutmamak için "Kasa, iki tane cam şişe, ağzına kadar dolu olanlar, banka gişesi, Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'ndan geldiğimi söyleyeceğim." diye tekrarlayarak seri adımlarla depodan tarafa yürüdü.

Penny gayet düzenli ve tertipli duran deponun içindeki kasanın önünde durdu. Kasa beklediğinden daha büyük olduğu için anahtarı sokacağı deliği bulması biraz zaman aldı. Zar zor bulduğu ayaklarının altındaki deliğe anahtarı sokup çevirdiğinde, tıkırtıyla beraber kilidin açıldığını haber veren bir ses duyuldu. Lobideki giriş kapısı kadar büyük olan kasanın kapısı tüm gücüyle açılınca derin bir mağarayı andıran içi göründü.

Kasa, zengin bir evin bodrum katındaki kocaman bir baharat deposunu andırıyordu. Özel kutularda sayısız cam şişe vardı ama içlerindeki şeylerin renkleri birazcık farklıydı. Mistik turkuaz, göz kamaştırıcı fildişi ve kan gibi koyu kırmızı renkte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olanı da vardı. Penny cam şişenin içine sığ bir şekilde yayılmış koyu kırmızı sıvının ürkütücü bir yanının olduğunu düşündü. Kasanın içinden tıp tıp diye damlama sesleri yankılanıyordu. Penny bu renkli sıvıların müşteriler tarafından ödenen rüya bedelleri olduğunu biliyordu ama gerçeğini bu kadar yakından görmek daha ilginç gelmişti.

Weather Teyze'nin söylediği tıka basa dolu iki cam şişeyi kolaylıkla bulabildi. Görünüşe göre dün gece biri, önceden gelmiş ve iyice dolan şişeleri kutusundan çıkarıp aşağıya koymuştu. Cam şişelerin üzerinde "Heyecan" yazan bir etiket vardı ve içindeki sıvı da pamuk şeker gibi açık pembeydi. Penny biraz daha durup şişelere bakmak istiyordu ama Weather Teyze'nin çabucak bankaya gitmesi gerektiğini söyleyen sözlerini unutmamıştı. İyice dolmuş iki cam şişeyi hemencecik oradan çıkardı ve kasanın kapısını kilitledi.

İki cam şişeyi kollarının altında sıkıca tutarak karşıdaki bankaya yöneldi. Şişeler oldukça ağır ve kaygan olduğundan giderken sürekli terleyerek endişelendi. Weather Teyze'nin daha rahat bir ulaşım aracını söylemeyi muhtemelen unuttuğunu düşündü.

Bankanın kapısını açınca hoş bir klima esintisi yüzüne vurdu. Henüz o kadar çok insan yoktu. Penny aheste bir şekilde sıra numarası alırken buraya kadar sorunsuzca geldiği için kendisiyle gurur duydu.

"Bundan böyle o acemi Penny yok. Ben de bir işi yaparken tam yapabiliyorum."

Penny bekleme odasındaki koltuğa oturdu ve pembe sıvıların çalkalandığı şişelere sımsıkı sarılarak sırasının gelmesini bekledi. Bekleyen yedi kişi vardı. Biraz beklerse sıranın kendisine geleceğini düşünmüştü ama gişedeki müşteriler karmaşık

BELONGS TO KAKTUS TEAM

işlerle uğraşıyorlarmış gibi oturdukları yerden kalkmak bilmiyorlardı.

Canı sıkılan Penny cam şişeleri ayaklarının önüne doğru dikkatli bir şekilde koyduktan sonra oturduğu koltuğun yanındaki raftan bir dergi çıkardı. Derginin kapağında, "Rüyaların Beyin Bilimi, Mayıs Sayısı" diye yazıyordu. Pek de ilgi çekici bir başlık değildi. Herhangi bir sayfasını rastgele açarak baştan sona okudu.

Bu Ayki Araştırma Tezi: Rüya Değerleri ile Duygulara Dair Bir Araştırma

Bu ayın araştırma tezi olarak Dr. Reno'nun "Rüya Değerleri ile Duygulara Dair Bir Araştırma" adlı çalışması seçilmiştir. Bugüne dek bu konuda sayısız araştırma tezi yayımlandı ama Dr. Reno'nun tezi kadar derinlemesine yapılan araştırmaların nadir olduğu kanısına varılmıştır.

"Buradaki esas mevzu, müşterilerin kendilerini 'unutkan hayvanlar' olarak algılamalarıdır. Kendilerini objektif bir biçimde ele alıyorlar. Hatta hatırladıkları bütün bilgilerin aslında gerçek olmadığını, kafalarına sonradan sokulan bilgiler olduğunu bile biliyorlar. Sonuç olarak bütün deneyimlerin bir vakit unutulup gideceğini bilmeleri, şimdiki anın tek seferden ibaret olduğunu daha da umutsuz bir biçimde hissetmelerine neden oluyor. Dolayısıyla bu da müşterilerin hissettikleri duygular ile ödedikleri rüya bedeline özel bir anlam kazandırıyor."

Dr. Reno, iki yüz sayfayı aşkın tezinin ana konusunun ne olduğu sorulunca yukarıdaki gibi cevap veriyor. Kimileri bunun önceki araştırmalarının bir devamı olduğunu söyleyerek onu eleştiriyorlar. Ama son on yılda üç bin vaka üzerinde araştırmalar yapan Dr. Reno'nun hazırladığı bu derin çalışmayı herkes kabul ediyor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

(Tezin tamamını "Rüyaların Beyin Bilimi" internet sitesinden görüntüleyebilirsiniz).

İki yüz sayfayı geçkin bir araştırma tezini düşününce Penny'nin başı döndü. Hiçbir pişmanlık duymadan dergiyi kapattı. Sırada bekleyen daha beş kişi vardı.

Tam da bu sırada derli toplu bir takım giymiş adam yanına oturup konuşmaya başladı.

"Hakikaten bir bakışta bile insanı heyecanlandıran bir renk! Çok kaliteli. Bunlar, en az iki yüz *gordon* eder. Nereden geldin? Seni ilk defa görüyorum."

"Karşıdaki Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'ndan geldim. İşe daha yeni başladığım için ilk defa görüyor olabilirsiniz."

Penny adamın bu bankada çalışan bir görevli olabileceğini tahmin etti.

"Seninki kaç numara? Sıra daha var gibi. Görmeye değer eğlenceli bir şey var, izlemek ister misin?"

Penny ağır şişelerden dolayı bir yere gitmesinin zor olacağını ima ederek reddetmeye çalışırken, adam doğal bir biçimde şişelerden birini aldı. "Sana yardım edeceğim."

Adam banka gişesinin karşı tarafına doğru Penny'yi götürdü. Penny geriye kalan şişeyi hiç düşünmeden eline almıştı ve adamın peşinden yürüyordu. Vardıkları yerde kocaman bir LED ekran ve yaklaşık yüz tane sandalye vardı. Tren istasyonlarındaki bekleme salonlarını andıran bir yerdi.

Tedirgin görünen insanlar başlarının üzerindeki tavandan aşağıya doğru inen devasa LED ekrana dikkatle bakıyorlardı. LED ekranda tıpkı borsadaki ürünler gibi çeşitli türden duyguların piyasa fiyatları eş zamanlı bir biçimde gösteriliyordu.

"Başarı duygusu" ve "Öz güven" yüzde on beşlik bir artışla en üst değere ulaşmış ve koyu kırmızı bir renkle en önde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

listelenmişti. Alt taraftaki "Hiçlik" ve "Uyuşukluk"un piyasa değeri ise sürekli düşüyordu. LED ekranın en iyi göründüğü yerde, içtenlikle ve yalvarırcasına iki elini kenetleyen ya da derinden oflayıp puflayan birkaç kişi oturuyordu.

"Dana etli hamburger seti bir *gordon*ken, bir şişe başarı duygusu iki yüz *gordon*a kadar yükselmiş! El âlemin başarı duygusuna bu kadar çok para ödeyip satın alarak dolaylı yoldan kendini tatmin eden kimdir anlamıyorum! Geçen yıl bundan deli gibi stoklasaydım şimdiki işimi gönül rahatlığıyla bırakırdım." dedi oturanlardan biri.

Penny LED ekranın üst sıralarında yer alan "Heyecan"ın piyasa değerini görebildi. Düne göre biraz daha yükselmiş ve şişe başına yüz seksen *gordon*dan işlem görüyordu. Bunu kaybederse hapı yutacağını düşünerek cam şişeye sıkıca sarıldı. Derken birlikte geldiği adama dönüp baktı ama...

Ne yazık ki adam yerinde yoktu. Dahası yardımcı olmak için tuttuğu "Heyecan" şişesi de yoktu...

Ayvayı yemişti. Penny beyninden vurulmuşa döndü.

Dolandırıcı olabilir miydi? Adam, elinde para eden bir şeyler tuttuğunu açıkça belli eden, şaşkın şaşkın etrafına bakınan bir avı gözüne kestirmeye çalıştığı sırada muhtemelen Penny'yi görmüş olmalıydı. Bunun bile farkına varamadan işe yeni başladığını kendi ağzıyla söyleyivermişti. Daha ne olsun? Büyük olasılıkla ağız sulandıran mükemmel bir av olmuştu. Her ne kadar aradıysa da adam ortalıkta görünmüyordu. Penny kucağındaki ağır şişeyle bir adım daha atamayacak derecede bitkin düşmüştü.

En azından kalan şişeyi bankaya yatırmak istedi ama sırası çoktan gelip geçmişti. Bu da yetmiyormuş gibi elindeki sıra numarası da yerinde yoktu. Üstelik danışma masasını daha fazla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boş bırakamayacağı için dükkâna dönmekten başka çaresi kalmamıştı.

Weather Teyze çoktan dönmüştü. Tuvalet ihtiyacını bir çırpıda hallettiğinden olsa gerek, Penny'nin aksine oldukça rahat görünüyordu.

"Weather Teyze..."

"Penny! Ne oldu sana? Bu da ne? Onu neden geri getirdin?"

Penny başından geçenleri en ince ayrıntısına kadar anlattı. Olanları açıklayarak anlatınca kendisini dünyadaki en ahmak kişiymiş gibi hissetti.

"Eyvah! Ne yapacağız şimdi? Bugünlerde 'Heyecan' bir hayli değerli çünkü. Benim hatam. Sana böyle bir iş vermemeliydim. Huyuna suyuna giderek Dollagoot'a bu durumu uygun bir dille açıklayacağım. Bunun için fazla endişelenme! Polise ihbar etsek belki yakalayabilirler. O adam bana da birkaç defa oyun yapmaya çalışmıştı."

"Peki o adama zamanında neden tekmeyi basmadın Weather?"

Dollagoot aniden ortaya çıkmıştı.

"Rüya bedeli olan bir şişeyi yankesiciye kaptırdın ama geriye kalan diğer şişeyi bankaya yatıramadın mı? Üstelik 'Heyecan'ın şişe başına son üç ayın en yüksek fiyatından alınıp satıldığı bir günde..."

"Gerçekten üzgünüm. Sizden çok özür dilerim."

Penny, Dollagoot'un yüzüne bile bakmaya cesaret edemeden ondan af diledi.

"Ama gene de isabet olmuş! Zaten bir şişe 'Heyecan' gerekliydi. Weather bankaya gitmeden önce danışma masasına uğrayıp söylemek istemiştim ama unutmuşum. Amma velakin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görüyorum da elinde bir şişeyle çıkıp geri gelmişsin! Bugün işler yolunda gidiyor. Kaybettiğin şişe sayesinde dünyanın korkunç bir yer olduğu gerçeğini öğrendin. O şişeyi buna sayalım."

Penny, Dollagoot'un cömertçe konuşmasından dolayı kendini daha da hüzünlü hissetti.

"Gerçekten özür dilerim. Peki, ama bu 'Heyecan'ı nerede kullanacaksınız?"

"Bunu mu? Bilmiyorum ama sanki çok yakında 'Heyecan'a ihtiyaç duyan bir müşteri gelecek gibi."

* * *

Kız, çocukluğundan beri Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın müdavimiydi. Normalde çok rüya gördüğünü zannederdi ama her gece düzenli olarak dükkâna geldiğini bilmezdi. Garip bir şekilde sabahları dükkânla ilgili her şeyi tamamen unutmuş olurdu.

Taşrada doğmuş ve üniversiteyi bitirmişti. Daha sonrasında metropolde işe girince doğal olarak yalnız yaşayan ve yaygın görülen tipte bir çalışan olmuştu. Mezun olur olmaz işe girmişti ve şirket hayatı zordu ama artık ilk seferki kadar yabancı gelmiyordu. Bu yıl ailesinden uzakta yalnız yaşam süreli dört yıl oluyordu. Şimdi yirmi sekizindeydi. Kısaca pürüzsüz bir hayatı vardı.

"Yok, hiç kimse yok."

"Gerçekten mi? Ama orası erkeklerin bol olduğu bir şirket."

"Ya kız arkadaşları var ya evliler ya benim tarzım değiller ya da ben onların tarzı değilim."

"Haydi canım sen de! Her birini tek tek tutup kontrol etmedin ya! Sanki bu işe gönülsüz gibisin, öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğrusu neye nasıl başlamam gerektiğini bilemiyorum. Çalışan birinin flört hayatı nasıl başlamalı?"

"Böyle olacağını tahmin etmiştim. Hoşlandığın biri var değil mi?"

"Aslında..."

Arkadaşıyla yaptığı telefon görüşmesini sonlandıran kız, büyük boy yatağa pat diye uzandı. Geniş yatak nedense bugün ona dar geliyordu.

"Ah! Çok yalnızım."

Kız, bir başına durduğu odasında yalnızlığını dile getirecek noktaya gelmişti. Yakınındaki duvara çarpıp tiz bir şekilde yankılanan sesi dokunaklıydı. Saat çoktan gece yarısını gösteriyordu. Şirketteki gece mesaisini bitirdikten sonra hemen eve gelip yıkanmış, geri dönüşümlü çöpleri atmış, yemek yapıp yemiş ve arkadaşıyla kısacık bir telefon görüşmesi yapmıştı ama şu an yatsa bile anca altı saat uyuyabilecekti. Youtube'u izlerken battı balık yan gider hesabı Webtoon'daki çizgi roman serilerini de okuyarak iki gün üst üste sabahlamıştı. Yarın işe gidebilmesi için yalnızlıkla ya da her şeyden önce yorgunluğuyla baş etmesi gerekiyordu.

"Daha ne kadar böyle yaşamak zorundayım?"

Aklına gelen bu soruyu büyük bir çabayla unutmaya çalıştı. Yatmadan önce ciddi şeyler düşünmenin yasak olduğunu ve bunların uykuya hiçbir yararı olmadığını kendi tecrübeleriyle iyi bilen bir kızdı. Yumuşacık yorganı boynuna kadar çekti ve akıllı telefonunda alarmı kurarak yarınki hava durumunu kontrol etti. Toz bulutu: En kötü seviyede. Hava: Bulutlu. Alarm ikonu da tamamen gri renkte.

"Yirmili yaşlarımda hayatımın bu kadar kasvetli olacağını bilmezdim. Yolunda giden güzel hiçbir şey yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında tamamen yok sayılmazdı. Biraz önce arkadaşıyla yaptığı telefon görüşmesinde bahsettiği adamı düşündü. Adam, her çarşamba kızın çalıştığı şirkete gelen iş ortağı başka bir şirketin çalışanıydı, öğleden önceki işleri bitirdikten sonra her zaman kızın sıklıkla gittiği restorandaki tek kişilik masada öğle yemeğini yiyip giderdi.

"Merhaba, ben Tech Industry'den Hyun Jong-seok. Telefonda görüşmek için müsait misiniz?"

"Merhaba. Ben Jung Ah-young. Müsaitim. Sizi dinliyorum, hayırdır?"

"Şey... Bu hafta çarşamba saat onda sizi ziyaret etmek istiyorum da vaktiniz var mı?"

Kız, bu adamla işlerle alakalı bu türden birkaç telefon görüşmesi yapmış ve buluştuklarında da üstünkörü selamlaşmanın dışında hiç sohbet etmemişti. Ama her hafta pazartesi günü aynı saatte, iş dolayısıyla telefonda iletişime geçtikleri zaman gösterdiği sistematik davranışları, selamlarken dik duruşu, insanı afallatıp sinirlendirebilen iş programıyla bile sakince başa çıkan olgun erkek görüntüsü (Elbette bu sübjektif bir görüş olabilir.) sürekli dikkatini çekmişti.

Dahası son günlerde, rüyalarında o adamı görmeye başlamıştı. Aslında rüyalarında gerçek hayatta olduğundan daha uzun boylu ve yakışıklı görünüyordu.

Kız, bu doğal ilgisinin ne zaman aşka dönüştüğünü hatırlamaya çalıştı. Lisedeyken miydi? Yoksa üniversitenin birinci yılında mıydı? Bir dakika, yarın çarşamba mı? Yarının verdiği baskının aniden hafiflediğini hissetti. Yarın o adamı görebileceği gündü.

Vücudunu yorgana sarıp duvardan tarafa dönüp yattı. Bu şekilde tek başına heyecanından yatakta dönüp duruşunu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o adamın rüyasında görmemesini diledi. Bunu bilirse rahatsız olurdu. Çalışırken çaktırmadan izlemesi yetmiyormuş gibi bir de yatakta bile onu hayal eden yabancı biriydi sonuçta. Belki de çoktan evlenmişti ya da kız arkadaşı vardı.

Kızın küt küt atan kalbi, onlu yaşlardaki birininkinden farksızdı ama daha sevmeye bile başlamadan gerçek dışı endişelerinin çoğaldığı bir yaştaydı.

Kafasındaki düşünceler bitmek bilmiyordu. Şu an cidden uyuması gerekiyordu. Yorgunluktan uyuyakaldığı sırada içinden şöyle yalvardı:

"Karşılıksız aşk bile olsa güzel. Ne olur, bu duygu hiç bitmesin!"

* * *

"Weather Teyze! Sanırım 201 numaralı müşteri yakında gelecek gibi."

"Hımm, evet." Weather Teyze göz kapağı terazisine bir bakış attı.

"Çok şükür. Her gün uğrardı ama dün hiç gelmeyince biraz endişelenmiştim."

Penny, 201 numaralı göz kapağı terazisine bakarak memnuniyetle tebessüm etti. Göz kapakları tamamen kapalıydı ve terazinin kadranı "REM[4] uykusunu" işaret ediyordu.

Penny'nin sözü daha bitmeden 201 numaralı müdavim müşteri, dükkânın kapısını açıp içeriye girdi. Penny ile Weather Teyze gelen kızı memnuniyetle karşıladılar.

"Hoş geldiniz efendim!"

"Merhaba! Bugün de aynı rüyayı görmek istiyorum. Son zamanlarda gördüğüm rüya hoşuma gidiyor."

4 (İngilizce) Rapid Eye Movement: Hızlı göz hareketi. Uykuda rüyanın görüldüğü evre anlamına gelir. (ç.n.)

BELONGS TO KAYIP TEAM

"Evet, şu an üçüncü kat karmaşık bir durumda. Bu nedenle bulmanız zor olabilir. Ben bulup size getireceğim. Biraz bekleyin lütfen."

Penny aceleyle üçüncü kata çıktı. Üçüncü katın yöneticisi Mogberry, çalışanlarla birlikte az önce gelen rüya kutularını yerleştiriyordu. İnce saçları bugün de dağılmış, deli gibi savruluyordu. Sağa sola saçılmış kutu yığınlarından sıyrılarak "Sürekli Satanlar" köşesine ulaştı.

Rüyalar standa dağ gibi yığılmıştı. Muhtemelen sabahleyin derli topluydu ama birçok kişi tarafından kurcalandığı için şu an darmadağınık bir hâldeydi.

Penny, gelen kız müşterinin beklediği rüyayı hemencecik bulmak için büyük bir çaba sarf ederek kutuları yokladı. Leprikon perilerinin gökyüzünde uçma rüyasından en az beş defa eline geldiği sırada, üzeri kalp motifleriyle itinayla süslenmiş bir kutu nihayet gözüne ilişti. Ambalaj şeridinin üzerinde, rüyanın yaratıcısı olan Kiss Gruer'un adı küçük harflerle yazılıydı. Kiss Gruer, flörtle ilgili ürünleri inanılmaz bir biçimde yapan, görmüş geçirmiş bir rüya yaratıcısıydı. Her şeyden haberdar olan Assam'ın anlattığı kadarıyla, gerçekten flört etme konusunda hiçbir becerisi yokmuş ve yüz defadan fazladır da birileriyle çıkmayı denemiş. Her defasında da saçlarını sıfıra vurduruyormuş ama saçlarının bu kadar uzayıp gitmesine hiç kimse dikkat edememiş. Gelgelelim giriştiği her deneyimde başarısız oldukça ürettiği ürünlerin kalitesinin de giderek daha da artması iş dünyasında kabul görüyormuş.

"İşte bu. Öyle değil mi?"

Nefes nefese birinci kata inen Penny, elindeki kutuyu müşteriye uzattı.

Kutunun üzerinde "Sevilen Kişinin Ortaya Çıktığı Rüya" diye yazan bir etiket vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, doğru."

"Buyurun lütfen. Hayırlı olsun."

"Ödemeyi gene daha sonra yapabilir miyim?" diye sordu kız, rüya kutusunu aldıktan sonra Weather Teyze'ye bakarak.

"Evet, her zaman olduğu gibi uyandıktan sonra hissettiklerinizi birazcık paylaşmanız yeterlidir."

"Yani rüya gördükten sonra herhangi bir duygu hissetmezseniz, biz de rüyanın parasını almıyoruz!"

Penny, Weather Teyze'den öğrendiğini tam yerinde kullandı.

Kız müşteri, kutuyu eline alıp dükkândan yavaşça çıktı. Giden müşterinin adımları ahesteydi ama nedense Penny, onun arkasından bakınca bir rahatsızlık duymuştu. Fakat bunun nedenini bilmek imkânsızdı.

Daha sonrasında dükkân biraz tenhalaşınca Penny de elindeki süpürgeyle lobinin zeminini yavaşça süpürürken düşüncelere dalıp gitti. 201 numaralı kız müşteri gittiğinden beri içinde hiç geçmeyen bir daralma vardı ama bunun nasıl bir şey olduğunu tanımlayamıyordu. Penny amaçsız bir biçimde zemini süpürürken, merdivenin kenarındaki Dollagoot'un ofisine kadar varınca içindeki daralmanın nedenini birazcık anlar gibi oldu.

"Hay aksi, kusura bakma. Yere bir sürü kurabiye kırıntısı dökmüşüm, değil mi?"

Ofisin kapısı birden açılınca Dollagoot ortaya çıkıvermişti.

"Sorun değil efendim. Biraz boş vaktim olduğu için temizlik yapayım demiştim. Hımm, şey..."

"Hayırdır? Bir şey mi oldu?"

"Aklıma takılan bir şey var da... Hani şu 201 numaralı müşteri..."

"Ha, evet. 201 numaralı müşteri. Gedikli müşterimizdir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ona sevilen kişinin ortaya çıktığı rüyayı sürekli olarak satmak doğru mu?"

"Bunu bir problem olarak mı görüyorsun?"

Dollagoot, Penny'nin sorusuyla alakadar oldu.

"Hımm... Sevilen bir insanın birkaç defa rüyada görülmesi ilkin iyi gibi geliyor. Sürekli sevdiğimiz insanı rüyamızda görürsek sadece hevesimiz büyür ama sonuçta gönlümüz de yaralanır. Sürekli rüya görmeye çalışmak..."

Penny bir an düşünmek için konuşmasına ara verdi.

"Doğru! Sadece ama sadece rüya görmek, aslında gerçekte hiçbir ilerlemenin olmadığı anlamına gelir, öyle değil mi?"

Penny o kıza arkasından bakınca içinin neden daraldığını anca şimdi anlamıştı.

"Penny, 201 numaralı müşteriyle dışarıdan gelen diğer müşterilerin rüyalar hakkında genelde ne düşündüklerini biliyor musun?"

"Elbette, bu konuda bir şeyler okumuştum. Bilinçsizlik. Bilinçaltının rüya olarak ortaya çıktığını düşünüyorlardır."

"Doğru."

"Yani?"

Penny bu konuşmayı tam olarak anlamadı. Bön bir eleman olarak görünmek istemiyordu ama merakını da yenemiyordu.

"Müşterilerin uykudan uyandıklarında bizim dükkâna dair hiçbir şey hatırlayamadıklarını sen de biliyorsun. Bu yüzden dün gece gördükleri rüyaların bilinçaltının ta kendisi olduğunu düşünmeleri, onlar açısından yapabilecekleri en iyi değerlendirmedir. Sen müşteri olsan ne yapardın?"

"Rüyalarımda önemsediğim birini devamlı görmeye devam edersem, muhtemelen bilinçaltımın da giderek o kişiye meylettiğini düşünmeye başlarım." dedi Penny kendinden emin olamayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, yeterince zaman geçince de o kişiyi sevdiğinden emin oluyorsun."

"Benim demek istediğim de buydu işte. Sadece bununla da aşk başlamaz ama... Üstelik rüya, adı üstünde rüyadan başka bir şey değil..."

Penny coşkuyla dolup taştı ve rüyayı satın alan kız müşteri aklına geldikçe de yüreği sızladı. Gelgelelim Dollagoot'un yüzü her zamanki gibi âdeta ışıl ışıl parlıyordu.

"Hoşlandığını anladığı andan itibaren aşk başlar. Sonu ister tek kişilik ister çift kişilik aşk olsun bizim rolümüz buraya kadardır."

"Umarım tek kişilik, karşılıksız aşk olmaz. Yoksa yazık olur."

"Dediğin gibi, rüyalar sadece rüyalardan ibarettir, öyle değil mi? O kıza hakiki yaşamında güvenmeye çalışalım."

* * *

Kız, kalkmak istediği saatten beş dakika önce uyandı. Alarm çalmamasına rağmen yeniden doğmuş gibi gözleri kendiliğinden, rahatça açılmıştı. Rüyasında bir dükkâna gittiğini hayal meyal hatırladı ama daha çok hatırlamaya çabaladıkça avcundan kayıp giden kum taneleri gibi belli belirsiz imgeler de kafasından hızlı bir biçimde yok olup gitti. Buna dair bir daha hiçbir şey hatırlayamadı. Aklında kalan tek şey, o adamı bugün de rüyasında gördüğüydü. Rüyasında adamın sıklıkla gittiği restoranda onunla birlikteydi. Adamın her gün oturduğu yerin hemen yanına dostça oturarak onunla uzun mu uzun sohbetler ediyordu. İkisi her gün orada buluşmaya söz vermişler gibi, rüyasındaki adamla ettiği sohbet, uzun zamandır birbirlerini tanıyorlarmış gibi rahat geçmişti.

Rüyanın üzerinde bıraktığı duyguları olduğu gibi muhafaza ederek yatağından kalktı ve banyoya yöneldi. Kesinlikle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

heyecanlıydı. Ama duştan gelen soğuk su vücuduna değer değmez, bir anda kendine gelerek yeniden sakinleşti.

"Bana neler oluyor böyle?"

* * *

Kızın heyecanla çırpınan yüreği sakinleşmeden önce Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın birinci kat lobisindeki danışma masasının alarmı çalıyordu.

Ding dong!

201 numaralı müşteri ödeme yaptı.

Sevilen kişinin ortaya çıktığı rüya bedeli olarak bir miktar "Heyecan" ödendi.

"Bu sistem, kasadaki şişelerle bağlantılı değil mi?"

"Doğru. Demek şimdi anlıyorsun! Dünya gün geçtikçe gerçekten çok daha iyi hâle geliyor. Eskiden bizzat taşıyıp dolduracağım derken çoğu dökülüp ziyan oluyordu. Rüya bedelleri geldikçe, teraziyi sağa sola taşıyıp ölçüm yaparken koca bir gün bitiyordu."

"Peki ama bu bir şişe 'Heyecan' nerede kullanılacak?"

Penny geçen sefer bankaya götürüp geri getirdiği şişeye kafayı takmıştı. O şişe hâlâ danışma masasında öylece duruyordu.

"Dollagoot gerekli dediyse kesinlikle faydalı bir iş için kullanacaktır." diye karşılık verdi Weather Teyze, kendinden emin bir biçimde.

* * *

İşe giden kız, gereksiz düşüncelerden sıyrıldıktan sonra işine odaklanmaya çalışıyordu. Her gün gece o adamı rüyasında neden gördüğünü düşündükçe kabul edilemez bir sonuca varıyordu.

"Karşılıksız aşka mı düştüm acaba?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam bu sırada bulunduğu bölmenin ötesinden şefin sesi duyuldu.

"Ah-young Hanım! Bugün, Hyun Jong-seok Bey'in toplantıya geleceği gün değil mi?"

Saat 9.55'ti. Normalde istisnasız on dakika öncesinde toplantı salonunda olurdu. Geç kalacak olsa bile haber verirdi ama kız, bu durumdan şüphelenmeye başlamıştı. Derken kızın masasındaki telefon çaldı.

"Ben teknik işler bölümünden Jung Ah-young. Buyurun, sizi dinliyorum."

"Merhaba! Ben, Tech Industry'den Hyun Jong-seok."

Aceleyle koşuyormuş gibi nefes nefese kalan adamın sesi, ahizeden duyuluyordu.

"Evrakı arabada unutmuşum. Saat ona kadar gelmiş olurum."

"Ha, tamam."

Kız, az önceki cevabının çok nahoş geldiğini düşünerek çabucak şöyle ekledi:

"Şefime haber vereceğim. Acele etmeden yavaşça gelin lütfen."

"Ah! Teşekkür ederim!"

Kız telefonu kapatmasına rağmen ahizeye bir süre dokunmaya devam etti. Adamın her zamankinden biraz farklı gelen sesini duyunca gene durduk yere çaresizce heyecanlandı.

"Bu kadarı yeter! Hiç değilse işimi bari yapayım." diyerek kendini yatıştırmaya çalıştı.

Saat tam on olmuştu. Ofisin kapısı açıldı ve adam içeri girdi. Kız, adama doğrudan bakmamak için gözünün ucuyla bir bakış attı. Acele etmemesini söylemişti ama koşarak geldiğinden olsa gerek, yanakları alabildiğine kızarmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın gözleri sağa sola devinerek birini arıyordu. Ve o anda gözleri, umursamaz kızın bakışlarıyla kesişti.

Kız daha bakışlarını başka bir yöne çevirmeden önce adam, sevinçle gülümsedi ve hafiften öne eğilerek kızı öteden selamladı. Adamın yanaklarında derin gamzeler belirmişti.

"Gamze, kural dışı bir hareket değil mi?"

Bundan böyle kızın, sevdiği birinin olduğu gerçeğini kuzu kuzu kabul etmekten başka çaresi yoktu.

* * *

Adam sabah uyandığından beri kendini iyi hissetmiyordu. Dün gece rüyasında eski kız arkadaşını görünce uykusundan kötü bir biçimde uyanmıştı. Olay, kimin hatasıyla nasıl ayrıldıklarını bile hatırlayamayacak derecede çok uzun zaman öncesine dayanıyordu. Rüyasında görmüş olsa bile ne özlem ne de pişmanlık duymuştu. Sadece onu hâlâ rüyasında bile görüyor olmasını garipsiyordu. Son zamanlarda eski kız arkadaşını rüyalarında sıklıkla görüyordu.

"Hakikaten bilinçaltı denilen şey amma da fenaymış ha!"

O gün adam arabasını sürerken de derin düşüncelere daldığından toplantı evrakını arabada bırakmak gibi bir hataya düşmüştü.

Toplantıya cidden geç kalmak istemiyordu. Yakında otuz yaşına basıyordu. Otuzunda ne flört edebilmiş ne de iş konusunda verdiği sözleri tutabilmiş bir adam olmayı hiç istemiyordu.

Gerisin geri otoparka dönerek ortak işler yaptığı şirkete telefon etti. Telefon birkaç saniye bile çalmadan aniden açılmıştı. Telefonu açan kişi şirkette çalışan o kızdı.

"Ben teknik işler bölümünden Jung Ah-young. Buyurun, sizi dinliyorum."

"Merhaba! Ben Tech Industry'den Hyun Jong-seok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nefesi tıkandığından çıkardığı komik sesler telefon hattından kıza duyuluyordu.

Bu da neyin nesi böyle? Adam nefesinden çıkan hırıltıyı saklamak için normaldekinden daha yüksek bir tonda şöyle cevap vermişti:

"Evrakı arabada unutmuşum. Saat ona kadar gelmiş olurum."

"Ha, tamam." Kız kısaca cevap vermişti. Ardından tam da telefonu kapatacağı sırada kızın sesi hoparlörden bir kez daha duyulmuştu.

"Şefime haber vereceğim. Acele etmeden yavaşça gelin lütfen."

"Ah! Teşekkür ederim!"

Kızın sesi dostane ve nazikti. Adam, tam bu anda, o gün için kendine büyük bir teselli bulmuş gibiydi.

O günün gecesi, adam yorgun argın bir biçimde yatağına uzanmış ve başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmıştı.

* * *

"Hoş geldiniz efendim!"

Penny, adamı bir görüşte tanıdı. Yakın zamanda ikinci kattaki "Hatıralar" köşesinden eski sevgiliyi görme rüyasından satın alan adamdı.

"Bugün de aynısından vereyim mi?"

"Evet, aynısından olsun lütfen." Adam ifadesiz bir biçimde cevap verdi.

Penny ikinci kata doğru yol göstermek istediği sırada, yakınlardaki Dollagoot, erkek müşterinin önünü kesti.

"Affedersiniz ama bundan böyle bu rüyayı görmeseniz de olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Efendim?"

"Belki hatırlamayabilirsiniz ama bundan iki yıl önce benden bir ricada bulunmuştunuz. Ayrıldığınız eski kız arkadaşınızı görebileceğiniz bir rüya vermemi yalvarırcasına istemiştiniz."

"Ben mi öyle demişim? İki yıl önceyse... Muhtemelen ondan ayrıldıktan hemen sonra olmalı."

"Evet. Hatta bir süre rüya gördükten sonra uykunuzdan ağlayarak uyandınız, değil mi?"

"Doğru ya, öyle bir zaman olmuştu. Kısa süre sonrasında da normale dönmüştüm. Daha sonraları ise o kişi uzunca bir vakit rüyalarıma gelmez olmuştu."

Adam cevap verirken bir şey tuhafına gitmiş olacaktı ki şüphelenen, şaşkın bir yüz ifadesi takındı.

"Peki ama neden son zamanlarda bu rüyayı tekrar tekrar görüyorum?"

"Siz benden ricada bulunmuştunuz. Artık yeni bir aşka başlayacak gibi olduğunuzu, bunun gerçekten iyi olup olmadığını teyit etmek istediğinizi söylemiştiniz. O nedenle ben de size eski sevgilinin görüldüğü rüyayı tavsiye etmiştim."

"Hımm... Demek öyle."

"Bir de rüyanın bedelini ödememiştiniz. Bu da rüyanızda eski kız arkadaşınızı görmüş olsanız bile artık ona karşı özel bir şey hissedemediğiniz anlamına geliyor tabii ki."

"Yani bu rüyadan tamamen zarar ettiğimiz anlamına geliyor." Weather Teyze araya girerek lafa karıştı.

"Duydunuz değil mi? Demem o ki bundan böyle bu rüyayı size satamayız. Zaten duygusal anlamda hiçbir şey hissedemeyeceksiniz de ondan." dedi Dollagoot.

Dollagoot'un bu sözlerine karşılık adam, mahcup bir biçimde şöyle karşılık verdi:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman bana müsaade."

"Bir dakika lütfen. Bari bir çayımızı için de öyle gidin, olmaz mı? Daha gecenin bitmesine çok var, neden acele ediyorsunuz ki?"

Dollagoot hiç çekinmeden ve olabildiğince nazik bir biçimde adamı yolundan çevirdi. Ardından danışma masasında duran bir şişe "Heyecan"ı alıp şişenin tıpasını açtı. Şişenin ağzından pembe bir duman yükseldi. Şişedeki sıvıyı çay kupasına iyice doldurduktan sonra bunu adama verdi.

"Bir dikişte için lütfen."

Çayı dibine kadar içen adam, geldiğinden daha rahat adımlarla dükkândan çıktı ve aheste aheste gözden kayboldu.

"Dollagoot Bey, 'Heyecan' çok pahalıydı hani, müşteriye neden o kadar çok verdiniz?" Penny üzgün bir yüz ifadesi takınmıştı.

"Tek taraflı aşkın hüzünlü olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Şaşkınlığından Penny'nin ağzı bir karış açık kaldı.

"Öyleyse bu giden adam, 201 numaralı müdavim müşterinin sevdiği kişi mi?"

Dollagoot, "Bu kadar doğal bir şeyi neden soruyorsun ki?" diyen bir ifade takınırcasına başıyla onayladı.

"Peki, bunu nasıl biliyorsunuz?"

"Sen de otuz yılı aşkın bir süre dükkân işletirsen bunu doğal bir biçimde öğrenirsin."

* * *

Adam ertesi gün uykusundan canlı ve taze bir hisle uyandı. İçi kıpır kıpırdı. Öyle ki her ne olursa olsun, yeniden başlamak için özel bir gün varsa kesinlikle bugün öyle bir gün gibiydi. Telefonunu şarj aletine taktı ve şarkılar mırıldanarak duş almaya gitti. Duştan gelen su sesleriyle adamın şarkıları gürültülü bir biçimde evin içini doldurduğu sırada, cep telefonundan mesaj

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sesi geldi. Telefonun kilit ekranındaki uzun mesajın sadece ilk cümlesi zar zor görünüyordu.

Yeni bir mesaj geldi.

"Merhaba. Benim adım Jung Ah-young. Acaba... Hatırlıyor musunuz?"

* * *

"Şimdiki erkek arkadaşınla ilk kez nasıl tanıştın?"

"Hoşlandığım için ilk ben iletişime geçtim. 'Beraber yemek yesek nasıl olur?' diye sordum."

"Sahi mi? Ama sen böyle şeyler yapabilecek bir karakterde değilsin ki."

"Al benden de o kadar. Anladım ki insanın içi içine sığmayınca karakteri de değişiyormuş."

"Reddedilmekten korkmadın mı?"

"O değil de tuhaf birisi olduğumu düşünür mü diye daha çok korktum. Dahası çalıştığım şirketin ortağının çalışanı."

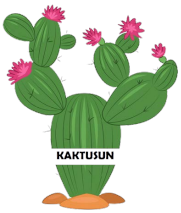
"Vay be! Cidden mi? Hakikaten adam hoşuna gitmiş anlaşılan."

"Ben mesaj gönderdikten sonra telefonumu kapatmıştım. Çünkü cevap gelmez diye korkmuştum. Pek hatırlamıyorum ama sanırım iki saat sonra telefonumu tekrar açmıştım. Her neyse, daha sonra bana 'İlk önce mesaj gönderip ardından ortadan kaybolmak da neyin nesi?' demişti."

"Peki şimdi nasıl? Önce davranarak iyi yaptığını düşünüyor musun?"

"Fazla söze ne hacet! Emin olabilirsin! Doğduğumdan bu yana en iyi yaptığım şeyler arasında ilk beşe giriyor. Hayır, ilk üç mü demeliyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3
Geleceği Gösteren Rüya

Penny işe başlayalı üç ay olmuştu. Güneşli bir temmuz sabahıydı. Sokaklar dükkânlarını açmaya çalışan tüccarlar ve insanların rastgele çıkarıp attıkları kiralık gecelikleri toplayan Noktilukalarla dolup taşıyordu. Penny kafeden aldığı soya sütlü *latte*yi yudum yudum içerek işe gidiyordu. Dükkânın önüne kadar vardığında bugün oldukça erken geldiğini anladı.

Yirmi dört saat açık olan dükkânın doğası gereği tüm çalışanlar, belirli saatlerde vardiyalı olarak çalışıyorlardı. Bundan dolayı erkenden girmeyi gerektirecek bir durum yoktu. Penny de bu boş vaktini güneşin tadını çıkararak geçirmeye karar verdi. Dollagoot Bey'in sokağın ortasında tüm ihtişamıyla duran, beş katlı, ahşap rüya dükkânı... Boş zamanının tadını çıkararak geriden izlediği dükkânın görünüşü daha bir muhteşemdi.

Ne var ki uzun aradan sonra gelen bu rahatlık fazla sürmedi.

"Hey, Penny! İyi ki erkenden gelmişsin. Hemen içeri gel de bana biraz yardım ediver!"

Dükkânın kapısı açılmış ve ikinci katın yöneticisi Viggo Myers, Penny'ye uzaktan seslenmişti. Myers bir elinde buruşmuş bir şeftali tutuyordu, diğeriyle de sıcaktan ölüyormuş gibi yüzünü yelliyordu.

"Ah... Tamam, tamam!"

Penny ani bir tepkiyle karşılık verip dükkâna girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dükkânın içi daha önce hiç almadığı ekşimsi meyve kokusuyla dolup taşmıştı. Birinci kattaki lobi şeftali, kayısı ve iri taneli yeşil üzüm gibi her türden meyveyle salkım salkım süslenmişti. Personelden tanıdıkları olmasaydı, hiç bilmediği bir çiftçinin bahçesine yanlışlıkla girdiğini bile sanabilirdi.

Yalnızca Viggo Myers değil, her kattan birkaç çalışan da lobiye inmişti ve hepsi ya meyveleri yerlerine asmakla ya yaprakları süslemekle ya da yere düşüp zemini kirleten meyveleri toplamakla meşguldü. Bunların arasında hiç beklenmedik işçiler de vardı.

"Mo Tae-il! Lütfen şu Leprikonlara dükkânlarına geri dönmelerini söyler misin? Onları neden çağırdın ki?"

Üçüncü katın yöneticisi Mogberry, Mo Tae-il'e çıkıştı.

"Efendim, hemen yanı başımızdaki dükkânda gökyüzünde uçabilen arkadaşlarımız varken neden durduk yere merdivenle uğraşalım diyerek onları çağırdım. Bu arkadaşlar da seve seve kabul ettiler. Görüyorsunuz ki gerçekten canla başla çalışıyorlar!" Mo Tea-il eliyle tavanı işaret etti.

Lobinin tavanında, bir karış boylarıyla Leprikon perileri, ikişerli gruplar hâlinde kendileri kadar gelen yeşil üzüm tanelerini yukarıya asmak için çaba sarf ediyorlardı ve sadece Penny'nin gördüğü kadarıyla beş salkım yeşil üzümü çoktan yere düşürmüşlerdi. Hatta salkımlardan biri oradan geçen bir müşterinin kafasına düşmüştü.

"Ayyy!"

"Eyvah! Özür dileriz efendim! Kusura bakmayın, iyi misiniz? Gördüğünüz gibi lobi biraz karmaşık bir durumda. Yukarı katlara çıkmanız daha iyi olacaktır."

Müşterinin yanında duran Weather Teyze, onların yerine özür diledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada neler oluyor?" diye sordu Penny, yere düşen üzümleri toplayarak.

"Bugün önemli birisi geliyor, haberin yok mu?" diye karşılık verdi Mogberry, meyve kutusunu katlıyordu. İnce saç telleri bugün daha fazla kabarmıştı ve neredeyse dağınık sayılırdı.

"Peki ama nasıl biri geliyor da bu kadar..."

Penny'nin sorusu, Mogberry'nin sert çıkışlı emriyle yarıda kesildi.

"Bunlar, şunlar, hepsi atılacak. Coco Hanımefendi bunları görürse neler demez! Son kullanma tarihi hep geçmiş!"

Mogberry bağırıp çağırıyordu. Meyve kutuları yerine bu defa da lobiye yığılmış rüya kutularını düzenlemeye başladı.

Penny hiç söylenmeden kollarını sıvadığı gibi Mogberry'ye yardım etmeye başladı. Henüz hepsini içmediği soya sütlü *latte*si, danışma masasının üstünde soğuyup gidiyordu. Mesai saatinden önce ve gereksiz yere dükkânın önünde bir daha asla dolaşmayacağına içinden söz verdi.

"Mogberry Hanım! Atmayın ve hepsini bana verin lütfen. Beşinci kata koyup fiyatlarda indirim yaparsak iyi satılır!"

Mo Tae-il, süslemeden artakalan yeşil üzümleri ağzında çiğneyerek düşüncesizce araya girdi. Kolsuz tişörtlerinin üzerine zarif, deri yelekler giyen Leprikon perileri de yeşil üzümlerden birer tane kucaklamışlardı ve söylenerek onun etrafında uçuşuyorlardı.

"Senden rica ediyoruz Mo Tae-il! Her ne kadar beşinci kattaki rüyalar ekonomik fiyatlardan satılıyor olsa da bu biraz fazla değil mi? Bu kadar şey hem görüntü hem koku hem de renk olarak küme küme uçup gidecek ve nasıl bir rüya olduğu bile bilinmeyecektir. Bunların farkına vararak bu türden şeyleri satmamalısın. Dollagoot bunu öğrenirse küplere binecektir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dahası Aganep Coco, dükkânımızda bu türden kalitesiz rüyaların satıldığını öğrenirse... Bunu hayal etmek bile korkunç bir şey. Bizimle bir daha iş yapmaz."

"Zaten müşterilerin çoğu uykusundan uyanınca hiçbir şey hatırlayamıyor. Ne olacak ki..."

"Doğru, doğru." Periler onun sözlerine hep bir ağızdan katıldılar.

Daha fazla konuşmaya devam edeceklerdi ama Mogberry kaşlarını öfkeyle çatınca çenelerini hiç açmadılar. Penny onların az önceki konuşmalarında bahsi geçen ismi çok iyi tanıyordu.

"Aganep Coco mu? Bugün o mu geliyor?"

"Hı hı. Hakikaten uzunca bir aradan sonra geliyor. Bundan dolayı özellikle onun sevdiği bir biçimde ortamı süslemeye çalışıyoruz. Kendisi mayhoş meyveleri gerçekten çok sever. Bu defa özellikle Dollagoot'un ricasıyla bir dünya rüya getirecekmiş, daha ne olsun? Böyle bir gün insanı gerçekten heyecanlandırıyor. Burada çalışmakla cidden iyi ettik. Yoksa Aganep Coco'yu bir daha ne zaman ve nasıl görebilirdik ki?"

Aganep Coco, Yılın Rüyası Ödül Töreni'nde şimdiye dek toplamda on taneden fazla büyük ödül kazanan efsanevi rüya yaratıcılarındandı. Gebelik rüyasını yapmış ve uzun zaman boyunca insanların sevgisini kazanmış ünlü biriydi. Mogberry'nin söylediği gibi Penny, onu sadece dergilerde ve televizyonda görmüştü ama bizzat hiç görmemişti. Üstelik onunla bir gün aracısız bir şekilde görüşeceğini de aklından hiç geçirmemişti.

"Haydi tamam! Bugünlük bu kadar olsun. Mesaileri bitenler çıkabilir. Vay canına! İş çoğaldı."

Penny'nin, ofisinde olduğunu sandığı Dollagoot, bir yığın boş kutunun arasından başını aniden uzattı. Her zaman giydiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gömleğiyle hırkası yerine bu defa iş ceketini giymişti. Bol kıyafetler giydiği için normalden daha zayıf görünüyordu.

"Hep burada mıydınız?"

Penny onun önündeki kutuları kenara çekti.

"Aganep Coco için lobiyi süslemek benim fikrimdi. 'Girişe birkaç tane yapay meyve assak nasıl olur?' derken iş bu kadar büyüdü. Haydi herkese paydos! Evinize gidin. Mesai bitmiştir!"

Dollagoot beli tutulduğundan olsa gerek, elinin tersiyle kuyruk kemiğini ovuşturuyordu.

"Mesai bitmiştir." demişti ama çalışanlar yerlerinden hiç kıpırdamadılar. Tam olarak kıpırdamadılar denilemezdi, daha ziyade sanki bir şey görmüşlerdi de ağızları bir karış açık kalmış ve taş gibi donmuşlardı.

Penny gözlerini onların bakıp durdukları yöne doğru çevirdi. O esnada kapının ardında duran kısa boylu nineyle göz göze geldi. Kendisine eşlik edenlerle beraber dükkânın içine girmek üzereydi.

Penny insanların neden taş gibi donup kaldıklarını anlayabiliyordu. Küçük ve çelimsiz Aganep Coco'dan yayılan enerji, insanı şaşkına çeviriyordu. Zaman, sadece onun gizemli ve tuhaf enerjisi etrafında hızla geriye doğru akıp gidiyor gibiydi. Her hareketi ağır çekimdeymiş gibi görünüyordu ve Penny kendine geldiğinde kadın, çoktan dükkânın içine girmişti.

"Aganep! Nasılsın? İyi misin?" Dollagoot onu memnuniyetle karşıladı.

"Eski dostum! Geçen yılki olağan toplantıdan beri görüşemedik! Vay be! Meyve kokuları! Dükkânın atmosferi gerçekten... Harika!"

Coco salkım salkım asılmış meyvelere hayran kaldı.

Dollagoot tozlu elini uzatarak Aganep Coco'yla tokalaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğer çalışanlar da Aganep Coco'yu görünce heyecanlarından ağızlarını elleriyle kapattılar. Sağa sola uçuşan Leprikonlar bile tek kelime etmeden havada öylece durdular.

Şanslıydı ki onların yakınında duran Penny de Aganep Coco'dan taze meyve kokuları geldiğini düşündü. Etrafı süsleyen meyvelerden bile daha yoğun ve çeşnili bir kokuydu bu. Ayrıca çok sıcak görünen izleniminin yanında yüzündeki yer yer derin kırışıklıklarla tezat oluşturan dolgun ve kırmızımsı yanakları, tıpkı beyaz tenli bir bebeği andırıyordu.

Dükkânın içine giren beraberindeki kişiler, ellerinde kaliteli ipek bohçalara sarılmış ağır paketler tutuyorlardı.

"Dollagoot! Bunlar sana söz verdiğim ürünler. Önemsiz şeyler ama umarım satışlar iyi gider! Her zamanki gibi en iyisini yapacağından eminim ama..."

"Önemsiz şeyler mi? Bunlar çok değerli ürünler! Bunları bizim dükkâna verdiğin için sana çok teşekkür ederim." diye karşılık verdi Dollagoot, paketlerden birini alarak.

Penny bu durum karşısında o kadar çok meraklanmıştı ki konuşmamak için kendini zor tutuyordu.

"Mogberry Hanım! Bunların hepsi gebelik rüyası mıdır? Gebelik rüyasının sadece rezervasyonla satıldığını sanmıştım. Bu şekilde önceden yapılıp satılabiliyor mu?"

Mogberry ipek bohçalara bakayım derken Penny'nin söylediklerini duymamış gibiydi.

"Mogberry Hanım! Yani demek istiyorum ki biri ancak hamile olduğu zaman gebelik rüyası görür, öyle değil mi? Kimin bebek sahibi olacağını nereden bilip de rüyasını önceden yapabiliyor, çok merak ediyorum."

Penny konuştukça şaşırmaya devam ediyordu. Üstelik gebelik rüyası denilen şey ona tuhaf geliyordu. Aganep Coco, normalde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hamile olduğunu kendilerinin daha bilmediği kişilere nasıl gebelik rüyaları yapabiliyordu? Böyle bir şey mümkün müydü?

"Bunlar gebelik rüyası değil. Gebelik rüyası yarattıktan sonra artakalan döküntü şeyler tabii ki."

Hipnotize olmuş gibi bakışlarını paketlerden hiç ayırmayan Mogberry'nin sadece dudakları hareket ediyordu.

"Artakalan, döküntü şeyler mi? Bunlar nerede kullanılıyor?"

"Az önce 'Kimin hamile kalacağını nereden biliyor?' diye sormuştun değil mi?"

Mogberry, hikâyenin en can alıcı noktasını anlatmadan önce kasten zaman kazanan bir anlatıcı gibi gözlerini iyice kıstı.

"Evet. Gelecekte bir bebeğin doğacağını önceden bilip de bunu bir rüyanın içine koymak tuhaf geliyor..."

"İşte cevabı da bu zaten. Gelecekle alakalı bir iş."

"Efendim?"

"Gebelik rüyası tahmine dayalı, gelecekle ilgili, bir çeşit kehanet rüyasıdır. Öyle işte. Bebeğin doğacağını önceden biliyor ve rüyayı da buna göre yapıyor."

"Kehanet rüyası mı?" Penny buna inanamıyordu.

"Emin değilim ama Aganep Coco, Birinci Havari'nin soyundan geliyormuş. *Zaman Tanrısı ile Üç Havarinin Hikâyesi*'nde geleceği üstlenip yöneten Birinci Havari vardı ya hani, işte o. Sen de o kitabı okumuşsundur, değil mi? Her neyse, geleceğe yönelik sahneler kafasında birden belirmiyormuş ama kısa bir sahnenin ya da büyük bir olayın enerjisini hissedebiliyormuş. Özellikle yeni bir hayatın enerjisini her şeyden daha güçlü bir biçimde hissedermiş. İşte bundan dolayı da Aganep Coco, gebelik rüyaları yaratabiliyormuş. Gerçekten ilginç, değil mi?"

"Peki ya o zaman şunlar?"

Penny, Aganep Coco'nun paket yığınlarını işaret etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, artakalan döküntüler deniliyor ama onlar da kesinlikle geleceği gösteren, kehanet rüyalarıdır!"

"İnanamıyorum!"

Şu an Penny, Birinci Havari'nin ve Üçüncü Havari'nin soyundan gelen iki kişinin samimi bir biçimde sohbet ettiği sırada yanlarında olmakla kalmıyor, elini uzattığı zaman dokunabileceği, geleceği gösteren, kehanet rüyalarıyla dolup taşmış şaşırtıcı bir mekânda bulunuyordu. Kendini gizemli peri masallarındaki bir sahneye girmiş gibi hissediyordu.

"Gerçekten kehanet rüyası olabilir mi? Sadece bunlarla geleceğimi görebilir miyim?"

Penny ağzı açık bir hâlde, adını bilmediği müstakbel koca adayını hayal etmeye başladı.

"Hemen gidiyor musun? Ne kadar da üzücü bir şey!"

Penny'nin düşüncelerini bölen Dollagoot'un boğuk sesiydi.

"Rüyalarımı bekleyen birçok çift var. Sıkı çalışmam gerekiyor. Zaten birkaç ay sonra olağan genel kurul toplantısı var, o zaman da görüşürüz. Her neyse bugün seni gördüğüme çok memnun oldum! Dollagoot ve siz değerli çalışanlar, hepinize minnettarım. Benim gibi bir ihtiyar için hepiniz zahmet ettiniz."

Aganep Coco salkım salkım asılmış meyvelerden oluşan süslemelere ve terden sırılsıklam olmuş personele bakarak tebessüm etti. Çalışanlar, "Zahmetin lafı mı olur?" dercesine başlarını her iki yana şiddetle sallıyorlardı.

"Hiç değilse biraz meyve götür. Hemen bir pakete koyalım da yolda yersin."

Dollagoot'un sözleri biter bitmez Coco'nun beraberindeki yardımcıları, meyve süslerini çıkarıp kutuya doldurdular.

"Madem öyle, en başından meyveleri kutusuyla verseydik daha iyi olmaz mıydı? Hiç değilse yerler batmaz, daha kolay

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olurdu." dedi ikinci katın yöneticisi Viggo Myers, şeftali suyu bulaşan yapış yapış ellerini mendiline silerken.

Aganep Coco ile beraberindeki yardımcıları gittikten sonra ikinci kattaki çalışanların üstün performansları sayesinde lobi, kısa sürede önceki derli toplu hâline geri döndü. Hepsi dinç yüz ifadeleriyle ikinci kata geri çıktılar.

Dollagoot, Aganep Coco'nun bırakıp gittiği paket yığınlarından gözlerini alamayan diğer personeli de zar zor geri gönderdi. Weather Teyze ile Penny birlikte paket yığınlarını düzenlemeye başladılar.

"Gözlerime inanamıyorum. İşte bunlar..."

"Sen de bu rüyalara can atıyor gibisin, öyle değil mi?"

"Ah, Weather Teyze! Elbette öyle! Bunu kim istemez ki!"

Penny biraz heyecanlandığı için bağırmıştı.

Paket yığınlarından çıkardıkları rüya kutularını boş kalan stantlara götürüp yerleştirdiler. Ardından Penny'nin kâğıda dikkatli bir şekilde yazı yazıp onu yapıştırmasıyla satış hazırlığı tamamlanmış oldu.

Geleceği gösteren, kehanet rüyası stoklarımıza sınırlı sayıda gelmiştir.

Birkaç saat sonra Penny, kehanet rüyasının geldiğini görüp de ağızları sulanan müşteriler ile epeydir rüya satmayan Dollagoot arasında kalmış, ne yapacağını bilemiyordu. Dollagoot normalden farklı olarak, ofisine hiç girmeden, rüya kutularının etrafında dolaşarak satışlara engel oluyordu.

"Bana bir tane kehanet rüyası verin lütfen, hayır, iki tane olsun."

"Affedersiniz ama rüyanızda nasıl bir gelecek görmek istiyorsunuz?"

"Bunu ille de söylemek zorunda mıyım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu rüyayı gerçekten ihtiyacı olana vermek zorundayız da onun için soruyoruz. Gördüğünüz gibi elimizde fazla yok."

"Bu haftaki piyangoda kazanan numaraları görmek istiyorum."

"Özür dileriz efendim ama bu amaçla satış yapmıyoruz."

"Bu da ne şimdi? Üstelik bir de soru soruyorsunuz! Müşteriye göre mi satış yapıyorsunuz yani?"

Müşteri burnundan soluyunca Penny de huzursuzlandı ve çabucak başka bir rüya önerdi.

"Bu rüyaya ne dersiniz? Dünyanın yok olduğu bir rüya, bu sayede son insan siz olacaksınız. Sizin için harika bir deneyim olmaz mıydı?"

"Kalsın." Müşteri keskin bir dille reddetti.

Memuriyet sınavında ne zaman başarılı olacağını görmek isteyen müşteri ile gelecekteki eşini önceden görmek isteyen müşterinin ardından bu seferki müşteri de öfkelenerek çıkıp gitmişti. Penny danışma masasına geri dönüp asık bir suratla söylenip durdu.

"Böyle giderse bir tane bile satamayacağım."

"Bekleyelim ve görelim." Weather'ın umurunda bile değildi.

"Aganep Coco neden Dollagoot'a mal teslim ediyor ki? Adam satmayı hiç düşünmüyor gibi."

Penny, Dollagoot'a hakaret ediyor gibi duyulur korkusuyla temkinli bir şekilde konuşmuştu.

"O kadın yaptığı rüyaların peynir ekmek gibi satılacak kadar iyi rüyalar olduğunu düşünmüyor. Öteden beri başkalarına satmaktan utanç duyduğu için sadece eski dostu Dollagoot'a satıyor."

"Bu mümkün mü? Adı üstünde kehanet rüyası. Bence çok alçak gönüllü."

"İstediğimiz geleceği seçip onu görebilsek neyse ama kadında öyle bir yetenek yok. Anca gelecekten sadece bir sahneyi

görebiliyor, onun dışında hiçbir şey göremiyormuş. Çok kısacık bir şey tabii ki."

"Gene de geleceği görebilmek harika bir şeydir."

"Öyle mi? Hakikaten öyle midir? İstediğin bilgiyi elde edemesen bile mi? Sadece bir tek sahne. Mesela beysbol topunu ıskalayan bir çocuğun burnumuzun önünden fişek gibi geçmesi ya da demlenmiş çaya bakıp durmak gibi gündelik sahnelerin de harika olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bu türden önemsiz şeyler olmaz."

"İşte şu rüyalar da bu türden önemsiz şeylermiş. Ama sattığın kişiye bağlı olarak birazcık özel olabilir."

Weather Teyze hınzırca gülümsedi. Görünüşü Dollagoot'un sürekli takındığı yüz ifadesine benziyordu. Penny, Dollagoot ile Weather Teyze'nin nasıl otuz yılı aşkın bir süredir birlikte çalıştıklarını anlıyor gibiydi.

Dollagoot her zamanki gibi kehanet rüyalarının satıldığı stantların önünde dikkatle duruyordu. Tabii ki durmadan müşterileri kovuyordu ve asla aceleci değil gibiydi.

* * *

Narim senarist olmaya hevesli bir öğrenciydi. Uzun zamandır sinemada yarı zamanlı çalışıyordu. Yarı zamanlı çalışanlar için film izlemek ücretsizdi. Filmleri bedavadan izleyerek iyi filmlerin senaryoları üzerinde düşünebildiği ve seyircilerin filmler hakkındaki izlenimlerini anında duyabildiği için bu iş tam Narim'e göreydi.

"Teşekkür ederiz. Güle güle!"

Film gösterimi bittikten sonra Narim, çıkışta durup seyircileri uğurladı. Çift oldukları anlaşılan iki müşteri, sinemadan en son çıkıyorlardı.

"Nasıldı? Benim için fena sayılmazdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İçeriği çok sıradan değil miydi? Sadece aktörler farklıydı ve hikâyeyi de sanki başka bir yerde daha önce görmüştüm. Ana fikir de aynı."

Kendi düşünceleriyle seyircinin düşünceleri uyuştuğundan dolayı Narim, içinden bu görüşü onayladı. Ardından kendisi bir senarist olsaydı hikâyeyi nasıl anlatıp da geliştirebileceği üzerine düşündü. Koltukların altına düşen patlamış mısırları süpürürken bile sadece senaryoyu düşünüyordu.

Narim ilk eseri olarak bir aşk hikâyesi yazmak istiyordu. Romantik filmlere özgü capcanlı bir afiş yaptırıp üzerine de akılda kalıcı bir ad yazmak hoşuna gidiyordu.

Bununla birlikte çok ilginç hikâyeler kulağına geliyordu. Kantinde çalışan A Hanım ile bilet satış gişesinde çalışan B Bey, kendilerine özgü el işaretleri kullanarak gizli bir aşk yaşıyorlardı; tereyağında enfes ızgara kalamar yapan C Bey ile otoparkta değnekçilik yapan D Hanım'ın hikâyeleri de oldukça ilginçti. Ama bunları senaryo olarak yazmak bir hayli sıradandı. Sıradan bir filmi özel yapan neydi, henüz bilmiyordu.

"Narim Hanım, bugün işten sonra ne yapacaksınız?" diye sordu yanında cips kırıntılarını temizleyen iş arkadaşı.

"Bugün liseden bir arkadaşımla akşam yemeği için sözleştik, ne oldu ki?"

"Bu civarda alkışı hak eden bir falcı var, kendim için rezervasyon yaptırmıştım. Yalnız başıma gitmekten biraz çekindiğim için beraber gitsek nasıl olur diye düşünmüştüm de ondan sordum. Siz senarist olmak istediğinizi söylememiş miydiniz? Senaryo yazarı olarak başarılı olup olamayacağınızı merak etmiyor musunuz? Bari bir dahaki sefere birlikte gitmeye ne dersiniz?"

"Yok, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Narim teklifi reddedince iş arkadaşı suratını hafiften astı.

"Haydi canım! Bu tür bir şeyi önceden bilmek hiç de eğlenceli değil. Öyle değil mi?"

Narim, iş arkadaşını yumuşak başlı bir davranışla teselli etmeye çalıştı.

Mesai bittikten hemen sonra arkadaşıyla akşam yemeği yemeye gelen Narim, duyduğu ilginç hikâye karşısında gözlerini fal taşı gibi açmıştı. On yıllık arkadaşı Ah-young'un yeni bir ilişkiye başladığını duymuştu.

"Yani adamı rüyanda sık sık gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Evet. Birkaç gecedir sürekli rüyalarıma giriyor diyorum. Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Bu sebeple ilk iletişime geçen sen oldun, değil mi? Benim tanıdığım gurur abidesi Jung Ah-young mu yaptı bunu?"

"Her ne kadar üzerinde düşünürsen düşün, hiçbir şey yapmamaktansa en azından harekete geçmek daha iyidir. Bu saatten sonra gurur karın doyurmuyor!"

"Harika! Şimdi de resmen buluşmaya karar verdiniz, öyle mi?"

"Hı hı. Geçen hafta çıkmaya başladık. Hâlâ aklım başımda değil."

"Üzerinde biraz çalışırsam bundan iyi bir romantizm malzemesi çıkabilir."

"Senaryo yazmak için biraz yetersiz değil mi? Kendi aramızda çene çalarken eğlenceli geliyor ama film için fazla sıradan."

"Sanırım benim uzun zamandır bir ilişkim olmadığı için böyle hissediyorum. Başkalarının ilişkileri bana hep film gibi geliyor."

Narim tabağındaki soğumuş köriyi karıştırırken derinden bir iç geçirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Restorandan çıktıktan sonra her biri kendi evine gitti.

Narim demirden yapılma tek kişilik yatağına uzandı ve uyuyuncaya kadar başını sağa sola çevirdi.

"İyi bir konuyu nereden bulabilirim ki?"

* * *

"Hoş geldiniz."

"Hoş geldiniz, buyurun efendim!"

Dollagoot'un capcanlı sesinin aksine Penny, düşük perdeden bir sesle müşteriyi karşıladı.

Çünkü daha az öncesine kadar kehanet rüyası satın almaya gelen ama Dollagoot'un geri çevirdiği müşterinin sayısı üç yüzü geçmişti ve hâliyle Penny de zihnen yorgun düşmüştü.

"Nasıl bir rüyaya bakmıştınız acaba?"

"Eğlenceli bir rüya görmek istiyorum. Bir hikâyeye konu olabilecek bir şey varsa daha çok işime yarar."

Gelen müşteri, sınırlı sayıda satılan ürünlerin olduğu standa kabaca göz attı. Gözleriyle görebildiği yerde kesinlikle bir yığın kehanet rüyası olmasına rağmen bunlarla pek ilgilenmiyor gibiydi. Kız, satılmadığı için kutulara koyularak rastgele istiflenmiş rüyalara sakin ve dikkatli bir biçimde bakıyordu. Penny, Dollagoot'un kızı yakından izlediğini fark etti. İmkânsız diye bir şey yoktu ve Dollagoot, kızdan tarafa bir adım yaklaşarak ona şöyle dedi:

"Senaryo yarışmasına hazırlanıyorsunuz, değil mi?"

"Beni tanıyor musunuz?" Narim soruyla karşılık verdi.

"Elbette. Daha önce gelen bütün müşterilerimi hatırlarım."

"Ah, kusura bakmayın. Daha önce konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum."

"Tabii ki öyledir. Ama bunun bir önemi yok. Aslında siz, son iki yıldır buradaki rüyaların neredeyse hepsini gördünüz."

BELONGS TO KAYIP TEAM

Hafızasını zorla yoklamaya çalışınca Narim'in yüzü bir süre asıldı, ardından da hayal kırıklığına uğramış bir ifadeye büründü.

"Anlattıklarınızı dinleyince size hak veriyorum. Bunlar arasında senaryoya konu olabilecek bir şey yok sanırım. Henüz dişe dokunur, orijinal bir hikâye yazamadım çünkü."

"Aslında sizin henüz görmediğiniz ilginç bir rüya var ama..."

"Peki nedir o?"

"Şey..." Dollagoot dramatik bir etki vermek için biraz ağırdan alıp devam etti, "Geleceği gösteren, kehanet rüyası."

"Ben bu türden şeylerle ilgilenmiyorum."

Narim, Dollagoot'un önerisini anında geri çevirdi.

Müşterinin bu tepkisi Penny'ye ilginç geldi.

"Gelecekten haber veren kehanet rüyası görmek istemiyor musunuz?"

"Konusunu önceden bildiğim bir şey hiç eğlenceli değil. Film de yaşam da böyledir. Spoiler[5]dan nefret ediyorum."

"Ünlü bir senarist olup olamayacağınızı hiç mi merak etmiyorsunuz?"

"Hiç merak etmiyorum. Aksine bunu önceden bilmek, gerçekten büyük bir talihsizlik olur. İyi bir gelecek görülse de o günün gerçekten geleceğinin garantisi dahi yoktur. Dahası bu da insanı durduk yere tembelleştirebilir. Görüldüğü gibi gerçekleşmeyince de sadece ama sadece hayal kırıklığı artar."

"Genelde herkes varacağı en son noktayı, yani hedefini merak eder ama siz böyle olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Bu kez Weather Teyze bir soru sormuştu. Penny'ye göre Weather Teyze ile Dollagoot, şu an aşırı derecede heyecanlıydılar.

5 (İngilizce) Spoiler: Görsel ya da yazılı eserlerde, hikâyede geçen olay örgüsüyle ilgili gizemli, sürpriz sonu açık eden bilginin dışarıya sızdırılması. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hedef mi? İnsan yalnızca nihai varış noktasına doğru hareket eden sürücüsüz, otonom araç gibi bir şey değildir. Bizzat kontağı çevirip motoru çalıştırır ve gaz pedalına basar; arada bir de fren pedalına basarak yaşama yöntemini öğrenip geliştirirse hayattan zevk alır. Ünlü bir senarist olmak da her şey demek değildir. Ben senaryo yazarak yaşamayı seviyorum. Bu süreçte yolumun kumsala mı çöle mi çıkacağı ancak ve ancak zamanı gelince anlaşılır."

Dollagoot kıza delici bakışlarla bakıyordu.

"Cevabım biraz uzun oldu, değil mi?"

Narim utancından burnunu hafiften kaşıdı.

"Hiç de bile. Çok etkileyici bir anlatımdı. Anladığım kadarıyla şimdiki zamana odaklanıldığında buna uygun bir geleceğin doğal bir biçimde geleceğini düşünüyorsunuz demek."

"Elbette! Demek istediğim işte buydu."

Narim'in kendinden emin cevabı karşısında Dollagoot iyice güldü.

"Öyleyse bu kehanet rüyasını size şiddetle tavsiye ediyorum. Endişelenmenize gerek yok. İstemediğiniz bir geleceği görmeyeceksiniz. Çok kısacık bir geleceği göreceksiniz ama onu bile unutacaksınız."

"Madem hepsi unutuluyorsa neden bu rüyayı öneriyorsunuz?"

"Eh, belki de bir gün aniden tekrar aklınıza gelebilir de ondan. Bu seferlik aldandığınızı düşünerek bir tane alın lütfen. Her zaman olduğu gibi ödemesi daha sonra olduğu için endişelenmenize gerek yok."

"Pahalı bir rüyaya benziyor... Parasını veremezsem ne olacak? Bana bunu ansızın neden veriyorsunuz?"

"Ödemelerinizi hiçbir zaman aksatmadınız. Duygusal yönden zengin olduğunuz için aslında her gün biz size

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

borçlanıyoruz. Penny! Bu müşterimize bir tane kehanet rüyası ver bakalım."

Bir süre sonrasında Narim, Penny'nin verdiği paketi aldı ve başını bir tarafa eğerek dükkândan ayrıldı.

"Bakıyorum da cin gibisiniz!" dedi Penny, standın üstündeki tozları alan Dollagoot'a.

"Satış yöntemim biraz tuhaf değil mi?"

"Alacağım diyen müşteriye satmıyorsunuz ama almayacağım diyene de zoraki satıyorsunuz."

"Aganep Coco'nun yarattığı kehanet rüyası, geleceği görmek isteyen müşteriyi hayal kırıklığına uğratan bir üründür ama geleceğe dair hiçbir beklentisi olmayan müşteri için ise hiç beklenmedik, küçük bir hediyedir."

"Ben bunu pek bilemiyorum."

"Sen de benim gibi dükkânda uzun süre çalışırsan öğrenirsin."

"Ben de bugün bu sözü henüz niçin söylemediğinizi merak etmiştim." diye karşılık verdi Penny, sert ve somurtkan bir biçimde.

* * *

Narim çok kısa bir kehanet rüyası görmüştü ama ertesi sabah hiçbir şey hatırlayamadı. Bir hafta boyunca da senaryo üzerinde yoğun bir şekilde düşündü ve nihayet arkadaşı Ah-young'un hikâyesini konu olarak kullanmaya karar verdi. Nedense arkadaşının hikâyesi kafasından hiç çıkmamıştı.

"Gerçekten olur mu dersin?"

"Rüyalarda görünen adam, kulağa romantik gelmiyor mu?"

"Her ne kadar düşünsem de sıkıcı bir konuya benziyor. Replik ya da karaktere odaklanılsa bile sıkıcı gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Narim ile Ah-young, geçen sefer geldikleri köri restoranında akşam yemeği yiyerek yeni senaryo hakkında konuştular. İkisi de konuşmalarını özel kılacak bir şey olmadığından derin düşüncelere daldı. Narim tabağında kalan havuç parçalarını çatalıyla ezdi, Ah-young da masa örtüsüyle oynadı. Tam o sırada masanın üzerinde duran Ah-young'un cep telefonu çaldı. Telefonun ekranını iki kelimelik "Jong-seok" adı kaplamıştı. Narim gözlerinin önündeki her şeyi usulca hafızasına kaydediyordu.

Tam bu esnada içinde bulunduğu duruma dair bir hikâye aniden kafasında beliriverdi ve şaşırtıcı derecede belirgin bir dejavu duygusuna kapıldı.

Lapa havuç parçaları, Ah-young'un eliyle oynayıp durduğu masa örtüsünün katlanış şekli ve tam bu sırada çalan cep telefonu ile telefonun ekranında beliren Ah-young'un erkek arkadaşının adına varıncaya kadar hepsini daha önceden görmüş gibiydi. Üstelik Narim, Ah-young'dan erkek arkadaşının adını bir kez bile duymamasına rağmen Jong-seok denilen kişinin Ah-young'un erkek arkadaşı olduğunu çok önceden biliyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

"Erkek arkadaşın mı?" diye usulca sordu Narim.

Ah-young başıyla hafifçe onayladıktan sonra telefonu açtı.

Narim bir anda zihninde dağılmış olan düzensiz senaryo sahnelerinin kusursuz bir biçimde birbirleriyle uyduğunu hissetti. Ardından Jong-seok ile yaptığı kısa telefon görüşmesini sonlandıran Ah-young'a coşkulu bir ses tonuyla şöyle bağırdı:

"Dejavu!"

"Hı? Ne dedin?"

"Az önce bir dejavu yaşadım! Senin erkek arkadaşının telefon ettiği şimdiki sahneyi rüyamda önceden gördüm sanırım."

"Sahiden mi? İlginç!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Narim birkaç saniye süren kısa bir an içinde kafasında bir fikrin şimşek gibi çaktığını hissetti. Ardından senaryo, zihninde öteden beri hazırmış gibi bir dizi düşünce, derli toplu bir biçimde ağzından dökülmeye başladı.

"Peki şuna ne dersin? Rüyasında başkalarının kimlere âşık olduğunu görebilen birinin flört danışmanlığı yaptığı bir hikâye yazacağım. Tıpkı şimdiki gibi, seninle Jong-seok'un flört ettiğinizi gösteren bir sahneyi ben rüyamda çok önceden gördüm. Kendisi flört edemese de başkalarının flört hikâyelerine dair kehanet rüyaları görebilen bir danışman!"

Yeni bir senaryo yazacak olma düşüncesinden dolayı Narim'in kalbi hızla çarpmaya başladı.

* * *

Ding dong!

1011 numaralı müşteri ödeme yaptı.

Kehanet rüyası bedeli olarak bir miktar "Heyecan" ödendi.

"Weather Teyze! Geçen hafta sattığımız kehanet rüyaları vardı ya hani, müşteriler rüya bedellerini ödemeye başladılar."

"Öyle mi? Ne güzel! Aganep Coco'nun ödeme alma zamanı geldi. Yarın bozdurup nakit paraya çevirmemiz gerekiyor."

Bu sürede Narim'le aynı kafadan birkaç müşteri, dükkâna uğrayıp gitti. Gelenlerden hiçbiri kehanet rüyalarıyla ilgilenmiyordu ama Dollagoot'un tavsiyesiyle satın almıştı.

Ding dong!

Kehanet rüyası bedeli olarak bir miktar "Acayiplik" ödendi.

Kehanet rüyası bedeli olarak bir miktar "Merak" ödendi.

"Rüya bedelleri gerçekten çok çeşitli, şuna bir bakın lütfen! 'Acayiplik' ile 'Merak' da ödenir oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir bakalım."

Arkada göz kapağı terazilerini silen Dollagoot da bu durumla ilgilendi.

"Mükemmel! Her zaman söylediğim gibi, bir rüyanın değerli olup olmadığına karar vermek müşterilerin hakkıdır."

Bilgisayarın faresine tıklayarak bildirim pencerelerinin her birini kontrol etti.

"Dollagoot! Az önceki pencere, güncelleme bildirimi gibiydi sanki... Tamamen kapatmadın değil mi? Virüs taramasıyla güncellemelerin devam etmesi gerekiyor." Weather Teyze şüpheli bir şekilde ona bakıp durdu.

"Çok sık bildirim geliyor."

"Ne?"

"Yok bir şey. Weather..." Dollagoot lafı dolandırdı.

"Peki dejavu nedir?"

Penny gelen ürün değerlendirmelerini incelerken bilmediği bir kelimeyle karşılaşmıştı.

"Müşterilerin hepsi dejavunun çok harika bir şey olduğunu yazmış."

"Dejavu! Bir şeyin daha önceden görüldüğü anlamına geliyor. İlk kez deneyimlenmesine rağmen çok önceden görülmüş gibi olan bir olay demektir. Eğlenceli değil mi? Müşterilerimiz, sattığımız artakalan, döküntü kehanet rüyalarına güzel bir ad bile bulmuşlar. Gerçekten çok yaratıcılar!" Dollagoot şaşırmıştı.

"Penny biliyor musun, çoğu müşteri dejavuyu ilginç bulur ama beynin yanılsamasından başka bir şey olmadığı için de pek önemsemez." dedi Weather Teyze.

"Gerçekten mi? Ah, çok değersiz bir şey desenize. Var gücümle kehanet rüyası sattım ama karşılığında gösterilen tepki bu kadar ha!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny hevesi kaçmış gibi ensesini kaşıyınca Dollagoot kıkırdayarak şöyle dedi:

"Önemli olan da bu işte! Geleceği görmelerine rağmen hiç kimsenin kafası karışmadı, öyle değil mi?"

"Elbette öyle olacak. Hiçbir şey görmediler ki!"

Penny, bunun ne türden bir kelime oyunu olduğunu merak etti.

"O zaman tamam."

Dollagoot gülerek yerinden kalktı.

"Susadım. Soğuk meyve suyu hazırlasam iyi olacak. Haydi o zaman, bugüne özel olarak az önce gelen 'Merak'tan meyve suyunun içine birkaç damla koyalım mı?"

Dollagoot elindeki bardakla depodan tarafa giderek gözden kayboldu.

"İşte bundan dolayı Aganep Coco, sadece bizim dükkâna artakalan rüyalar getiriyor. Başka dükkân sahipleri bunların nasıl satılması gerektiğini bilmediklerinden almıyorlar." diye fısıldadı Weather Teyze.

Penny, Dollagoot'un kehanet rüyalarını önüne gelen her müşteriye rastgele satmadığını ve büyük bir sabırla asıl müşterisini beklediğini hatırladı. Asıl Dollagoot'un geleceği gerçekten görüp görmediğini düşünerek bir anlığına şüpheye kapıldı.

"Dollagoot'un kafasından neler geçtiğini öğrenmek istiyorum." diye mırıldandı Penny.

Depoya giden Dollagoot kısa sürede geri döndü.

"İçine taze 'Merak'tan iki damla kadar koydum. Hadi, bir iç bakalım."

Dollagoot'un uzattığı limonata, denize daldırılıp çıkarılmış gibi açık mavi renkteydi. Penny içeceği aldı ve lıkır lıkır içti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağzının içine içeceğin keskin ve ferahlatıcı tadı yayıldı. Üstelik düşündüğü "Merak"tan çok daha hoş bir duyguya kapıldı.

Penny, içinde ansızın bir arzu dalgasının yayıldığını hissetti.

"Dollagoot Bey! Ben, Aganep Coco'nun yarattığı rüyaları araştırmak istiyorum. Çünkü merak ettiğim çok şey var." Penny öğrenme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. "Belki de araştırma yaparken hakiki kehanet rüyasını bulacağım, kim bilir! Yani geleceğin net bir biçimde görülebileceği bir şey diyorum. Eski öykülerde anlatılan şeyler gibi!"

"Araştırma yapmak sana kalmış ama bunu araştırmak için bugüne dek kaç kişinin hayatını boşa harcadığını söylemesem de tahmin ediyorsundur, değil mi?" dedi Dollagoot anlamlı bir biçimde. "Senin hayalini kurduğun muhteşem gelecek burada değil. Eğlenceli şimdiki zaman ile bu gece göreceğin rüyalardan başka bir şey yok."

Dollagoot limonata bardağını eline alıp müşterilerin arasında yavaşça ilerleyerek kayboldu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

4
Travma İade Talebi

Penny, geç vakitte öğle yemeğini yedikten sonra personel dinlenme odasında Weather Teyze'yle aheste aheste takılıyordu.

"Danışma masasına ben bakarım, için rahat olsun. Git haydi."

Dollagoot danışma masasına seve seve göz kulak olacağını söylediği için Penny uzun bir aradan sonra rahatça dinlenebilecekti. Eski kanepeye sırtını verip bedenini iyice esnetti.

Dinlenme odasında ikisinin dışında "4" numaralı broşları görünen çalışanlar da vardı ve sefer taslarındaki yemeklerini yiyorlardı. Uzunca bir masanın etrafına oturmuş, iştahsız ve gönülsüz bir biçimde yemeklerini ağızlarında geveleyerek sohbet ediyorlardı. Penny, son zamanlarda personel arasında yayılan "söylenti" hakkında konuştuklarını zannedip kulak kesildi ama sandığı gibi değildi.

"Bunların hepsini yiyince gene dördüncü kata çıkmamız gerekiyor. Bu nedenle olabildiğince yavaş yemeliyiz." dedi gözlüklü bir çalışan üzüntüyle.

"Keşke Speedo'nun iş gezisi sonsuza dek sürseydi..."

"Döneli daha yarım gün bile olmadı ama... Bir gün bir yıl gibi geliyor..."

Karşı tarafta oturan bir çalışan, önündeki kızartılmış pirinç pilavından tane tane alarak yiyordu. Dinlenme odasının kapısı aniden açılınca elindeki yemek çubuğunun birini bırakıverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek hepiniz buradasınız!"

Gelen, dördüncü katın yöneticisi Speedo'ydu. Bugün floresan bir tulum giymişti. Muhtemelen farklı renklerden oluşan benzer tasarımda bir sürü tulumu vardı.

"Yemeğimi neredeyse tek başıma yiyecektim! Bizim dördüncü katın personeli de buradaymış. Bu, yumurtayla kızartılmış pirinç pilavı mı? Buna biraz kızarmış etle kereviz ekleseniz pek güzel olurdu. Dişe dokunur bir şey de yok ama görüyorum ki damak tadınıza uyuyor. Tüh ya! Sefer tası, termoslu değil! Benim bir *gordon* doksan dokuz *şil* vererek aldığım termoslu sefer tasım var, bir görseniz! Ah, öyle ya! Size satın aldığım sitenin linkini göndereyim. Teşekkür etmenize gerek yok."

Speedo, bir yığın şey söyleyince dördüncü katın personeli, sakin bir biçimde sefer taslarını toplamaya başladı.

"Ne oldu yahu? Doydunuz mu?"

"Karnımız aç değil."

"Yemeğinizin sadece yarısını yemişsiniz ama!"

"Yukarı çıkıp çalışmak istiyoruz. Müsaade edin de çalışalım."

"Böyle harika bir yerde... Tamam. Ben de hemencecik yiyip geleceğim."

Personel, sanki "On dakikadan fazla bir süreliğine Speedo'ya göz kulak olun." dercesine, acınası bakışlarla dinlenme odasından çıktı.

"Speedo! İş seyahati nasıl geçti? Kısa Uyku Araştırma Merkezinde iki hafta kadar çalıştın değil mi? Sanırım senin için çok iyi bir çalışma fırsatı olmuştur."

"Ah! Weather Teyze, hey Penny! Görüyorum da her zamanki gibi Penny gene seni takip ediyor. Tıpkı tek başına hiçbir şey yapamayan bir civciv gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Speedo, yiyeceği üçgen *gimbab*[6]ın ambalajını açarak yerine oturdu.

"Adı araştırma merkezi ama zaten bildiğim şeylerin araştırıldığı bir yerdi. Yani öğreneceğim pek bir şey yoktu. Aksine oradakilere ben ders verdim."

Speedo yumruk kadar pirinç topaklarını yerken bile sürekli konuşmaya devam etti. Sayesinde bütün pirinç taneleri dört bir yana sıçradı. Penny, Speedo'dan hafifçe uzağa, kenara kaçındı.

"Yavaş ye Speedo! Ama sen normalde tek başına yemekten hoşlanmıyor muydun? Başkaları ağır aksak yedikleri için sinirlerinin bozulduğunu söylüyordun hani! Ne oldu da dinlenme odasına kadar geldin?"

"Şey... İş gezisine gittiğimde yemekleri, araştırma merkezindeki personelle beraber yedik ve ne zaman yemek yesek hep finansal yatırım teknolojilerden bahsediyorduk. O kadar zevkliydi ki anlatamam. İnsanlarla beraber yemek yemek, bir anda hoşuma gider oldu işte. Weather Teyze! Sen de ucuz duygularla yatırım yapmaya ne dersin?"

"Duygularla yatırım mı? Nasıl?" Weather Teyze bu konuya ilgi gösterdi.

Penny de ilgilenmiyormuş gibi yapmasına rağmen tüm dikkatini buna verdi. Çaldırdığı bir şişe "Heyecan" yüzünden hâlâ bankaya gitmeye çekiniyordu ama çalıştığı için finansal yatırım teknolojileriyle daha yeni yeni ilgilenmeye başlamıştı.

"Kışın 'Öfke'nin fiyatı, şişe başına otuz *gordon*a kadar çıkıyor. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Elbette, biliyorum. Üstelik 'Öfke'den birkaç damla sobaya püskürtünce sönen odun ateşi bile alev alev yanıyor. Bir hafta

6 (Korece) Gimbap, gimbab, kimbap: Kurutulmuş yosunun içine pirinç lapası, çeşitli sebze ve et koyularak dürüm şeklinde yapıldıktan sonra yuvarlak dilimler hâlinde tüketilen bir yiyecek. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gidiyor. Isınma masrafından tasarruf etmek için harika bir şey!" Weather Teyze başparmağını dikerek eliyle de onayladı. "Ben ve kocam, gür gür yanan sobanın önünde buz gibi dondurma yemeyi severiz."

"Haydi bırakın bunları da şimdi anlatacaklarımı iyi dinleyin! Bundan böyle kişi başı otuz *gordon* vererek 'Öfke' almanıza gerek yok! Araştırma merkezindeki personelin anlattığı kadarıyla şimdilerde bankadan bir an önce 'Huzursuzluk' alınması gerekiyormuş. Bu kış gelmeden fiyatı fırlayacakmış."

"Ama 'Huzursuzluk'la ne yapılabilir ki?" Weather meraklandı.

"Demode soba yerine gaz kazanları istenildiği kadar kullanılabilirmiş. Gaz borularına birkaç damla 'Huzursuzluk' katılıyormuş. Ardından sıcacık hava kısa süre içinde odanın içine iyice yayılıyormuş. Farklı türden havalar birbirine karışıyormuş gibi her tarafa yayılıyor muymuş, her neyse işte! Kendi aralarında yakın zamanda bir tez yayımlayacaklarmış, fiyatı artmadan önce satın almanın iyi olacağını söylemişlerdi."

"Bu biraz tuhaf gibi... Aslında hava denilen şey zaten her yere yayılır. Bence kafalarından uydurmuşlar. Üstelik gaz borularını rastgele kurcalamak tehlikeli değil mi?" Penny endişelendi. "Sakın önceden bir yığın satın almış olmayasınız, ha?"

"Öyle olsa ne yazar ki! Şişe başına sadece bir *gordon* verip hepsinden satın aldım! Görüyorum ki oradaki personelin beni kandırmak için bunu uydurduklarını düşünüyorsun! Neden benimle dalga geçmek istesinler ki? Üstelik benden nefret de etmiyorlar!"

Penny'nin diyecek çok şeyi vardı ama sustu.

Weather Teyze üzgün bir yüz ifadesi takınarak Speedo'yu teselli etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Speedo! Yarın benimle beraber gelip onların hepsini paraya çevirirsen iyi olur. Umudunu sakın yitirme! Gene de anlamlı bir girişim sayılır. Kötü görünen duygular da bir vakit işe yarayacaktır."

Speedo tulumuna yapışan pirinç tanelerini silkeledikten sonra oturduğu yerden bitkin bir biçimde kalktı.

"Ama fiyatının artması da muhtemel, beklesem nasıl olur ki? İki *gordon* bile olsa inanılmaz bir kâr bırakır..."

Weather Teyze, olmaz anlamında kararlı bir biçimde başını salladı. Speedo, morali bozulunca küskün bir yüz ifadesi takınarak dinlenme odasından dışarıya ağır adımlarla yürüyerek çıkıp gitti.

Penny ile Weather Teyze de danışma masasına geri dönmek için yerlerinden kalktılar. Penny, kırlenti yerine koyarak imalı bir biçimde konuşmaya başladı. Aslında deminden beri, dükkânda dolaşan "söylenti" hakkında soru sormak için uygun zamanı kolluyordu.

"Weather Teyze! Az önce kötü duygulardan bahsederken aklıma geldi de kötü rüyaların da bir faydası olabilir mi?"

"Mesela hangi kötü rüyaları kastediyorsun?"

"Kâbus denilen şeyler... İnsanların korktukları şeylerin göründüğü rüyalar."

"Yeni yapılan sözleşme yüzünden bunu soruyorsun değil mi?" Weather Teyze durumu hemen anladı.

"Demek biliyordunuz! Dollagoot'un, arka sokakta kâbuslar yaratan biri ile bir sözleşme imzaladıkları söylentisi personel arasında dolaşıyor. Bu söylentinin aslı var mı?"

"Doğru, arka sokaktaki Maxim ile yeni bir sözleşme yaptılar. Yakında üçüncü kata mallar gelecek."

"Maxim'in zifirî karanlık bir atölyeye kapanarak korkunç rüyalar tasarladığı söyleniyor... Müşteriler çekip gittikten sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

satışlar düşerse ne yaparız?"

"Al benden de o kadar. Şu an ben de Dollagoot'un aklından ne geçirdiğini bilmiyorum ama... Yakında bir kargaşa yaşanacak gibi."

* * *

Devasa binanın tepesindeki reklam panosundan haber akışı geçiyordu. Sokaklar insanlarla kaynıyordu ama hiç kimse yokmuş gibi de sessizdi. Haberi sunan spikerin sesi haricinde her şey sessize alınmış gibi garip bir sükûnet vardı. Amaçsızca sokakta yürüyen adam başını kaldırdı ve reklam panosuna baktı. Spikerin sesi, adamın kafasına doğrudan giriyormuş gibi net duyuluyordu.

"Ölenlerin sayısı doğanların üç katını aştı. Nüfusun, sarp uçuruma dönüştüğü bir çağdayız. Bu yıl askere alınanların sayısı da rekor seviyede düşüş gösterdi. Bu sebeple askerî idare tarafından otuz yaşın altında terhis edilenlerin fiziksel muayenelerinin yaptırılarak yeniden askere alınmaları projesi üzerinde çalışılıyor..."

Adam irkilip başının döndüğünü hissetti ve gözlerini sıkıca kapattı. Bu yıl yirmi dokuz yaşındaydı ve yedi yıl önce kara kuvvetlerinden terhis olmuştu.

"Yeniden askere alma projesi mi?"

Bu durumu kabullenmek adına gözlerini açıp spikerin sözlerine kulak kesilmeye çalıştı ama gözlerini yeniden açtığı anda sahne çoktan değişmişti.

Adam, üzerine bol bir tişört giymiş vaziyette askeriyeye çoktan varmıştı. Rüyasında bir anda oluveren bu sahne değişikliği karşısında herhangi bir rahatsızlık hissetmemişti ancak yeniden askere gitmek zorunda kaldığı acımasız bir gerçeklik hissinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

altında eziliyordu. Fiziksel muayeneye girmek için kuzguni bir karanlığın içinde toplanmış bekleyen insan kalabalığının arasındaydı. Etrafındaki insanlar tarafından itilip kakıldıkça öne doğru ilerliyordu. Sağlı sollu duran akranları, her ne olmuşsa gayet iyi görünüyorlardı.

"Keşke özel, birinci sınıf asker olsam."

"Ben de öyle. Bari gitmişken hep askerde kalsam. Sanki doğuştan asker yaratılmışım, yapım asker olmaya müsait."

"Olamaz! Bütün bu duyduklarım da neyin nesi?" Adamın düşünceleri ağzından dışarıya çıkamıyordu ve kafasını karıştırırken yok olup gittiler.

Kendini zorlayarak geriye doğru adımlayıp askeriye binasının dışına çıkmak istedi ama bir adım bile atamadı. Daraldığından delirecek gibi oldu. Dişlerini sıkarak tüm gücüyle bacaklarını zorladı ama maalesef bir gıdım bile kıpırdayamadı.

Derken bir anda sırası geliverdi, ağzını bile açamadan elindeki muayene sonucuna bakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Özel, birinci sınıf asker."

Birinci sınıf ibaresinin önündeki, alışılmadık "özel" ifadesi bir hayli sinir bozucuydu. Sağlıklı olması güzel bir şeydi ama şu an bunun onaylanmasının en kötü durum olduğu kesindi.

Sahne bir kez daha değişti ve adam, bu kez küf kokuları içindeki bir berber koltuğunda oturuyordu.

Bu defa da deriden yapılma berber koltuğunda sımsıkı bağlanmış gibi kımıldayamadan oturuyordu. Sadece parmaklarını zar zor hareket ettirerek bu işle hiçbir alakası olmayan deri koltuğun yırtık yerinden tutup asıldı. Sağa sola fışkıran pamuk yığınlarının verdiği his capcanlıydı. Adam endişeli bir yüz ifadesiyle aynadaki berbere baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özel, birinci sınıf asker dediniz, öyle değil mi? Üç yıl mı oldu? Gerçekten bir vatanseversiniz! Sizden para almayacağım."

Paçayı bir türlü kurtaramadığı gerçeğinin karşısında adamın kalbi parçalanacak gibiydi. Saçma sapan bir durumla yüzleşiyordu ama diğer insanlar bir hayli sakin ve garip bir biçimde uysaldılar. Adamın bedeni de içindeki güçlü duygulara rağmen takatsizdi.

"Tekrar askere gitmemin imkânı yok. Terhis olanların askere kuzu kuzu bir daha gitmeleri mümkün değil!"

Düşünceleri bir çıkış yolu bulmak için debelenirken adam, nihayet makul bir sonuca vardı.

"Öyle ya! Rüya! Bu bir rüya olmalı! Tabii canım, öyle değil mi? Bu bir rüya, öyle değil mi?"

Denize düşen yılana sarılır misali bir umutla berbere baktı.

"Rüya mı? Ha ha, yediğiniz bir şey mi dokundu size?"

Berber sırıtarak cevap verdikten sonra adamın kafa derisine saç kesme makinesini dayadı. Adam, soğuk metalin derisine değişini bir kez daha canlı bir biçimde hissetti ve saçlarının yere düşmesiyle birlikte sırtından yağmur gibi terler boşandı.

"Hapı yuttum. Demek ki bu kesinlikle bir rüya değil."

Tişörtünün ve mat deri koltuğun arkalığının terden yapış yapış olduğunu hissetti.

* * *

Adam tam bu sırada rüyasından uyandı.

Yorganı terden sırılsıklam olmuştu. Sabredip söylemediği kötü sözleri dışarı savurarak ayağa kalktı ve üç saniye sonra hakiki gerçeklik hissi tüm vücudunu kapladı.

"Vay canına... Rüyaymış!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uyandıktan sonra rüyasındaki durumu tekrar düşününce bütün sahneler saçma ve garip geldi. Ama insan sadece rüyadayken kolay bir şekilde kanıyordu işte. Askerden terhis olalı kaç yıl geçmesine rağmen hâlen bu türden rüyalar görmesi de neyin nesiydi? Ağır aksak bir biçimde ilerledi ve örtündüğü yorganı pencereden dışarıya silkeledi. Ama üzerindeki rahatsız edici duygu bir türlü geçmek bilmedi.

* * *

Kız, o gece rüyasında bir lise öğrencisiydi. Herhangi bir açıklamaya lüzum olmaksızın içinde bulunduğu durumu hemencecik anlayabildi. Sınava tam üç gün kalmıştı.

İlk günkü sınav konuları muhtemelen matematik, kimya ve fizikti. Alelacele formül ezberlemenin hiçbir yararı olmadığı konular kalmıştı. Kız rüyasında, "Neden hiç çalışmadım ki?" diye düşündü.

Evet. Hiç ders çalışmamıştı. Her ne kadar düşünse de tek bir sayfa bile açıp çalıştığını hatırlamıyordu.

Nefes alması zorlaşıp da beynine doğru dürüst kan gitmediği hissine kapılınca gözleri karardı. Gözleri açıktı ama mekân kavramı diye bir şey yoktu. Bir arada etrafına toplanan arkadaşları, kıza rüyasında hiç düşünmeden şöyle diyorlardı:

"Songi! Bu defa da yüz alırsın artık, öyle değil mi?"

"Tabii, geçen seferki sınavda bir tanecik yanlışı çıktı diye ağlamıştı ya!"

"Bu kez de çok çalışmışsındır, değil mi?"

Somurtmamak için kendini bir hayli zorlayarak cevap verdi.

"Gerçekten hiç çalışamadım."

Kız masaya yüzüstü kapandı. Masanın ucuz ahşabının kokusu, daha fazla gerçeklik hissi veriyordu. Neden sınava hiç çalışmadığını dikkatlice düşündü.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Neden hiçbir tedbir almadan kendimi böyle bir duruma soktum ki?"

Böyle bir durum ona yakışmıyordu. Aklına her türden saçma sapan sebep geldi ama düşünce yoluyla erişebileceği en son noktaya ulaşmıştı.

Rüya gören kız, bunların hepsinin birer rüya olduğunu, rüyasından uyanınca herhangi bir sınava girmesine gerek kalmayacağını, okuldan mezun olalı bir hayli zaman geçtiğini ve şu an toplumda kendisine yer edinen bir kişi olduğunu da hakikaten anlayabilecek durumda değildi.

Bir ipucu bile vermeden sahne yine değişti. Kızın farkına varmadan değişen sahne, doğal bir şekilde gerçekleşmişti. Yaz tatili öncesi, ateş gibi yanan bir sınıftaydı. Finallerin olduğu bir gündü.

Oturduğu sıra sınıfın tam ortasındaydı ve sırasının üzerinde sadece soruyla dolu olmasına rağmen hiçbir cevabı olmayan soru kitapçıkları vardı.

"Ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

Soru kitapçığını tutmuştu ve terleyip duruyordu. Hiçbir şekilde hava almayan, kalın okul üniformasının içinden terler damlıyordu. Derken yanındaki öğrencilerden gelen fısıldaşmalar kulağına çarptı.

"Bu defaki sınav neden bu kadar kolay?"

Paniğe kapılınca soru kitapçıklarının sayısı birden ikiye, ikiden üçe gittikçe artmaya başladı. Sayfaları her ne kadar çevirse de cevabını bildiği bir tek soru yoktu.

Diğer arkadaşlarının soru kitapçıklarının sayfalarını devamlı çevirirken çıkardıkları sesler sınıfın içini doldurmuştu. Kız, henüz tek bir soru bile çözememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Matematik soru kitapçığındaki sayılar, başını döndürürcesine karmakarışıktı ve kürsünün üzerindeki kocaman saat de sınavın bitiş anına doğru âdeta dört nala koşuyordu. Saniye ibresi, kızın kulağının dibinde dönüyormuş gibi gür ve keskin tik taklar çıkarıyordu.

Telaşa kapıldı ve bacakları titreyerek tırnaklarını yemeye başladı.

"Bu sınavı kazanamazsam bizimkiler hayal kırıklığına uğrarlar."

"Matematik öğretmenim sınavdan sıfır aldığımı görünce, beni öğretmenler odasına çağıracaktır."

"Arkadaşlarım teneffüste doğru cevapları sorarlarken yanlış cevaplarla dolu sınav kâğıdımı görürlerse bana ne demezler ki?"

Hayatında bu sınavdan daha önemli bir şeyin olmadığını bile düşündü. Alışılmadık düzeydeki stres ve baskı, başını ağrıttı ve tam da gözyaşları akmak üzereyken güneş ışığıyla dopdolu olan sınıf bir anda gölgeyle kaplanıp karardı. Ardından da spor sahasından kalkan devasa bir dalga, sınıfın açık duran penceresinden içeri girerek saniyeler içinde sınıfa yayıldı.

Rüya gören kız, dalganın vücuduna abanmasına aldırış etmeden rahat bir nefes aldı.

"Bu sayede sınav geçersiz sayılacaktır. Oh be, çok şükür!"

* * *

Tam o esnada abuk sabuk düşüncelerle uykusundan uyandı. Uyanmasına rağmen hemen kendine gelemedi ve sersemlemiş bir hâlde öylece uzanmaya devam etti. Rüyasında her şeyi çok net bir biçimde gördüğü için yaşadığı kafa karışıklığı, gerçeklik duygusunu yitirmesine sebep oldu. Yatağında uzanmaya devam ederken kendi kendine sakin bir şekilde düşünmeye başladı.

"Yirmi dokuz yaşımdayım. Liseden mezun olalı neredeyse on yıl geçti. Üstelik ileride ne vizeye ne finale girmeme gerek yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendisine güven kazandıracak bilgileri yeterince saydıktan sonra güç bela aklı başına geldi.

Rüyasında sınava girdiğini görmesi ilk defa başına gelmiyordu. Öğrenciyken oldukça çalışkandı ancak aynı zamanda sınavların baskısı altında yaşamış bir öğrenciydi. Boşluğa doğru baktı ve iç geçirircesine şöyle dedi:

"Gerçekten usandım artık."

* * *

Sabahtan beri "Nasıl olur da böyle rüyalar satabilirsiniz?" diyerek öfkelenen onlarca müşteri gelmişti. Dollagoot da bugünden itibaren para iadesi isteyenlerin akın edebileceklerini söyleyerek gelenlerin derhâl ofisine yönlendirilmesini emrettikten sonra gün boyu dışarıya çıkmamıştı.

Penny şimdiye dek ofise kaç müşteri yönlendirdiğini içinden kabaca hesapladı. Dollagoot kafasını defalarca kapıdan dışarıya çıkarıp, "Buyurun içeri girin, efendim." dedikten sonra içeriye çekilip kapıyı kapatıyordu. Dapdar ofisin içinde insanların dikilecekleri bir yer de yoktu. Penny böyle bir ortamda insanın durduk yere bile her şeyden şikâyetçi olabileceğini düşündü.

"Weather Teyze! Ben, Dollagoot Bey'in ofisine beş dakika uğrayıp geleceğim."

Weather Teyze bir şey söylemeden ağzını aça aça esnedi. Penny de bu hareketi, "Nasıl istiyorsan öyle yap." diye anladı.

Penny, Dollagoot'un severek yediği maddi-manevi denge kurabiyelerinden bir tepsiye doldurup ofisin kapısını çaldı.

"Girebilir miyim?"

İçeriden hiçbir cevap gelmedi. Penny kulağını kapıya dayadı. Çok garip bir biçimde içerisi sessizdi. Onlarca kişi sakinleşmek için el ele tutuşup meditasyon yapıyor olabilir miydi? Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra kapıyı açıp içeri girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerçekten de ofisin içinde hiç kimse yoktu.

Dollagoot'un odasında dağ gibi üst üste yığılmış devasa kutuların hepsi yere inmişti, kutuların kapladığı yerde de bir kişinin bile zar zor girebileceği kadar küçük bir kapı yarısına kadar açılmıştı. Penny ofisin içinde böyle bir kapının varlığından bihaberdi.

Kapı aralığından içeriye bakınca aşağıya doğru inen mavimsi taş bir merdiven göründü. Girişi dardı ama merdiven insanların rahatlıkla gelip gitmeleri için bir güzel cilalanmıştı. Merdivenin diğer ucundan insanların mırıltıları geliyordu.

"Dollagoot Bey! Orada mısınız?"

Taş basamaklı merdiven Penny'nin sesiyle çınladı.

"Penny? Tam zamanında gelmişsin!"

Dollagoot hâlâ ortalıkta görünmüyordu ama sesi geri gelmişti.

"Benim masamın üstündeki yığının arasında satış sözleşmeleri olacak. Onu bulup buraya, aşağıya getiriver!"

"Satış sözleşmesi mi? Tamam! Bakacağım."

Penny kurabiye tepsisini bıraktıktan sonra kâğıt yığınını kurcalamaya başladı. Upuzun masanın üstünde rüya yaratıcılarının koyup gittikleri ürün garanti belgeleri, elli yıllık sözleşmenin uzatılmasına yönelik teşekkür belgesi gibi çeşit çeşit evrak, karman çorman bir hâlde dağılmıştı. Dollagoot daima derli toplu giyinirdi ama masasını düzenli tutma konusunda iyi olmadığı kesindi. İkinci kattaki personele bu masayı gösterse semiz av bulan yırtıcı hayvanlar gibi sevinecekleri aklına gelince kıkır kıkır güldü.

Masanın etrafında dönüp kâğıtları karıştırırken yerdeki kutu yığınları da ayağına sürekli takılıyordu. En kısa sürede boş vakti olunca Dollagoot'tan da izin alarak bu kutuları çöpe atacağına dair kendi kendine yemin etti. Kutuların üstünde üretim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tarihlerine benzeyen sayılar vardı ve bazılarının son kullanma tarihi geçeli on yıl olmuştu.

Dollagoot'un istediği satış sözleşmeleri kalın bir kitabın altındaydı.

"Dollagoot Bey! Buldum! Şimdi hemen aşağıya geliyorum!"

Bir elinde kurabiye tepsisi, diğerinde de kâğıtlarla merdivenden dikkatli bir şekilde aşağıya indi.

Merdivenin sonuna doğru yaklaşırken etrafının bir anlığına karardığını düşündü ancak tamamen aşağıya indiğinde lobiden daha aydınlık bir mekân göründü. Tam ortada mermerden yapılmış kocaman yuvarlak bir masanın etrafında Dollagoot, ofise girmiş müşterilerle oturmuş çay içiyordu.

Bazıları hâlâ hiddetliydi ama çoğunluğu Dollagoot'un verdiği çayları içtikten sonra bir miktar yumuşamış gibiydi. Penny, bu konuda becerikli olan Dollagoot'un çayların içine kesinlikle "Sakinlik" ya da "Gamsızlık"tan üç dört damla kattığını tahmin etti.

Duvardaki lambalar tüm köşe bucağı aydınlatıyordu ve iç mekân için tasarlanmış yapay pencerenin dışına doğru yansıtılan aydınlatma da sanki dışarıdan içeriye güneş ışığı giriyormuş hissi veriyordu.

"Bunlar doğru mu?"

Penny getirdiği kâğıtları Dollagoot'a uzattı.

"Teşekkürler. Evet, doğru."

"Burada böyle bir mekânın olduğunu hiç bilmiyordum."

"Burası, bugünkü gibi günlerde kullanılmak üzere yapılmış bir mekândır. Dışarıda müşterilerle tartışmak diğer müşterilerin alışverişine müdahale sayılır, öyle değil mi?" Dollagoot sesini iyice alçaltarak fısıldamıştı.

Müşteriler, Penny'nin ortaya çıkışından dolayı kısa bir süre sessiz kaldılar ama hemen ardından tekrar mırıldanmaya başladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, bize ne göstereceksiniz? Sudan bahanelerle ikna olmayız." Kadın müşterilerden biri, kollarını önünde kavuşturarak resmen savaş ilan etti.

"Burada rüyasında tekrar askere alındığını görenlerin kaç kişi olduğunu biliyor musunuz? Bu türden rüyaları neden satıyorsunuz ha?" diye çıkıştı Dollagoot'un karşısında oturan delikanlı. Bunun üzerine etraftakiler de ona uyup mızmızlanmaya başladılar.

"Az önce de söyledim ama ben geçen ay terhis olmama rağmen rüyamda gene askerî idman kampına gittiğimi gördüm. Siz bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyor musunuz?"

"Peki rüyamda sınava girdiğimi görmeme ne demeli? Uyuyan insanları rahatsız etmek gibi kötü bir alışkanlığınız mı var sizin?"

"Doğru. Uzun zamandır buradan alışveriş yapıyorum ama sanırım bundan böyle boykot etmek gerekiyor gibi. Son zamanlarda yeni açılan diğer rüya dükkânlarında sadece ama sadece güzel rüyalar satılıyor. Böyle yaparsanız hangi müşteri sizin dükkânınıza gelir ki?" Üzerine kareli pijama takımı giymiş bir kız, bacak bacak üstüne atmış bir hâlde iğneleyici sözler söyledi.

Penny böyle gergin bir ortamda ne yapacağını bilemez vaziyette dikilip duruyordu.

İşe girdiğinden bu yana müşterilerin, Dollagoot'a bu şekilde agresif davrandıklarını ilk kez görüyordu. Ama Dollagoot, böyle bir günde bile gayet huzurlu görünen bir yüz ifadesine sahipti.

"Saygıdeğer müşterilerimiz! Bizler ürünler hakkında yeterli açıklamalar yaptıktan sonra satış gerçekleştiriyoruz. Elbette bunları hatırlamıyorsunuz ama... Ben de bunun için gerçekten üzgünüm. Fakat bütün bunlar Tanrı'nın iradesiyle oluyor, bu konuda elimizden ne gelebilir ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, hatırlamıyorum. Hatırlamamak gayet doğal! Böyle bir ürünü niçin alacağım? Kim kâbusu kasten satın alır ki?"

"Ah, efendim... Özür dilerim ama ürünümüz öylesine bir kâbustan farklıdır. Tabii ki tropik gecelerden sıkılan müşterilerimize hayaletlerin ya da cinlerin göründüğü kâbuslardan da birazcık satıyoruz ama... Onlar sonuçta sıcaktan biraz kaçınmak için yapılan aktivitelerdendir. Sizin satın aldığınız ürünler ise bu türden kâbuslar değildir. Resmî adı travma giderici rüyadır. Çok genç ve yetenekli bir rüya yaratıcısı tarafından büyük bir özenle yaratılan ürünlerdir. Çok iyi hazırlanmışlardır." dedi Dollagoot gururla.

Müşteriler bir kez daha söylendiler. "Bu da ne demek böyle?" veya "Kafasından mı uyduruyor?" diyerek yanındakine fısıldayanlar da vardı. Penny de Dollagoot'un söylediklerini tam olarak anlamadı.

"Her neyse, önemli değil. Travma gidermek şöyle dursun, hiç hatırlamak istemediğim şeylerin ıslarla gündeme gelmesi beni acayip rahatsız ediyor. Verdiğim paranın hepsini geri almam gerekiyor!" Üzerinde kiralık gecelik olan bir adam, bir anda ayağa fırlayıp bağırdı.

"Efendim! Bizler sonradan ödeme sistemiyle çalıştığımız için siz daha hiç ödeme yapma..."

"Hey, Penny! Boşuna laf dalaşı yapmaya lüzum yok."

Dollagoot, Penny'nin sözünü keserek araya girmesine engel oldu.

"Böyle olacağını bildiğimiz için siz satın almadan önce her birinizle satış sözleşmesi imzaladık. Bunlara bir bakın lütfen. Kendi elinizle imzaladığınız için hatırlayacaksınızdır."

Dollagoot ayağa kalkıp elindeki kâğıtlardan bütün müşterilere birer tane dağıttıktan sonra tekrar yerine oturdu. Penny en

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakınında oturan müşterinin elindeki kâğıda çaktırmadan göz attı.

Satış Sözleşmesi

Travma giderici rüya, Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı tarafından satılan konsinye bir üründür. Dükkânımızdaki kurulun sıkı denetiminden geçerek sadece kalite ve etkili işlev bakımından onaylanmış rüyalar özenle seçilerek satılmaktadır.

1. İşbu rüya, zihinsel eğitim ve yarı kalıcı öz güven artışı isteyen müşteriler için üretilmiştir. Rüyanın konusu geçirdiğiniz travmaya göre farklılık gösterir.
2. Alıcı, rüya gördükten sonra uykusundan uyandığında, ancak ve ancak olumlu bir duygu hissederse satıcıya rüyanın bedelini öder ve sözleşme de doğal bir biçimde sonlandırılmış olur.
3. Ürünün doğası gereği satın alındıktan sonra bir (1) ay içinde başka bir rüyayla değiştirilebilir ya da ürünü satın almaktan cayabilirsiniz ama unuttuktan sonra tekrar alma olasılığınız yüksek olacağından bunu size önermiyoruz.
4. Alıcı olarak ürün hakkında yeterince bilgilendirildim, travmanın üstesinden gelinceye dek satıcının önerdiği, benzer rüyayı düzenli aralıklarla görmeyi kabul ediyorum.

(İmza)

*Dikkat! Satın aldıktan sonra aşırı stresten dolayı müşterilerde günlük yaşamın sürdürülememesi ya da endişeden kaynaklı uykusuzluk belirtisi görülmesi hâlinde satıcı, keyfî olarak satışı durdurabilir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sözleşmelerin sonundaki imzalar kesinlikle bu müşterilere ait olduğundan, hır çıkaranlar bir anda şaşkın yüz ifadeleri takındılar. Sözleşmenin içeriğini iyice anlayıncaya dek yazıyı defalarca okudular.

"Peki ama nasıl oluyor da böyle bir rüya ile zihinsel eğitim alınıyor ya da öz güven artırılabiliyor? Stres yüklediği kesin de diğerleri nasıl mümkün?" diye sordu müşteriler içinde durumun farkına en önce varan kişi.

Müşterinin bu sorusuna Penny de katılıyordu. Onun da sormak istediği şey tam olarak buydu. Müşterilerin bu kadar öfkelenmelerini de anlıyordu.

Dollagoot sakin bir biçimde şöyle yanıtladı:

"Dükkânımızdaki ürünler strese girmenize neden olduysa özür dileriz. Şu an bile satın almaktan cayıp bir daha rüya görmeme hakkınız var. Henüz etkisini göremediğinizden rüya bedeli ödenmediği için iade konusunda endişelenmenize de gerek yok."

Dollagoot geri ödeme konusunu açıklığa kavuşturunca insanlar garip bir şekilde bir hayli yumuşadılar.

"Doğru, istediğiniz gibi yapabilirsiniz. Ama madem başladınız, etkisini görünceye dek biraz daha beklemeye ne dersiniz?" İnsanların artık bir şey diyecek hâlleri kalmayınca Penny, dikkatli bir biçimde araya girdi.

"Hoşa gitmeyen şeylerin rüyada tekrar görünmesinin ne kadar tatsız bir şey olduğunu bilir misiniz? Hiç değilse bari rüyalarımızda sadece iyi şeyler görebilsek ne kadar güzel olur."

Dollagoot, kafası hepten bozulmuş gibi vücudunu titreterek konuşan kadın müşteriyi nazikçe yatıştırmaya başladı.

"Gördükleriniz hakikaten sadece ama sadece kötü hatıralar mıdır?"

BELONGS TO KAYIP TEAM

Müşteriler hep birlikte Dollagoot'a baktılar. "Yine ne saçmalıyor? Bekleyip görelim." diyen yüz ifadeleri vardı.

"Şöyle bir düşünüldüğünde, insanın en çok zorlandığı dönem, aslında tüm gücüyle zorlukların üstesinden gelebildiği bir dönem de olabilir. Zaten çoktan gelip geçtiği için olmuş bir şeyin sonuçları da ne düşündüğünüze bağlı olarak farklılıklar gösterir. Bunca zor zamanı atlatıp sağlıklı bir şekilde yaşamaya devam etmeniz, tam manasıyla güçlü ve dirayetli olduğunuzun bir kanıtı değil midir?"

İnsanlar kupalarında kalan çaylarını içerlerken Dollagoot'un sözleri hakkında arpacı kumrusu gibi düşündüler.

Penny bu fırsatı kaçırmayıp maddi-manevi denge kurabiyelerinden müşterilere birer tane dağıttı. Bodrum kattaki gizli mekân, gevrek kurabiyelerin ufalanmasıyla çıkan kıtırtılarla ve çay kupalarının tıkırtılarıyla dolup taşmıştı.

"Eh! Öyle ya. Bütün psikolojik tedavilerin, insanın kendini olduğu gibi kabul etmesiyle başladığı söylenir. Kulağa hiç de mantıksız gelmiyor." Kareli pijama giymiş kadın müşteri böyle deyince buna katılan birkaç kişi de başlarıyla onu onayladı.

Bir süre sonra müşterilerin tam yarısı, caydığını söyleyerek Dollagoot'un satın alma işlemini iptal etmesini istedi.

"Tamamdır efendim! Böyle istiyorsanız sözleşmeyi feshedeceğim."

"Satın alacağımı söyleyip imzamı bile atmışım, kusura bakmayın. Yine de travmamı sessizce toprağa gömmek istiyorum."

"Hayır, ne kusuru! Aldırış etmeyin. İçiniz rahat olunca istediğiniz zaman gene gelin lütfen."

Sözleşmeleri fesheden müşteriler, geri kalan uykularını uyumak için bodrum kattan dışarıya aceleyle çıktılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sözleşmeyi sürdürmeye karar veren diğerleri ise birbirlerini trajik bir biçimde teselli ettiler.

"Haydi bakalım hepimize kolay gelsin. Umalım da askere gitme rüyasını önümüzdeki yıl görmeyelim!"

"Doğru. Ben de artık sınava girme rüyası görmek istemiyorum. Rüyamızdan uyanınca kendimizi iyi hissetmek istiyoruz, öyle değil mi?"

"Evet, efendim! Elbette kolay olmayacaktır." dedi Dollagoot, yerinden kalkarken. "Ama sakın unutmayın lütfen! Sizler düşündüğünüzden daha fazla şeyin üstesinden gelerek yaşıyorsunuz. Bunun farkına vardığınız an öncekinden daha iyi olabilirsiniz. Bu da benim sizler gibi kararlı insanlara verebileceğim ufacık bir hediyedir."

Dollagoot parmak kadar küçük bir parfüm şişesi çıkardı ve geriye kalan müşterilerin pijamalarının kollarına bundan fıs fıs sıkmaya başladı. Pijamaların kollarından hafif bir yaz ormanı kokusu yayıldı.

"Bu nedir acaba?"

Kareli pijama giyen müşteri, kolunu burnuna götürerek koklayıp durdu.

"Çok güzel kokuyor."

"Olumlu düşünmeye yardımcı olan bir parfümdür. Coşku veren bir etkisi yok ama gene de kullanmaya değiyor. Bazen ben de işler yolunda gitmediğinde bunu severek kullanıyorum. Bundan böyle her ne zaman daralıp kendinizi bugünkü gibi kötü hissederseniz dükkânımıza uğrayın lütfen. Geldiğinizde bundan üstünüze bolca sıkacağım. Ayrıca az önce giden müşteriler gibi sizler de sözleşmenizi feshetmek için istediğiniz zaman gelebilirsiniz tabii ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Müşterilerin hepsi yukarıya çıkınca Dollagoot ile Penny bodrum kattaki çay kupalarını toplamaya başladı.

"Dollagoot Bey! Böyle gider de herkes sözleşmesini feshedecek olursa ne yaparız? Başta biz olmak üzere rüya yaratıcıları da bu işten çok büyük zarar ederler, öyle değil mi?"

"Öyle olmaması için yalvarmalıyız!"

"Efendim? Herhangi bir önleminiz yok mu yani?"

"Bugünkü müşterilerin hiç değilse yarısının yapılan sözleşmeyi sürdürmüş olması gerçekten muhteşem bir şey. Ben, bu rüyanın etkisini başarılı bir şekilde göstereceğine inandığım için bu işten bir şüphe duymuyorum." Dollagoot kendisinden çok emindi.

* * *

Adam, o günden sonra her ne kadar unutmak istese de arada bir rüyasında tekrar askere alındığını görüyordu. Böyle günlerde kendini hep kötü hissediyordu ama bir gün aniden bu türden rüyalardan rahatsızlık duymasına hiç gerek olmadığını düşündü. Her ne olursa olsun, zaten sorunsuz bir biçimde terhis olmuştu. Bir dahaki sefere rüyasında gene askere alındığını görünce, "Öyle olsun bakalım, askere çoktan gittim zaten, bundan böyle yapamayacağım hiçbir şey olamaz." diyerek gülüp geçti.

Terhis olduğu gün sivil hayata doğru attığı tuhaf adımlarını aklına getirdi. Ayrıca rüyaya katlanışının, bir travma olmaktan çıkıp kendi başarısı olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi.

Tam bu sırada Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'na rüya bedeli olarak bir ödeme yapıldı. Adam, bundan sonra rüyasında askere gittiğini hiç görmedi.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız, artık sınava girmesine lüzum kalmamasına rağmen mazideki baskı hissinden bir türlü kurtulamadığı için kendisini rüyasında devamlı sınava girerken gördüğünü anladı.

Şirketteki işlerin yanı sıra evlilik, çocuk doğurma gibi durumlar için de kafasında tarihler belirleyerek aslında kendi kendini strese soktuğunu fark etti.

Üç gece üst üste rüyasında sınava girdiğini gördü ve sonunda, yağmurlu bir sabahta kendi bilinçaltına bundan böyle boyun eğmemeye karar verdi. Yağmurun vurduğu pencere kenarına rahat bir pozisyonda oturup gözlerini kapattı ve sınavda yaşadığı stresli anları düşünmek yerine sadece alnının akıyla çıktığı sınavlara odaklandı.

"Şimdiye dek yaptıklarımdan gurur duyuyorum. Aferin bana! Daha önce hep başardığım gibi bundan böyle de her ne olursa olsun başaracağım!"

Kendisine duyduğu koşulsuz bir inanç ve baskı hissinden arınmış bir zihin... Kızın ihtiyaç duyduğu tek şey, zihinsel olarak kendisini rahat bırakmaktı.

Tam bu sırada kızın rüya bedeli ödendi. Bir daha rüyasında sınava girmekten dolayı acı çekmedi. Dahası zaman geçtikçe böyle rüyalardan dolayı üzüldüğü gerçeğini bile unutup gitti.

Ding dong!

Travma giderici rüya bedeli olarak çok miktarda "Öz güven" ödendi.

Travma giderici rüya bedeli olarak çok miktarda "Öz saygı" ödendi.

"Bundan böyle hesaplar düzeliyor gibi."

Dollagoot aheste bir biçimde ekrandaki bildirim pencerelerinin hepsini tek tek kontrol etti.

BELONGS TO KAYIP TEAM

"Ha! Bu arada, Penny! Benimle beraber gelip hesaplanan tutarı Maxim'e vermeye ne dersin? Bugün fazla müşteri olmadığı için Weather tek başına yeterince idare edebilir. Öyle değil mi Weather?"

"Gelirken bana kremalı ekmek alırsanız sorun değil." Weather Teyze, Dollagoot'un önerisini memnuniyetle kabul etti.

"Penny! Ne diyorsun? Maxim insanlarla buluşmayı sever ama dışarıya çıkmaktan pek hoşlanmaz. Biz gidersek bundan kesinlikle memnun olacaktır."

"Olur... Tamam." diye karşılık verdi Penny, hiç içinden gelmese de.

Penny, Dollagoot Bey'le Maxim'in atölyesine giderken içindeki endişeyi yol boyunca zor sakladı. Adımlarını ağırdan atıp oyalanarak yürüdü. Maxim hakkındaki söylentilerin hepsinden haberi vardı. Çeşit çeşit ve acayip söylentilerin hepsini tek tek teyit etmenin bir yolu yoktu ama içlerinden birinden kesinlikle emindi. Arka sokaktaki atölyesinin pencerelerinin her zaman karartma perdelerini çekip gün boyu içeride kasvetli rüyalar yarattığı söyleniyordu.

Maxim'in bu seferki rüyalarının kasvetli olmadığını az da olsa biliyordu, yine de onun gibi biriyle buluşmaktan birazcık çekiniyordu.

"Haydi Penny! Acele et!"

Çok önden giden Dollagoot adımlarını durdurdu ve ardına dönüp baktı.

"Tamam, geliyorum Dollagoot Bey."

Penny inadından vazgeçip adımlarını hızlandırdı.

Maxim'in atölyesinin önü, hemen yanındaki dükkânlardan farklı bir dünyada yer alıyormuş gibi tenhaydı. Anlaşılan onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atölyesine hiçbir müşteri asla bizzat gelmiyordu. Çünkü atölyenin önü, süpürülmemiş kuru yaprak yığınları ve kullanılmayan şeylerle dolup taşmıştı. Oldukça büyük bir penceresi vardı ama karartma perdesi çekili olduğu için içerideki ortamı daha da kasvetli hâle getirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Girişteki merdiven sahanlığına çıkan Dollagoot, atölyenin kapısına hafifçe vurdu.

"Maxim! İçeride misin?"

"Dollagoot Bey! Böyle salaş bir yerde sizin ne işiniz var?"

Hiç beklenmediği kadar kibar, eli ayağı düzgün bir delikanlı kapıyı açtı. Kısa kollu tişörtünün ve yer yer yırtık olan kot pantolonun üzerine siyah bir önlük geçirmiş olan Maxim'in sadece boyu uzun değil, aynı zamanda omuzları da bir hayli geniş olmakla beraber çekici bir tipi vardı. Tek kusuru varsa o da ayaktayken on beş derece meyilli bir zemindeymiş gibi hafiften kambur durmasıydı. Öyle ki Penny, onun atölyeye önden girdiği esnadaki yürüyüşünü görünce, omurgasının tamamen kırılıp yerine yeniden takılmış olabileceğini düşündü. Aklına böylesine korkunç bir düşünce gelmişti.

Maxim'in telaşla düzenleyip temizlediği çalışma masasının etrafına üçü birlikte oturdu. Dollagoot, Maxim'in getirdiği şaraba yatırılmış incir turşusunun tadını çıkarıyordu. Keyifsiz olduğundan mıydı yoksa atölyenin karanlık ortamının etkisinden miydi bilinmez, Penny, incir turşusu ona kan gibi koyu kızıl ve sevimsiz göründüğü için elini bir türlü uzatamadı.

"Şey... Acaba ışıkları biraz daha açamaz mıyız? Çok karanlık da... Karartma perdelerini kaldırsanız da olur. Bugün dışarıda gerçekten muhteşem bir güneş var."

Penny, yarı korku yarı da merakla Maxim'in atölyesini biraz daha detaylı incelemek istediği için böyle demişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm. İçeriye gereksiz ışık girerse yapmakta olduğum rüyalar duman olup gidebilir. Benim yaptığım rüyaların diğer rüyalardan daha taze ve net olması gerekiyor. Rüya olduğu anlaşıldığı zaman bunun hiçbir yararı olmaz. Beni anlayabiliyor musunuz?"

"Ah, evet. Haklısınız."

Penny, saygısız bir istekte bulunduğunu fark edince hiç değilse afiyetle yiyerek samimiyetini göstermek için önündeki incir turşusunu ağzına attı. İncir beklediğinden daha tatlı ve yumuşaktı.

"Evet, al bakalım. Rüyanın parası burada."

Dollagoot kalınca bir zarfı göğsünden çıkarıp uzattı.

"Beklediğimden daha hızlı hesap edilmiş. Anlaşılan müşteriler çok dayanıklı olmalılar. Hayır, bunlar aslında Dollagoot Bey'in keskin zekâsının neticesidir."

"Hadi canım sen de! Dayanıklı ve çok akıllı müşteriler sayesinde böyle oldu. Çünkü senin rüyalarını tanıyorlar artık."

"Benimle ticaret yapıp rüyalarımı sattığınız için size teşekkür ederim. İnsanın keyfini kaçıran bu türden rüyalardan hiç kimsenin hoşlanmayacağını düşünmüştüm."

"Asıl ben sana teşekkür ederim. Sonuna kadar bu işi götürüp rüyalar ürettiğin için sana minnettarım. Yarattığın rüyaların, bu dünyada kesinlikle ihtiyaç duyulan rüyalar olduğunu düşünüyorum."

Penny, ortam karanlık olduğu için emin değildi ama Maxim'in duygulanarak gözlerini yukarıya kaldırdığını ve dudaklarını hafiften büzüp gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştığını görür gibi oldu.

"Böyle söylediniz ya utancımdan ne diyeceğimi bilemiyorum. İnsan bu işi yaptıkça kendinden de şüphe ediyor. Çünkü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

herkesin hatırlamak istemediği bazı zamanları vardır. Bunları hiç hatırlamadan yaşamak da bir yöntem olamaz mı? Öyle ya, belki de bundan daha iyi bir şey de yoktur. Bazen saçma sapan bir halt yediğimi düşünüyorum... Bu türden düşünceler beni ara sıra rahatsız ediyor."

Dollagoot düşünceli görünüyordu. Dikkatli bir şekilde cevap vermek için ne diyeceğini kesinlikle aklında tartıyordu.

Penny, Maxim'in düşündüğü kadar korkunç birine benzemediğini görünce, konuşmaya katılmasının uygun olup olmadığını bile düşünmeden ikisinin arasına girdi.

"Öyleyse rüyalarda kolay bir biçimde bilgi vermeyi tercih etseniz olmaz mı? Başarılı olunan anlardan ya da kesinkes mutlu olunan anlardan oluşan rüyalar da yapabilirsiniz pekâlâ." dedi Penny naif bir biçimde.

"Görüyorum ki sohbeti eğlenceli hâle getirmeyi iyi biliyorsunuz."

Maxim, Penny'nin bu sözlerini beğenmişe benziyordu.

"Eğlenceli şeyler yaparsanız herkesin hoşuna gidecektir! Rüyanın parasını almanız da daha kolay olacaktır!"

"Siz benim için mi endişeleniyorsunuz?"

Sade bir önlük giymiş olan Maxim, upuzun parmaklarıyla kendisini işaret etti.

Penny bir an için Maxim'in maddi açıdan kendisine duyulan sempatiden rahatsız olduğunu düşünerek onun yüz ifadesini inceledi ama bunu muhtemelen şaka yollu söylemiş gibiydi.

Dollagoot, Penny'ye şöyle sordu:

"Penny! İyi ve vasat rüya arasındaki farkın nereden geldiğini biliyor musun?"

"Hımm... Sanki daha önce söylemiş gibiydiniz ama..."

Penny, Dollagoot'un söylediklerini sakince düşündü. Maxim de derin düşüncelere dalan Penny'ye dikkatle baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir rüyanın gerçek değerini, her zaman müşterinin belirlediğini söylemiştiniz ama... Aha! Evet! Müşterinin rüyadaki hakikati bizzat kendisinin fark edip etmemesi bu farkı doğuruyor. Yani rüyayı müşteriye doğrudan anlatmaktansa bunu, kendisinin kavraması daha önemlidir. Bu türden rüyalar iyi rüyalardır."

"Evet, öyle. Eskiden zorluklar yaşadılar ama o zorlukların üstesinden gene kendileri geldiler. Zorluklarla başa çıkanların yine kendileri olduğu gerçeğini bilmeleri gerekiyor. İşte bizler de bu gerçeği bizzat hatırlamaları için onlara yardım etmeliyiz."

"Evet, rüyaları da bunun için satıyoruz, öyle değil mi? Sonuçta her şey müşterilere bağlıdır. Doğru söylüyorum, değil mi?"

"Dollagoot Bey! Gerçekten çok iyi bir elamanınız var!"

Maxim dışarıdaki gün ışığı gibi ışıltılı bir tebessüm takındı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5
Rüya Yaratıcılarının Genel Kurul Toplantısı

Bugün dükkân tenha sayılırdı. Müşteriler rahatça alışveriş yapıyorlardı ve Dollagoot da atıştırmalık sepetini kolunun altına almış lobide gezinerek boş ellerle çıkıp giden müşterilere uyku şekerlerinden ikram ediyordu.

"Bir tane daha verebilir misiniz?"

Kız müşteri arsız bir biçimde elini uzattı.

"Yarın dinleniyor musunuz?"

"Hayır, yarın çalışıyorum."

"O zaman bir tane yeseniz iyi olur. İki tane yerseniz alarmı bile duyamayacak derecede derin bir uykuya dalarsınız."

Üzerine koyu sarı renkten dantelli bir gecelik giyen kız müşteri, işe gideceğini düşününce ağlamaklı bir tavır takınarak omuzlarını düşürdü ve dükkândan dışarıya çıkıp gitti.

Penny'nin bugün yapacak pek bir işi yoktu. Sildiği göz kapağı terazisini bir daha silerek zaman geçiriyordu, mesai bitiş saati yaklaştıkça bunu bile yapmaz oldu ve danışma masasının orada öylece boş boş dikiliyordu. Weather Teyze ise yanına oturmuş, not kâğıdına devamlı bir şeyler yazıp siliyordu.

Lobideki büyük sarkaçlı saat öğleden sonra beş elliyi gösteriyordu.

"Weather! Hadi usul usul gidelim. Saat altıya çağırdığımız taksi neredeyse gelir."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Dollagoot dibine kadar boşalmış atıştırmalık sepetiyle danışma masasına yaklaştı.

"Ah, öyle mi? Zaman ne çabuk geçti böyle? Noel sezonu süslemelerinde kullanılacak aksesuarlara henüz karar veremedim. Bugün sipariş vermek istiyordum ama..."

Weather Teyze, telaşesinden poposunu hafiften devindirip duruyordu.

"Nereye gidiyorsunuz? Noel süslemesi mi? Daha Noel'e çok var ama..."

Penny'nin merakla birlikte kafası karışmıştı.

"Ne kadar rahat konuşuyorsun! Bu çarşıda dekoratif ürünler satan dükkân sadece bir tane var. Geç sipariş verirsek eli yüzü düzgün ürünlerden bir tane bile alamayız. Geçen yıl dağdan rastgele kesildiği belli olan, toz toprak içindeki bir ağaca yüz *gordon* para verdik. Mo Tae-il, her ne zaman o ağacın yanından geçse, 'Bunu yakacak odun olarak mı aldın?' diyerek benimle eğlenirdi." diye mırıldandı Weather Teyze, elindeki not kâğıdına sürekli bakarak.

"Peki bugün nereye gidiyorsunuz? Üstelik taksi çağırmışsınız."

Weather Teyze, konuşmaya mecali yokmuş gibi danışma masasının üzerindeki buruşuk kâğıdı alıp Penny'ye verdi.

Penny kâğıdı açıp okumaya başladı.

Rüya yaratıcılarına ve satıcılarına duyurulur!

Bu yılki olağan genel kurul toplantısı, kuzeydeki karla kaplı dağın eteklerinde bulunan Nicholas'ın kulübesinde düzenlenecektir. Ana gündem maddesi "yapılan rezervasyonların kullanılmamasından kaynaklı (No Show) sorunların artışı" olacaktır. Konuyla ilgili tüm paydaşların mutlaka katılmaları rica olunur.

Saygılarımla,

Rüya Endüstrisi Emekçiler Derneği Başkanı Nicholas

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dollagoot davet edildi ama bir kişi daha beraberinde gidebilir. Meşhur rüya yaratıcılarını yakından görebilmek için bulunmaz bir fırsat! Ben bu işten biraz sıkıldım ama..." Weather Teyze ilgisiz bir biçimde konuştu.

"O zaman yönetici Myers gitse nasıl olur? Rüyaları çok sevdiği için muhtemelen yaratıcılarıyla buluşmaktan da hoşlanacaktır." dedi Penny.

"Hiç de değil! Myers, rüyaları seviyor ama yaratıcılarına karşı hiç de hoş olmayan hisler... Nasıl desem ki?" Weather Teyze sesini alçalttı. "Biraz kıskanç. Üniversiteden mezun olmasına az kala bilinmeyen bir nedenden dolayı okuldan atılmış olmalı. Sorunsuz bir biçimde mezun olsaydı kesinlikle gelecek vadeden bir rüya yaratıcısı olurdu. O günleri hiç unutamamış gibi. Demem o ki ona rüya yaratıcılarından hiç bahsetmemek daha iyi."

Weather Teyze, ayağa kalkmayı hiç düşünmeden not kâğıdına "Noel temalı çelenk: 30 metre", "saten kurdele: 30 rulo", "pamuk motifi: 1000 adet", "yapay geyik boynuzu: 3 adet" gibi şeyler yazdı.

"Weather! Meşgulsen ben tek başıma da gidebilirim." dedi Dollagoot sert bir biçimde.

"Gerçekten mi?" Weather Teyze'nin yüzünde bariz bir şekilde görünen mutluluk ifadesi belirdi.

"Elbette. Sorun değil. Rüya yaratıcılarının arasında dut yemiş bülbül gibi sessiz sedasız oturur, yemeğimi bir güzel yer gelirim."

Bu sözler karşısında Weather Teyze'nin yüzündeki gülümsemeden eser kalmadı.

Penny iyi kalpliymiş tavrı takınmak için değil de gerçekten öyle bir etkinliğe katılmak istediğinden birdenbire şöyle dedi:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben gelsem nasıl olur? Bugün mesaiden sonra bir planım yok da."

"Gelir misin?"

Weather da Dollagoot da sevinmişti.

"Paltomu giyip geliyorum, birazcık bekle!" dedi Dollagoot.

Weather Teyze içi rahatladığından olsa gerek, eski bir Noel ilahisi mırıldanarak not kâğıdına ayrıca ağaç dekorasyon ampulünü ekledi.

"Hiç bilmiyordum. Demek ki Noel süslemeleriyle ilgili işler de birinci kattaki danışma masasında yapılıyormuş!"

Penny, seneye mecburen kendisi yapacağı için bu işi de bir an önce öğrenmesi gerektiğini düşündü.

"Hayır, öyle değil aslında. Bu işi yapmak isteyen yapıyor. Ben bu işi yapıyorum çünkü seviyorum. Bizim sonradan olmaya hamileyken de bebek odası için gerekli dekorasyon malzemelerini deli gibi satın alırdım, bir de baktım ki hamileliğimin son ayına gelivermişim. Ben devralmadan önce bu işe Myers bakıyordu."

"Yönetici Myers! Noel süslemesi mi yapıyordu?"

"Sadece bir yıl. Personeli çağırıp, 'Ağaç dalları neden simetrik değil? Parıltılı pullar yere çok fazla düşüyor, toplayın.' falan filan diyerek gün boyu millete dırdır edip dururdu. İkinci katın personeli hep derli toplu insanlar olduğundan bu işleri severek yapıyorlardı ama... Diğerleri neredeyse öleceklerdi. Bundan dolayı hepsinin iyiliği için bu işi ben üstlenmeye karar verdim. Alışveriş yapmaktan hoşlanıyorum. Her neyse, aksesuarları bugün sipariş verip yavaş yavaş teslim almak istiyorum. Bu benim için gerçekten önemli bir iş."

Weather Teyze bu işten hakikaten zevk alıyor gibiydi.

Dollagoot üzerine kahverengi paltosunu giyince Penny ile birlikte dışarı çıktılar. Ayağında paltosuyla hiç uyuşmayan mavi çizmeler vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dollagoot Bey, az önce giydiğiniz iskarpinler çok daha güzeldi..."

Tam bu sırada gelen taksiden iki defa korna sesi duyuldu.

"Haydi, acele et."

"Dollagoot Bey! Bugün sizinle beraber olmaktan gurur duyuyorum." Genç taksici, şapkasını çıkardıktan sonra tokalaşmak için elini nazikçe uzattı.

"Olur mu öyle şey! Zamanında geldin, sağ ol."

Dollagoot, yeni giydiği çizmeleri ayağını sıktığından mıydı bilinmez, devamlı tabanlarına bakıp oflayıp pufladığı için taksicinin tokalaşmak adına uzattığı elini fark edemedi. Eli havada kalan taksici de radyonun sesini açtıktan sonra hareket etti.

Taksi şehir merkezinden yavaşça geçti. Dollagoot sessiz sedasız bir biçimde camdan dışarıya bakıyordu. Penny öğle yemeğini üstünkörü yediğinden acıkmıştı. Birkaç defa karnından gurultu geldi ama neyse ki radyonun gürültüsünden duyulmamıştı.

"Sizinle beraber benim de akşam yemeğimi orada yememde bir sakınca yok, değil mi? Olağan genel kurul toplantısı dendiğine göre sadece çok önemli kişilerin geldiği bir yer olsa gerek... Uzun süredir çalışan Weather Teyze'yi bilemem ama ben hiç kimsenin tanımadığı yeni bir elemanım."

"Endişelenmene gerek yok. Aslında olağan genel kurul toplantısı, rüya endüstrisinde ciddi bir olay meydana geldiğinde ilgililerin önlemler almaları için yapılan bir toplantıdır ama son zamanlarda hafif bir akşam yemeği havasında geçiyor. Kimin kiminle geldiği pek umursanmıyor. Yeri geldikçe daha iyi şeyler de konuşuluyor tabii ki."

"Ama deminki duyuru metnine bakılırsa bugün hiç de hafife alınamayacak bir gündem var gibi, öyle değil mi?"

"Ha, şu No Show meselesini mi diyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Rüya için rezervasyon yapmalarına rağmen rezervasyon gününe uymadıkları için bir türlü gelmeyen müşteriler kastediliyor, değil mi? Ben de biliyorum."

"Demek haberin var! Evet, öyle. Pek de kolay bir mevzu değil. Özellikle bizim gibi sonradan ödeme sistemiyle iş yapanlar çok büyük zarardalar."

"Ya dükkânın işlerine büyük bir darbe gelirse ne yaparız?"

Penny zar zor bulduğu işin tehlikeli bir durumda olup olmadığını düşünerek endişeye kapıldı.

"O kadar önemli bir mesele değil. Aslında bu, çok eskiden beri var olan bir mesele. Umarım bugünkü toplantıda çok sayıda iyi fikir ortaya atılır."

Sağdaki camdan Maxim'in karanlık atölyesi göründü.

"Maxim Bey de toplantıya katılacaktır, değil mi?"

"Eh, bilmem ki. Maxim genellikle sadece çalışmaya zaman harcadığı için toplantıya hiçbir zaman katılmıyor. Onun gelmesini mi istiyorsun?"

"Yani... Hiç değilse tanıdığım bir kişi daha gelseydi içim rahat olurdu da onun için."

Penny kısa saçlarıyla oynayıp durdu.

Ara sokaktan geçince insan sayısı belirgin bir biçimde azaldı. Şehrin dışındaki otobana vardıktan bir süre sonra etraf aniden aydınlanır gibi olunca taksi, karın bembeyaz yığıldığı bir dağın eteklerine ulaştı.

Aracı sessizce kullanan taksici, şöyle diyerek ağzını açtı:

"Buradan sonrasını yürümeniz gerekiyor. Araba buraya giremez."

Nicholas'ın kulübesine giden yol, kısa botlarıyla Penny için kolaylıkla yürünecek gibi değildi. Ayak bileklerine kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yağan karlara bata çıka ilerledi. Penny, Dollagoot'un çizmeleriyle zahmetsizce yürüyüşünü görünce o an adama karşı bir antipati duydu.

"Burası Nicholas'ın kulübesi."

Dollagoot adımlarını durdurdu.

Ev büyüklüğünde birkaç tane devasa ağacı geçtikten sonra bomboş görünen yerde bir kulübe ortaya çıktı. Kulübe denilemeyecek kadar kocaman olan ev; üzerindeki küçük, gümüş süslemeler sayesinde kardan daha beyaz bir biçimde parlıyordu.

"Böyle bir ev, kasabadan niçin görünmüyor ki?"

"Kardan daha beyaz olduğundan güneş varken pek görünmez. Her zaman muhteşem bir evdir."

"Burada yaşarken dışarı çıkmak zor olsa gerek."

"Kış haricinde çoğu zaman evinde durduğundan bu arkadaş için pek zor değildir."

Penny, çoraplarının kardan ıslandığını hissedince yüzünü ekşitti. Kulübenin kapısına kadar vardıklarında Dollagoot'tan yirmi yaş daha büyük görünen bir ihtiyar, kapıyı şiddetle açarak dışarıya çıktı.

"Dollagoot!"

Coşkun bir neşeyle selam verdikten sonra hemencecik Dollagoot'un elini tuttu. İhtiyarın kısa saçları ve kaşları kar gibi ağarmıştı.

"Nicholas! Nasılsın?"

Dollagoot da onun elini tutarak memnuniyetini ifade etti.

"Bu sefer de en önce sen geldin! Şu rüya yaratıcısı denilen beyzadeler, müşterinin gecikmesinden nefret ederler ama kendileri... Yazıklar olsun!"

Nicholas denilen ihtiyar hayıflanır gibi cıklayıp durdu.

"Yanındaki yeni eleman mı? Weather'ın yerine geldi galiba."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Penny! Merhaba dedin mi? Kendisi bu evin sahibidir, adı Nicholas."

"Merhaba! Benim adım Penny. Bu yılın başından beri Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nda çalışıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum, ben de Nicholas. Benim hakkımda bir şeyler biliyorsundur, değil mi?"

Penny, Nicholas adındaki bu rüya yaratıcısına dair hiçbir şey bilmiyordu. Duyuru yazısını okuduğunda da dernekte büro işlerine bakan bir yetkili olabileceğini düşünmüştü. Adamla tuhaf bir göz teması kurdu ve bilmediğini gösteren ifadesi yüzünde belirmeyecek şekilde uygun bir tebessüm takınmaya çalıştı.

"Hadi, buyurun! İçeri girin lütfen. Senin çoraplarının hâline bakılırsa ayakların donmuş gibi."

Penny uygun bir zamanı kolladıktan sonra ıslak çoraplarını çıkardı ve kaba saba sıktıktan sonra tekrar botlarını giyerek içeriye girdi.

"Burada biraz bekleyin. Size yiyecek bir şeyler getireyim. Bugün ızgara kaburgalar çok iyi pişti. Birinci sınıf, yeni bir fırın aldım da. Yemekle uyumlu bir dünya içki de var."

Nicholas, ikiliyi hem salon hem mutfak tarzında bir yere götürdü. Birçok kişinin oturabileceği kocaman bir masa, masanın arkasındaki kemerli pencereden görünen bembeyaz bir manzara ve masanın üstünde çok yıllık bitkilerle çevrilmiş küçük ampuller vardı. Mutfakta durması birazcık külfetli gelebilecek kocaman bir çam ağacı da ortamla birebir uyuyordu.

Penny, Weather Teyze buraya gelmiş olsaydı Noel süslemeleri için fikir edinebileceği çok sayıda şey bulabileceğini aklından geçirdi. En azından onun için bunların fotoğrafını çekmek istedi.

"Dollagoot Bey! Bu kişi ne türden rüyalar yaratıyor? Aslında ben, Nicholas diye bir rüya yaratıcısını ilk defa duyuyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, evet. Öyle ya. Nicholas adı sana yabancı geliyor, değil mi? Burayı gördüğüne göre sence ne türden rüyalar yapıyor olabilir?"

"Peri masalı türünden rüyalar yapıyor gibi. Karlı dağlarda yaşayan bir ihtiyar... Üstelik ışıltılı süslemelerle dolu bir kulübe... Bol bol yiyecekler de cabası... Ah! Burası Noel'e çok benziyor."

"Çok zekisin!"

"Efendim?"

"Nicholas ile Noel arasında çok sıkı bir ilişki var."

Dollagoot, daha fazla ipucu veremeyecekmiş gibi Penny'ye gözlerini dikti. Penny de çok kolay bir sonuca vardı.

"Acaba Noel Baba olabilir mi?"

"Evet, ta kendisi. Biz kendi aramızda ona Nicholas diyoruz."

Noel Baba; Yasnuj Otra, Kick Slumber, Wawa Sleepland, Doje, Aganep Coco gibi beş efsanevi rüya yaratıcısıyla eş değer yeteneklere sahip olmakla beraber sadece kışın çalışmakta ısrar ettiğinden Noel dışında hiçbir zaman rüya satmamasıyla meşhurdu.

Sadece Noel sezonunda çalışarak böyle lüks bir hayat sürebilmesi bile onun ne kadar yetenekli olduğunu gösteriyordu.

"Nicholas şan şöhret için büyük bir hırs beslemiyor. Noel atmosferi ile çocukları çok seven sıradan bir ihtiyar işte. Hâliyle böyle şeyleri de seviyor."

Dollagoot gümüşten yapılma lüks çatalı göstererek gülümsedi.

Penny, aslında Nicholas'ın iş ile hayat arasındaki dengeyi müthiş bir şekilde kurarak yaşayan biri olduğunu düşündü. Kesinlikle takdire şayandı.

Mutfaktan uzunca bir süre tıkırtıları duyulan Nicholas, aperatif ekmeklerle dolu kocaman bir sepetle ve meyve salatası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tabağıyla ortaya çıktı. Penny ile Dollagoot da Nicholas'a yardım ederek sofrayı kurdular.

Yakından bakıldığında Nicholas'ın sadece saçı değil, kısa kesilmiş keçi sakalı da bembeyazdı.

Sofra tamamen kurulduğu sıralarda, olağan genel kurul toplantısına katılacak olanlar nihayet gelmeye başladılar. Penny ile Dollagoot'tan sonra gelen ilk kişi, gebelik rüyaları yaratan Aganep Coco'ydu. Onunla beraber gelen, beklenmedik kişi ise Maxim'di. Aganep Coco, bugün için yardımcıları yerine Maxim'i tercih etmiş olmalıydı. Onlar da eriyen karlardan ıslanan ayakkabılarıyla yere sular saçarak içeri girdiler. Kocaman Maxim ile küçücük Aganep Coco'nun yan yana duruşları tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Ama yine garip bir biçimde etrafa yaydıkları enerji de birbirine benziyordu.

Acaba eski rüya yaratıcılarına özgü bir hava var mıydı gerçekten? Penny, Dollagoot'la ilk kez tanıştığı zamanda da böyle bir enerjiyi hissetmişti. Aniden toplantıya katılmaktan dolayı heyecana kapılmaya başladı. Muhteşem insanların arasında durmaktan kendisinin de muhteşem biri olmaya başladığını hissediyor gibiydi. Böyle bir günde yeri gelmişken gönlünce vakit geçirmenin iyi olacağını düşündü.

Her zamankinden daha coşkulu bir sesle onları selamladı. "Merhabalar!"

"Vay! Weather yerine başka bir eleman gelmiş demek. Geçen sefer kehanet rüyası vermeye geldiğimde gördüğüm sevimli kızcağız da buradaymış!"

Şaşırtıcıydı ama Aganep Coco, Penny'yi hatırlıyordu.

"Penny Hanımefendi! Sizi buralarda göreceğim aklıma hiç gelmezdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Maxim gözlerinde damla damla beliren yaşlarla Penny'yi selamladı. Penny, her ne kadar böyle bir şeyin imkânsız olduğunu bilse de Maxim'in, karşılaşmalarına çok sevindiği için ağladığını düşünerek bir hayli şaşırdı.

"Ah! Gözümü ışık aldı da ondan. Nicholas Amca'nın evinin etrafı çok aydınlık. Şey... Penny Hanımefendi! Geldiğiniz günden sonra atölyemdeki siyah perdeleri grileriyle değiştirdim. O gün içerisinin çok karanlık olduğunu söylemiştiniz de..."

"Efendim? Gri mi?"

"Evet. Siyaha kıyasla güneş ışığı geçirgenliği yüzde üç daha fazlaymış."

"Aaa..."

Penny ne diyeceğini bilemeyerek Maxim'i tepeden tırnağa süzdü. Oğlan, övgü bekleyen kocaman bir çocuk gibi mahcup yüz ifadesi takınıyordu ama gözleri kamaştığı için kaşlarını çatınca yüzündeki ifade bir kâbusa dönüştü.

"Hey, sen önce şu güneş gözlüklerini bir tak!" Nicholas, Maxim'e hafifçe vurdu. "Bundan böyle kasvetli rüyalar yapmayı bırak da dışarıya çık biraz! Bak, ne kadar da genç bir adamsın!"

Eskiden de böyle bir şey olmuş olmalıydı ki Maxim, Nicholas'tan güneş gözlüklerini gayet doğal bir biçimde aldı.

"Dünyada hiçbir şey bilmediği için korkusuz bir biçimde yaşayan bir dolu insan var. Sıcacık bir yorgan, buradakiler gibi dumanı üstünde tüten yiyecekler, güvenli bir ev... Bu türden şeyler sonsuza dek sürmez. Ben güçlü olmaları için insanları eğitmek istiyorum." diye ciddi bir biçimde karşılık verdi Maxim, kocaman havacı gözlüklerini taktıktan sonra.

"Senin kafanda gerçekte asla var olmayan, bir sürü gereksiz düşünce var. Bunların hepsi sadece ama sadece senin düşüncelerin. Korkunç şeyler dünyada zaten ezelden beri var. Kıskançlık,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşağılık kompleksi gibi şeyler, bizi kovalayan vahşi bir hayvandan bile daha korkunçtur."

"Bunlar da iyi bir ticaret için kullanılabilir." Maxim bu konuya ilgi gösterdi.

"Haydi millet! İşten güçten konuşmayı şimdilik bırakalım da yerlerimize bir oturalım."

Dollagoot araya girerek duruma müdahale etti.

Aganep Coco, Nicholas'ın yanına oturdu. Kadının yanına da hâliyle beraberinde gelen Maxim'in oturması bekleniyordu ama oğlan, bir an ikirciklendikten sonra Penny'nin yanına oturuverdi. Penny, oğlanın onca yer arasında yanı başına oturmasından neredeyse özel bir anlam çıkaracaktı. Ama güneş gözlüğü takılı bir vaziyette hiçbir şey söylemeden oturduğu için Maxim'in aklından ne geçirdiğini kızın anlayabilmesinin imkânı yoktu.

Çok az miktarda baharatla pişirilmesine rağmen malzemeler o kadar iyiydi ki Nicholas'ın hazırladığı yemeklerin tatları bir harikaydı. Aganep Coco, meyvelerle dolu salatadan ikinci porsiyonunu yiyordu.

"Muhteşem! Taze meyve gibisi yok!"

Herkes geldiğinde yemeğine başlamak isteyen Penny, ızgarada yenice pişirilmiş kaburgaları masada görünce insanları daha fazla beklemekten bıkıp usandı.

"Haydi, biz önce başlayalım. Soğursa tadı kalmaz. Arkadan gelenlere verilecek yemekler fırında pişiyor. O yüzden kaygılanmayın ve afiyetle yiyin."

Nicholas müsaade edince Penny, çatalı aldı ve bir parça eti suyuna iyice daldırdı. Tam da ağzına götürecekken çatalı bırakmasına neden olan iki kişi göründü.

Bunlar, Penny'nin aslında hiç görmediği ama tanıdığı yüzlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kar beyaz teni ve kestane renkli güzel saçları olan bir kız, asimetrik kesilmiş kısa saçları ile ayak bileklerine kadar uzanan bir palto giymiş orta yaşlı bir kadınla beraber içeriye girmişti.

"Wawa Sleepland ile Yasnuj Otra'yı bir arada görmek ha! Gözlerime inanamıyorum!"

Penny heyecanını gizleyemedi ve bir yaygara kopardı.

"Dollagoot Bey! Erken gelmişsiniz. Bugün Weather yerine başka biriyle birliktesiniz."

Wawa Sleepland, Dollagoot ile merhabalaşırken Penny'ye de gözleriyle bir selam verdi.

"Ah! Ben gerçekten sizin hayranınızım! Çocukluğumdan beri. Çocukluğumdan kastım okula gittiğim zamanlar yani. O zamanlar daha siz piyasaya çıkış yapalı on yıl bile olmamıştı."

Penny, kadının güzelliği karşısında ne diyeceğini bilemediği için anlamsız sözler söylüyordu.

"Sleepland! Görüşmeyeli çok oldu. Seni iyi gördüm. Otra da bugün gerçekten bir harika!"

Dollagoot gündelik bir şeymiş gibi onlarla rahatça selamlaştı.

"Dollagoot Bey! Biliyor musunuz, benim tek dileğim onların yaptıkları rüyalardan görebilmek."

Penny heyecanını hâlâ yenememişti.

Tam karşısında Wawa Sleepland, Yasnuj Otra ve Aganep Coco yan yana oturmuşlar, ızgara kaburganın tadına bakıyorlardı. Onlar yiyip içerken Penny de yarı yer yarı yemez çaktırmadan onlara bakıp durdu. Bu yüzden yanında oturan Maxim'in ızgara kaburgadaki yumuşak parçaları çaktırmadan önüne koyduğunu fark edemedi.

"Penny! Bunlardan hangisinin rüyasını en çok görmek istiyorsun?" diye sordu Dollagoot usulca.

"Ben... Galiba en çok Sleepland'in rüyalarını görmek istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Wawa Sleepland. Harika bir seçim! O kadın gerçekten de güzel manzaraların görülebileceği rüyalar yaratıyor. Ben de rüyalarımda gördüm ve gerçekten harikaydı. Uykumdan uyanmak istememiştim. Orta Çağ'ın yağmurlu bir gününde, durduğum bir kaleden ışıldayan şehre bakmıştım. Gökyüzü tam tepemde parıldıyordu ve ellerimi uzattığımda yıldızlar ile ay benden tarafa daha çok yaklaşıyordu."

Dollagoot kendinden geçmiş bir ifadeyle konuşuyordu.

"O zaman rüyaları inanılmaz pahalıdır, değil mi?"

"Söze ne hacet! Ama Sleepland'in rüyalarından daha pahalı olan varsa o da Yasnuj Otra'nınkilerdir."

Dollagoot omuzlarıyla kırmızı şarabını yudumlayan Otra'yı işaret etti. Otra, Aganep Coco'ya hâl hatır sorup sohbet ediyordu.

"Yasnuj Otra'nın rüyalarının değerli olduğunu biliyorum. İnsanın kendisini başkalarının yerine koyabileceği rüyalardan bir hayli yapıyor. Bundan daha pahalı olanı var mıdır?"

"Rüya ne kadar uzunsa fiyatı da o kadar pahalı olur."

"Ne kadar uzun olabilir?"

"Belki bir başkasının tüm hayatını yaşayabilecek kadar."

Penny aniden şaşırdı. "Bu mümkün müdür?"

"Rüyalarda her şey mümkündür. İşin içinde olduğun hâlde bunu bilmiyor musun?"

Dollagoot hafiften gülümsedi.

Yasnuj Otra, masanın ortasındaki biberliği alarak biraz uzağındaki Dollagoot'a şöyle dedi:

"Dollagoot Bey! Ben de bir ara sizin dükkâna gelmeyi düşünüyordum."

"Hayırdır Otra? Bir iş varsa birini göndereyim. Çünkü sen yıl boyunca hep meşgulsün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında meşgul olduğum doğru ama bir şekilde yuvarlanıp gidiyoruz işte. Malumunuz, son zamanlarda yılda sadece birkaç tane rüya yapabiliyorum. Bunun sebebi de yaptığım rüyaların uzun olması... Yeri gelmişken, sizin dükkânla ne zaman sözleşme yapacağız?"

"Şey... Fiyat teklifi bize uymuyor. Biraz maliyetli yani... Bir de siz her zaman avans istiyorsunuz." dedi Dollagoot lafını hiç esirgemeden açık bir şekilde.

"Elbette öyle olacak. Şu canım palto, sahibinin eline para geçinceye kadar onu bekler mi? Beklerken çoktan satılıp gider zaten."

Otra, askıda asılı duran uzun paltosuna şöyle bir bakış attıktan sonra bluzunda parlayan ışıltılı kristal broşunu eliyle bir defa okşadı.

"O halde hiç değilse bir dahaki sefere kısacık yeni bir ürünü sizin dükkânda piyasaya sürmeme müsaade et. Bu sizin için de iyi olmaz mı?"

"Tabii. Asıl ben sana minnettar olurum."

Otra, Dollagoot ile Penny'ye göz kırptıktan sonra kendi tabağına bolca karabiber serpti. Ardından Nicholas'ın hazırladığı, pahalı görünen şaraptan kadehine iyice doldurduktan sonra tatminkâr bir yüz ifadesi takındı.

Nicholas boş yerleri sayarak henüz kaç kişinin gelmediğini hesapladı.

"Bugün Bancho gelmeyecek mi? Çalışmaktan başka bir şey bilmez ki! Kesin bir yere tıkılıp kalmış para bile etmeyen şeylerle uğraşıyordur. Ya da vahşi hayvanları beslerken bugünkü randevuyu unutmuş da..."

"Hav! Hav! Hav!"

Nicholas'ın sözlerinin devamı köpeklerin havlayışından duyulmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba! Geciktiğim için üzgünüm, özür dilerim!"

"Oo kimleri görüyorum! Beyzademiz arzıendam ettiler!" Nicholas diliyle cıklayarak hayıflanıp durdu.

Kurt kadar büyük köpekleri çekiştirirken ortaya çıkan bir delikanlı, ıslak ayakkabıları elinde içeriye girdi. Köpekler, delikanlının ıpıslak çoraplarına burunlarını sürterek kokluyorlardı.

"Kar, dağlara çok çabuk geliyor. Hava daha şimdiden kara kış gibi soğuk. Hazırlık yapayım derken biraz geciktim. Hem yakacak odun kestim hem de bu kerataların kulübelerini tekrar tamir ettim."

Saf bir görünümü vardı, soluk renkli kapitone kazağını çıkarıp askıya astıktan sonra kapıdan taraftaki yere oturdu.

"Bancho! Sobadan tarafa biraz daha yakın otur. Üşüteceksin." Dollagoot onunla içten bir biçimde ilgilendi.

Penny, kolay kolay buluşamayacağı rüya yaratıcılarıyla bir araya geldiği için her birini hayranlıkla izlemekle meşguldü. Bu sırada gözleri Bancho ile kesişince bu tuhaf durumu gülerek geçiştirmeye çalıştı ama aksine delikanlı, daha erken davranarak nazikçe şöyle dedi:

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Dollagoot Bey ile beraber gelmiş olmalısınız. Hâl hatır sormak için sizin dükkâna da arada bir uğramam gerekir ama... Bakmam gereken bir sürü hayvan olduğu için mümkün mertebe dağdan başka bir yere gidemiyorum... Müsaade ederseniz, kendimi tanıtmak istiyorum. Benim adım Animora Bancho. Ben hayvanlar için rüyalar yapıyorum. Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın dördüncü katına mal tedarik ediyorum. Speedo Bey'e her zaman minnettarım, onun hakkını ödeyemem."

Delikanlının kibar bir biçimde konuşması karşısında Penny, sanki kalbinin bütün kapılarının sonuna dek açıldığını hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba. Evet, Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nda çalışıyorum. Adım Penny. Sizin sayenizde çok sayıda sevimli müşteri sık sık dükkânımıza geliyor."

Hayvanlar da duyguları hissediyorlardı ama insanlar kadar dramatik ya da hassas davranamadıklarından hayvan rüyalarının satışını yapan pek dükkân yoktu. Ancak Dollagoot, Bancho'nun rüyalarından her seferinde yüklü miktarda satın alırdı. Penny, Dollagoot'un Animora Bancho'nun karakterini beğendiğini ve takdir ettiğini düşünüyordu.

Bancho, sürekli olarak köpeklerinin hırlayışlarına kulak kesiliyordu, görünüşe göre onlarla çok iyi anlaşıyordu. Yemekler için minnettarlığının bir göstergesi olarak Nicholas'tan tarafa başıyla bir selam verdikten sonra sessiz sedasız bir biçimde etin baharatsız kısımlarını kesip köpeklerine verdi. Ardından bıçağını, bir paçavraymış gibi ceketinin üzerine sildi.

Nicholas, Bancho'nun bu davranışını görünce diliyle yine cıkladı.

"İnsanın parasının olduğunu ifşa etmesi iyi değildir derler ama... Yine de haysiyetin asgari ölçüde korunması gerektiğini düşünüyorum. Kendine kıyafetler almalısın. Ne zaman görsem hep eski püskü şeylerle dolaşıyorsun... Kendine böyle davranarak güzel rüyalar yapabileceğini mi zannediyorsun? Rüya, hakikatte var olmayan bir fanteziyi yaratmak demektir. Rüya ve fantezi. Bu ikisi birbirinden asla ayrılmaz. Bu şekilde sıkıntılar içinde yaşayarak fantastik rüyaları nasıl yaratabileceksin?" Nicholas hoşnutsuz bir biçimde söylenip durdu.

"Ben böyle iyiyim. İhtiyacım olan her şey dağda var, üstelik bu keratalarla birlikteyken hiç sıkılmıyorum. Para harcamamı gerektirecek hiçbir şey yok. Böyle yaşamak benim hayalimdi zaten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bancho gerçekten hâlinden memnun gibiydi. Ama diğer rüya yaratıcılarının şık görünümleriyle kıyaslandığında perişan görünüyordu.

Bir hayli sürüp giden gereksiz sohbetler, cam kırılışını andıran bir sesten dolayı aniden kesildi. Bir yığın parlak şey pencereye çarpıp duruyordu.

"Keratalar geldi demek!"

Nicholas mutfaktaki pencereyi iterek açınca gümüş kanatlarını çırpan küçük parlak şeyler içeriye girdiler. Bunlar Leprikon perileriydi. Sayıca ondan fazla olan Leprikon grubu, sandalyeler yerine masanın ortasında duran ekmek sepetinin etrafına toplaştılar.

"Nicholas! Bizim için yemeklerden ince ince kesebilir misin?" diye sordu Leprikonların lideri gibi görünen şişmanca bir peri. Sesi tıpkı şangırdayan cam parçacıkları gibiydi. Boyunu aşan bir ekmek dilimiyle âdeta güreşiyordu.

"Seni küstah seni! Beni adımla çağırma demedim mi? Noel Baba de diye kaç defa söyledim! Çalışırken bana işteki unvanımla hitap et!"

"Zaten Noel haricinde çalıştığın yok Nicholas!" dedi Aganep Coco kahkaha atarak.

"Noel'e kadar çocukların nelerden hoşlandıklarını öğrenerek rüyaların hepsini hazırlamak için yıl boyunca telaşeyle koşturmam gerekiyor. Çocukların zevkleri konusunda ne kadar kararsız olduklarından haberin var mı? Dağa tıkılıp kaldığım için benim sadece evde yan gelip yattığımı düşünüyorsun değil mi?" Nicholas öfkelendi.

"Haydi ama Nicholas. Hemen hemen herkes gelmişe benziyor, toplantıya başlamaya ne dersin?" Dollagoot araya girerek onu acele ettirmeye çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha Kick Slumber gelmedi ama! Yollar bozuk olduğundan gelmesi biraz zaman alacaktır... Biraz daha beklesek nasıl olur?"

"Kick Slumber bugün gelemez." dedi Wawa Sleepland, ekmeğinin üzerine zarif bir biçimde bal ve tereyağı sürerken. "Rüya yapımında kullanılacak malzemeleri toplamak için Kamnik Kayalıkları'na keşif gezisi yapmaya gitti çünkü."

"Ta Kamnik Kayalıkları'na mı gitti? Tüh! Demek onun için haberleşemedik." Nicholas üzülmüştü.

"Wawa Hanım! Siz bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Yasnuj Otra.

"Çünkü... Kick Slumber'ın hayranları onun her hareketini takip ederek internete yüklüyorlar. Kayalıklarda çekilmiş bir fotoğrafı sosyal medyada dolaşıyor."

Yüzü hafiften kızaran Wawa Sleepland, kaçamak bir cevap vermişti.

"Bu arada Doje bu yıl da gelmemiş."

"Doje böyle toplantılara neredeyse hiç gelmez. Yine bir yerlerde pratik yapıyordur."

Otra yeni bir şarabın tıpasını açtı.

"Haydi o zaman, toplantının gündeminden konuşalım."

Nicholas ayağa kalktı.

"Bir bakalım. Geçen ayki No Show'dan kaynaklı zararın ne kadar olduğunu öğrenelim mi?"

"Aslında elde etmemiz gereken kazancın yüzde on beşini kaybettik diyebiliriz. Bizler sözleşme imzalarken No Show'dan kaynaklı satış yapılmazsa ödeme alamayacağımızı önceden açıkça belirtiyoruz." Leprikon perilerinin lideri, peynir parçasını ağzında geveleyerek konuştu. Bir dilim peyniri en az beş peri yiyordu.

"Doğrusu buradaki ünlü rüya yaratıcıları için bu konu pek fazla bir anlam ifade etmiyor, öyle değil mi? Dollagoot Bey'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rüya Dükkânı'nın birinci katındaki ürünler anında kapış kapış satılıyor zaten. Sadece bizim gibi sıradan üreticilerin durumu içler acısı!" Pembe, kabarık bluzlu bir peri veryansın etti.

"Dünyadan haberiniz yok sizin! Benim yarattığım gebelik rüyalarına da ilgi göstermeyen bir yığın insan var. Dollagoot! O zaman sana teslim ettiğim gebelik rüyasına ne olduğunu şu ufaklıklara bir anlat istersen." Aganep Coco, perinin bu söylediklerine karşı çıktı.

"Tabii ya... Bir çift vardı ve iki hafta geçmesine rağmen gebelik rüyasını almaya gelmemişti." Dollagoot hafızasını yokladı. "Bundan dolayı o çiftin yakın arkadaşları, rüyayı kendi anne ve babalarına vermek istemişlerdi ama onlar da gelmeyince en sonunda karımın en yakın arkadaşının küçük kardeşine gebelik rüyasını vermiştik. Arkadaşının kardeşi, bekâr olmakla beraber daha önce hayatında evli bir çift hiç görmemesine rağmen gebelik rüyası görünce bir hayli şaşırmış olmalı. Belirli bir süre içinde teslim etmem gerektiği için başka seçeneğim yoktu."

"Gene de Coco Hanım, siz zenginsiniz! Bizim gibi küçük üreticiler çok zarar ettiler diyorum." Perilerin lideri tok evin aç kedisi gibi sızlanıp durdu.

"İyi tanıtım yapmalıydınız." Nicholas böyle dedikten sonra sözlerine devam etti. "Benim gibi Noel Babalar, çocuklara 'Erken yatmazsanız Noel Baba gelmez.' söylentisini çok eski zamanlardan beri yaydılar. Pazarlamanın temeli hikâye anlatıcılığına dayanır. Günümüzün insanları hikâyelere bayılıyorlar. Uyurken birinin sana gizliden hediye bırakıp gittiği hikâyesi hakikaten... Bizim atalardan hangisi bu hikâyeyi uydurmuş bilmiyorum ama gerçekten mükemmel bir iş çıkarmış." Omuzlarını silkti.

"Bu yalanından dolayı masum ebeveynlerin çocuklarının baş uçlarına hediye bırakmaktan kendi başlarını kaşıyacak zamanları kalmadı. Üstelik durduk yere neden saçma sapan bir çorap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hikâyesi uydurdunuz? Hepsi de kokan çoraplarını baş uçlarına koyup yatıyor yahu!" Aganep Coco, Nicholas'ı azarladı. Görünüşe bakılırsa bu kadın, anne babaları hakkında küçük çocuklara anlatılan şeylere duyarlı gibiydi.

"Ben mi yalan söylemişim? Hiç değilse uyuyana hediye verdiğim doğru sayılır. Hediye de dönüşebilen robot araba falan değil, güzel bir rüya. Çorap meselesine gelecek olursak, Noktilukalardan uyku çorabı alanlar daha iyi bilirler. Aldıkları çoraplar, boyun kısımları uzun olduğundan içine bir şey koymaya ya da tutacak olarak kullanmaya çok elverişlidir. Esneyip sünmesi de cabası..."

Toplantının içeriği dağılıp gidince Nicholas da aceleyle konuyu değiştirdi.

"Her neyse, asıl konuya dönecek olursak, satıcılar tarafından No Show maliyetinin bir kısmının karşılanması yöntemi hakkında konuşmak istiyorum."

Bütün oklar bir anda Dollagoot'u gösterdi. Penny, gözlerini iyice açarak Dollagoot'a baktı.

"Nicholas! Satıcılar dedin ama burada benden başka satıcı yok. Bunu aniden burada konuşmak uygun değil gibi." En ufak bir şaşkınlık ifadesi göstermeden sakince konuşmasına devam etti. "Maliyetin üstlenilmesi konusu hakkında tartışmak istiyorsun. Bunun için sokaklardaki bütün satıcıları çağırıp sabaha dek tartışmamız gerekiyor gibi ama bunu yapmaktansa burada esas nedenlerin çözülmesi için çaba göstermemiz gerekmiyor mu?"

Dollagoot bu baş ağrıtıcı meselenin konuşulmasını ustaca engelledi.

"Doğru. Üreticilerin kayıplarını azaltmak için satıcılardan No Show masraflarını üstlenmelerini istemek bir tür zorbalıktır. Üreticilerle satıcıların, basit kârlılığın ötesinde öncelikle saygılı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir ilişki sürdürmeleri gerekmektedir." Wawa Sleepland, Dollagoot'u savundu.

"Buradaki herkese soruyorum. No Show'un sebebi nedir? Ben mevsimlik bir tüccar olduğumdan durumu fazla sezemiyorum." Nicholas meraklanmıştı.

"Basit bir mesele değil. Çünkü bireysel durumlar ve ulusal çaptaki etkinlikler gibi çok karmaşık şeylerle ilintili." diye cevap verdi Leprikonların içinde en zeki görünen bir peri.

Penny, onların seslerinin vücutlarına kıyasla çok gür olduğunu düşünmüştü ama dikkat kesilince anladı ki hepsinin üzerinde son derece narin, kablosuz mikrofonlar vardı.

"Uyuyamayacak kadar rahatsız edici kişisel meseleler olduğunda o gün sabaha kadar hiçbir müşterinin gelmediğini herkes biliyor, değil mi?"

Herkes başıyla onayladı.

"Bu türden kişisel meselelerin dışında, mesela diyelim ki Avrupa'da Dünya Kupası düzenleniyor. Şimdi Dünya Kupası'na dair burada bir açıklama yapmak istemiyorum. Müşteriler hakkındaki temel verilere bile çalışmayan bir rüya yaratıcısının burada olmadığını düşünüyorum." dedi peri kibirli bir biçimde. "Bu durumda Avrupa'da düzenlenen maçları izlemek için Asya'da sabahlayanların sayısında patlama yaşanacaktır, değil mi? Sorun şu ki dünya çapındaki etkinliklerin sayısı gün geçtikçe artıyor. Dahası canlı yayın yapan kanalların artması da bir problem."

Leprikon perileri dünya işlerinin kurdu olmuş gibiydiler.

"Demek öyle! Bu genç arkadaşın da bildiği bir şeyler var gibi, öyle değil mi?"

Nicholas ansızın Penny'ye konuşma hakkı verdi.

"Bana göre... Sınav zamanı olmasından da kaynaklanabilir. Benim çalıştığım saatlerde çok sayıda Koreli müşteri geliyor ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hepsi de aynı zamanda sınav dönemine giriyorlar. Bu zamanlarda öğrenci müşterilerin çoğu geceyi uyanık geçiriyor. Ama bu uzun vadeli bir sorun değil. Sınavdan sadece bir iki gün önce böyle oluyor. Hazırlıksız, alelacele yapılan işler her yerde aynı olsa gerek."

"Bu da mantıklı geliyor. Peki Maxim, sen ne düşünüyorsun?"

Maxim tane tane konuşan Penny'ye boş boş baktığı sırada Nicholas aniden seslenince boğazına bir şey kaçtı ve uzunca bir süre öksürüp durdu. Güçlükle sakinleştikten sonra ciddi bir tonda şöyle dedi:

"Ben pek zarar etmedim. Diğer yaratıcıların rüyaları için müşterilerin önceden rezervasyon yaptıkları söyleniyor ama benim pek müşterim olmadığından..." Maxim utandı. "Dollagoot Bey'in sattığı miktardan başka rağbet olmadığı için No Show gibi bir problemim de hâliyle olmuyor."

"Demek bu sebeple için rahat bir biçimde yemeğini yiyebildin!"

Nicholas böyle deyince herkes kakır kakır güldü. Penny, Maxim'in yüzünün kızardığını gördükten sonra onun hiç beklenmedik özelliklere sahip birisi olduğunu düşündü.

"Animora! Senin durumun nasıl? Zararın çok, değil mi?" diye sordu Aganep Coco endişeli bir biçimde. Animora Bancho, kendisi pek yemediği gibi ya köpekleriyle ilgileniyordu ya da Leprikon perilerine ekmek ve etten küçük parçalar hâlinde kesip veriyordu.

Penny kendi kendine, "Bancho Bey, hakikaten sevgi dolusunuz..." diyerek mırıldandı. Maxim de içinde ekmek olan sepeti kendinden tarafa birden çekip ekmekleri gayretle parçalamaya başladı.

"Ben iyiyim. Hayvanlar da çok uyuyorlar. Hayvanlar için uykuyu ertelemeye değecek eğlenceli şey pek yoktur." dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Animora Bancho, ayaklarının dibinde yatan köpeklerine bakarak. Boynu siyah köpek, Bancho'nun ayaklarına yüzünü dayamış, huzur içinde uyuyordu.

"Doğru!"

Leprikonlar arasında zeki görünen peri aniden bağırınca Penny irkildi.

"Bancho Bey'in anlattıkları doğru cevap. İnsanlar uyumuyorlar çünkü uyumaktan daha eğlenceli şeyler var."

Zeki Leprikon tabağının üstünde daireler çizerek uçtu.

"Oyun oynamak adına uyumayanlar, akıllı telefonlarıyla vakit geçirmek adına geç uyuyanlar, bütün gece uyumayıp sevgilileriyle telefonda konuşanlar! Gördüğünüz gibi herkes eğlenceli şeylerle uğraşmak adına uyumayı erteliyor, öyle değil mi?"

Peri, ışıldayan kanatlarını kapatıp Nicholas'ın omzuna kondu. Nicholas, bu durumdan hoşlanmasa da periyi kendisinden uzaklaştırmadı.

Yasnuj Otra, perinin sözlerine katıldı.

"Söylediklerin doğru! Sınava girmek için uyumamaya çalışanların durumu biraz farklı. Onların No Show durumu geçicidir. Yani bugün var ama yarın olmayabilir. Bizim problem olarak görmemiz gerekenler, kendi rızalarıyla uyumayanlardır."

Periler, kendi sözlerinin dinlendiğini görünce ekmeklerini keyifli bir biçimde yediler.

Pembe renkli kabarık bluzlu peri, "Maxim! Ekmeği yenecek bir şekilde kesmen gerekir, bu şekilde toz hâline gelinceye dek ufalarsan hiç olur mu? Neden durduk yere hiç yapmadığın bir iş yapıyorsun?" diye azarlayınca Maxim'in yüzü gene kızardı.

"Hımm... Peki ne yapmalıyız ki başka şeylerle uğraşmadan tam zamanında uyuyabilsinler?" Nicholas derin düşüncelere daldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dollagoot'un uyku şekerleriyle bir şeyler yapılamaz mı?"

Dollagoot hayır anlamında başını salladı.

"Zaten uyuyan birinin daha da derin uyumasını sağlamaktan başka bir işe yaramıyor."

"Ya da No Show'dan kaynaklı zarar kadar başka bir yerden kâr elde etmek nasıl olur? İsterseniz bilgi birikimimizi sizlerle birazcık paylaşabiliriz." dedi perilerin lideri, parlak bir fikri varmış gibi afra tafra yaparak.

"Başka bir yerden kâr nasıl elde ediliyor?" Penny meraklandı.

Dükkândaki katları ilk defa gezdiğinde Mogberry'nin kurnaz Leprikon perilerine dair yaptığı dedikoduyu hatırladı. O zaman Mogberry, Leprikon perilerinin rüyalardan çok para kazanmak için pis hilelere başvurduklarını kesinlikle söylemişti.

"Dükkânlarımızı ana caddeye doğru nasıl genişlettiğimizi merak etmişsinizdir, değil mi? Keyfim yerinde olduğu için bunları bugüne özel olarak söylüyorum."

Perilerin lideri, masanın tam ortasına doğru yürüdü.

"Gökyüzünde uçma rüyasından yüz kişiye satarsanız bunun içinden yaklaşık altmış kişiden rüya bedeli alınabilir. Normalde o zaman alınabilecek rüya bedeli de 'Özgürlük Hissi' ya da 'İlginçlik'tir. Ama 'Pişmanlık' ya da 'Kaybetme hissi' de az olmaz. Rüyada gökyüzünde uçulabiliyor ama uyanınca uçulamadığından böyle hislere kapılıyorlar. Hepiniz biliyorsunuz ki böyle duygular para etmiyor. Bu nedenle bizim akıl edip bulduğumuz bir yöntem var!"

Liderleri, zeki görünen peri onun adına konuşabilsin diye kenara çekildi.

"Yaptığımız araştırmalar sonucunda, gökyüzünde uçma rüyasına kıyasla kıpırdayamama rüyasının daha kârlı olduğu anlaşılmıştır. Bu, hareket etmenin imkânsız olduğu bir rüya türüdür,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yani rüyamda koşmak istiyorum ama ayaklarım kurşun gibi ağır oluyor ya da beni rahatsız eden herife yumruğumu savurmak istiyorum ama bedenim hantallaşıyor. İnsanların böyle rüyalar görmelerini sağladığımız zaman, rüya bedeli olarak 'Özgürlük Hissi' daha fazla ödeniyor. Çünkü uyurken daralıyorsunuz ama uyandığınız anda bedeniniz hafifleyip rahatlıyor!"

Bir küçük hesap makinesi çıkarıp tuşlamaya başladı.

"Buna bir bakın lütfen. Elde edilen kâr, işte bu kadar farklı oluyor. Bununla No Show'dan kaynaklı zarar kolaylıkla karşılanabilir."

Peri, etrafındakilere hesap makinesinin ekranını göstererek omuzlarını silkti. İnsanların tepkileri hiç beklemedikleri bir biçimde soğuk olduğundan periler çok şaşırdılar.

"Görüyorum ki kafanızda pek bir şey oluşmadı... Bizim işlerimizin iyi gitmesi sebepsiz yere olmuyor. Doğru ya! Maxim! Ürettiğin kâbuslarla beraber bizimle iş birliği yapmaya ne dersin? Güçlerimizi birleştirip korkunç bir şeyler tarafından kovalanırken kımıldamayan bacaklar rüyası yaratırsak büyük sükse yaparız! İnsanlar, uzunca bir süre kovalanırken tam yakalanacakları sırada uykularından uyanacaklardır. Bu rüyanın bedeli gayet güzel bir biçimde ödenir gibi görünüyor."

Peri, Maxim'in geniş omuzlarına konup onu tatlı sözlerle ikna etmeye çalıştı.

"Ben böyle çocuksu şeylerle uğraşamam!"

Maxim parmağıyla periyi tuttu ve masaya bıraktı.

"Ha ha! Mogberry haklıymış." Dollagoot soğuk bir biçimde güldü. "Leprikon perilerinin farklı rüyaları birbirine karıştırıp gönderdikleri söylenirdi. Hakikaten doğru."

Dollagoot kibar konuşuyor olmasına rağmen öfkelenmişti. "Rüyaları karıştırıp göndererek müşteriler üzerinde deney yapıyorsunuz demek. Siz, bizim dükkânımızı ne zannediyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesini yükseltmemesine rağmen tepeden tırnağa sinirli olduğu anlaşılıyordu.

"Özür... Özür dileriz." Perilerin lideri durumun ciddiyetini anlamıştı.

"Bir daha sizi böyle içten pazarlıklı bir numara çevirirken yakalarsam sözleşmeyi iptal ederim." dedi Dollagoot kararlı bir biçimde.

"Dollagoot haklı. Böyle hile olduğunu zaten herkes biliyor. Bilmeden yaptıklarını düşünmek gerçekten zor, öyle değil mi?"

Yasnuj Otra, geriye kalan şarabını bir dikişte içtikten sonra kadehini bıraktı.

"Haydi, yararsız şeylerden konuşmayı bırakalım da bir sonuca varalım artık, öyle değil mi? Herkes meşgul zaten. Dollagoot'un verdiği kararı öğrenebilir miyiz?"

Dollagoot gömleğinin yakasını çekiştirip boğazını temizledi.

"Öhö, öhö! Konuşmama başlamadan önce bu ihtiyar satıcının sözlerinden ötürü gücenmemenizi diliyorum. Ben bu olayı çok basit ve anlaşılır bir biçimde ele almak istiyorum, o kadar."

"Bu arkadaşın konuya girişi her zaman uzun sürüyor." dedi Nicholas.

"Sonuç zaten ortada. Az önce Bancho ve Leprikon perisi de durumdan bahsetti. İnsanların uyumaktansa daha eğlenceli şeyler yapmayı tercih ettiklerini ve bu yüzden uyumadıklarını söylediler. O hâlde neden bunun üzerine gitmiyoruz?" Dollagoot gülümsedi.

Leprikon perileri yerlerine dimdik oturdular ve Dollagoot'un anlattıklarını usluca dinlediler.

"Uyumamalarına sebep olan tüm o eğlenceli şeylerden daha da keyifli rüyalar yapılsa olmaz mı? Şahsen rüya yaratıcılarımızın o kadar yetenekli olduklarına inanıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anlık bir sessizliğin ardından hoş bir kahkaha koptu.

"Yani iyi rüyalardan bolca yaparsak böyle bir sorun meydana gelmeyecek, öyle mi?"

"Bakın şu hâlime! Yenildim, pes ediyorum!" Nicholas samimi bir biçimde güldü.

"Saygısızlık etmek istemedim ancak ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Sizin dediklerinizi de elbette kabul ediyorum." Dollagoot kendini akıllıca ifade etti.

Leprikon perileri, Dollagoot'un tepeden tırnağa haklı olduğunu söyleyerek kendi aralarında ellerini çırptılar.

"Birazcık abes oldu ama görünüşe göre toplantımız genel hatlarıyla sona erdi gibi. Madem öyle, kadehlerimizi kaldırıp yemeğimizin geri kalanını afiyetle yiyelim, ne dersiniz?" Otra kadehini havaya kaldırdı.

"Tamam!" Herkes kadehlerini havaya kaldırdı. Nicholas yerinden kalkıp neşe içinde şöyle bağırdı:

"Hepimiz afiyetle yiyip içelim, iyi uyuyalım ve güzel rüyalar görelim!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

6
Bu Ayın En Çok Satanı

Aralığın son haftası gelmişti. Sokaklar ışıl ışıldı. Weather Teyze bütün malzemeleri hızlı bir biçimde tedarik ettiği için Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı her zamankinden daha görkemli görünüyordu. Birinci kattan beşinci kata kadar bütün stantların üzerine parıldayan ampuller asıldığından hepsi birer mücevher kutusu gibi görünüyordu. Weather Teyze, bütün ürünlerin ambalajlarının da parlak malzemelerle değiştirilmesini önermişti ama ikinci katın personeli ile yöneticisi Viggo Myers'ın "Işıltılı parçacıkları temizlemenin ne kadar zor olduğundan haberiniz var mı sizin?" diye karşı çıkmalarından ötürü kabul edilmedi.

Sokaklardaki Noktilukalar da kiralık pijamalara kar tanesi desenleri işleyerek fark yaratmayı denediler ama müşteriler tasarımı beğenmediler.

"Bunlar çok banal. Güzel pijamalardan yok mu?"

Çocuk sızlanmaya başlayınca Noktiluka, kalın ön patileriyle üstünü başını düzelterek sert bir şekilde şöyle çıkıştı:

"Bunu giymek istemiyorsan kalın giysiler giyip yat o zaman! Yorganı da üzerinden atmadan usluca uyu!"

Noel sezonu artık bitmek üzereydi. Gerçekten de Noel Baba'nın etkisi büyüktü. Nicholas'ın getirdiği rüyalar tam anlamıyla yok satmıştı. Başta çocuk müşterilerin gösterdiği rağbet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sayesinde Nicholas'ın rüyaları, diğer rüyaların bir yıllık satışına eş değer bir hızda satılıyordu.

Ürünler dağ gibi yığılmasına rağmen çabucak tükendiğinden Nicholas da yarattığı rüyalarını getirmek adına Noel sezonu boyunca Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'na kendi evi gibi girip çıkıyordu.

Pirinç kaplamalı kocaman bir kemer takan Nicholas, telaşe içinde personelle beraber ürünleri dükkâna taşıyordu. Tıraş olamadığından uzayıp giden beyaz sakallarında muhtemelen kahvaltı ederken düşürdüğü tost kırıntıları vardı.

Noel çelenkleriyle güzelce süslenmiş rüya kutularının önündeki minik müşteriler, heyecanlarından yerlerinde duramıyorlardı. Altı yaşlarında görünen, üzerine pijama giymiş sevimli bir oğlan çocuğu, kutunun birini incelerken içinde ne olduğunu merak etti.

"Bunun içinde nasıl bir rüya var?"

"Nasıl bir rüya olmasını isterdin?" diye sordu Penny, nazik ve sevgi dolu bir biçimde.

"Şey... Saklambaç oynamak için sıkboğaz etsem de babamın bir kez bile 'Haydi yeter, eve gidelim" demeyeceği bir rüya olsun istiyorum."

"Belki de gerçekten öyle bir rüyadır. Ya da büyüyünce harika bir yetişkin olduğunu görme rüyası da olabilir. Noel Baba minik müşterilerimizin neleri sevdiğini bilir. Bunun içindeki de kesinlikle muhteşem bir rüyadır." Penny minik müşterisinin yaşına uygun bir dilde konuştu.

"Gerçekten mi? Ama ben genelde çok ağlıyorum... Noel Baba, ağlayan çocuklara hediye getirmezmiş. Annemle babam böyle demişlerdi." Çocuk ağlamaklı bir yüz ifadesi takındı.

"Bunun için endişelenme!" Penny, çocuğun kulağına eğilip fısıldadı, "Bu, Noel gecesinde çocukların uyumamak için inat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edip ağlamamaları için Noel Baba tarafından kasten çıkarılmış bir söylenti."

"Gerçekten mi?"

Çocuk gözlerini iyice açtı.

"Bir düşün bakalım! Senin gibi müşteriler, uyumamak için inat ederlerse Noel Baba'nın yaptığı rüyaları da satın alamazlar, öyle değil mi? Sana bir sır vereyim. Aslında bu sezon çok rüya satılmazsa Noel Baba'nın da işi birçok yönden zorlaşır."

Penny, Nicholas'ın evindeki renkli süslemelerle lezzetli yiyecekleri aklına getirdi. Yılda bir kez gelen bu yoğun sezonu kaçırırsa adamcağızın kaliteli bir yaşam sürmesi de o denli zor olacaktı.

Noel'in en geç kutlandığı Güney Pasifik'teki Samoalı çocuklardan sonra fırtınayı andıran Noel sezonu tamamen sona erdi. Weather Teyze, yıl sonunu ailesiyle birlikte geçirmek için uzunca bir tatile çıkmaya karar verdi.

"Bu, benim yaptığım bir tatil onaylama programıdır. İstediğin tatil gününü belirledikten sonra Dollagoot'un onay vermesi gerekiyor ancak nasıl kullanılacağını bilmediği için ben onaylama işlemini otomatiğe aldım. Sen de tatile çıkmak istediğin zaman sadece gideceğin tarih aralığını yazsan yeter. Zaten tüm bu işlemler Dollagoot'un umurunda bile değil."

Weather Teyze mesaisini bitirdikten sonra neşeli bir biçimde işten çıktı.

Daha sonrasında Dollagoot ile Penny birlikte danışma masasındaki işlere baktılar. Nicholas, geriye kalan son partiyi dükkâna getirdikten sonra danışma masasındaki sandalyeye otururken yorgunluktan ölüyordu.

"Dollagoot! Şöyle adamakıllı dinlenirken görülebilecek rüyalardan ne var? Bana biraz öneride bulun bakalım. Bu defa eve

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

gidince iki gece üç gün yatıp uyuyacağım. Gerçekten yoruldum. Hakikaten iyice yaşlanmış olmalıyım."

Dollagoot birkaç tane rüya seçti ve Nicholas'ın yanına oturdu. Bacakları bir hayli sızlayan Penny de sessiz sedasız bir biçimde yerine oturdu. Minik müşterilerle göz teması kurmak adına gün boyu bir çömelip bir kalktığı için dizleri acıyordu.

Nicholas pirinç kaplamalı kemer doladığı kabarık yünlü ceketine elini daldırdı ve içinden büyükçe bir şişe çıkardı. İçinde siyah bir sıvı olan cam şişe, senelerce karlı dağlarda muhafaza edilmiş gibi buzla kaplıydı.

Üçü de bu koyu kırmızı, kabarcıkları patlayan ilginç içecekten içti. Şişenin üzerinde "%17 Ferahlık içerir." diye yazıyordu. İlk yudumda insanın boğazını yakacakmış gibi hissettirse de ağızda ferahlatıcı bir tat bırakıyordu. Bu içecek, sanki yoğunlaştırılmış sabah havası insanın ağzının içine doldurulmuş gibi bir keyif veriyordu.

"Bu çok güzelmiş!"

Penny içeceğin tadına baktıktan sonra dopdolu bir bardak daha içti.

"Bunun yanında şöyle çıtır çıtır bir domuz rostosu olacaktı ki değme keyfime! Yorgunluğum da geçerdi." Nicholas ağzını şapırdattı.

"Her neyse, rüyalarımı satmakla iyi etmiş gibiyim. Eski atalarım gibi ben de ren geyiğine binip ev ev dolaşarak hediye dağıtsaydım, işte o zaman Noel Baba hepten kaybolurdu. Günümüzde hırsızlık önleme sistemleri de çok iyi. Artık çocukların zamanında uyudukları sürece bizzat gelip rüyalarını satın almaları ne kadar kolay, öyle değil mi? Kazancı da daha iyi!"

Nicholas parmaklarıyla para sayıyormuş gibi bir işaret yaptı.

"Aslında eskiden ren geyiğinin bakımı yüzünden hediye masraflarına yetişemedikleri için sadece birkaç eve gidebiliyorlarmış.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öyle ya, o kadar çok hediyenin parasını nereden karşılayacaklardı ki?"

"Bizler bu konuma gelmeden önce atalarımız çok sıkıntı çektiler elbette. Nicholas, sen de her yıl bir sürü zahmete katlanıyorsun. Geçen yıla nazaran bu yılki satışlar bir hayli arttı gibi, sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu Dollagoot kendine bir bardak içecek daha doldururken.

"Doğruyu söylemek gerekirse çok büyük bir fark olduğunu düşünmüyorum. Hatta geçen yıl daha fazla satıldı. Ama bu yıl düzenlenecek Yılın Rüyası Ödül Töreni'nde en çok satan rüya ödülünün kazananı yine bendeniz olmalıyım. Dollagoot, biliyor musun, eğer öyle olursa tam on beş yıl üst üste ödül almış olacağım! On beş yıl! Hakikaten muazzam bir rekor, değil mi? Ha ha ha!" dedi kendinden emin bir şekilde Nicholas.

Penny de ailesiyle beraber yıl sonlarında düzenlenen Yılın Rüyası Ödül Töreni'ni hiç kaçırmadan izlediği için Nicholas'ın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Yılın Rüyası Ödül Töreni'nde en çok satan rüya ödülü ile beraber yılın çaylağı ödülü, sanat ödülü, en iyi senaryo ödülü gibi ödüller de vardı.

Ancak bunların arasında en çok satan rüya ödülünün kazananı sadece aralık ayındaki satışlara göre belli oluyordu ve Penny'nin küçüklüğünden beri bu ödülün kazananı istisnasız hep Noel Baba oluyordu. Nicholas, Noel geçince kulübesine çekildiğinden Yılın Rüyası Ödül Töreni'ne hiç katılmazdı ve Penny de o zamanlar muhteşem Noel Baba'nın aslında önünde oturan bu adamcağız olduğunu elbette bilmiyordu.

En çok satan rüya ödülünün kazananına, ekonomik canlanmaya yaptığı katkılardan dolayı dernek tarafından toplanan bir para verilirdi ve bu paranın büyük bir meblağ olduğu söylentisi dolaşırdı. Penny "kulübe" demeye bin şahit isteyen Nicholas'ın gösterişli evi ile mobilyalarının parasının nereden geldiğini artık kestirebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu seferki parayı ne yapsam ki? Geçen yıl paraya ek olarak on şişe 'Heyecan' vermişlerdi, bu sayede salonu büyütmek için yaptırdığım inşaatın bitmesini inanılmaz bir heyecanla bekleyebilmiştim, hiç sıkılmamıştım. Bu yıl beş şişe kadar 'Konfor' alsam ne de iyi olur."

"Onu nerede kullanacaksın?" Dollagoot meraklandı.

"Ah, dostum! Sen de benim gibi 'Konfor'dan biraz satın alıp kullansan iyi edersin. Evimdeki koltuklara otururken belki fark etmişsindir, oturduğun anda vücudu sıkıca kavradığından tepeden tırnağa korunduğunu hissetmedin mi? Bir spreye 'Konfor'dan koyup arada bir mobilyalara püskürtürsen, bir hafta kadar etkili oluyor. Eve geldiğinde tamamen farklı bir duyguya kapılıyorsun. En son aldığım şişe bugün bitti. Son günlerde fiyatı bir hayli yükseldiğinden almak artık kolay değil. Ondan verirlerse çok güzel olur." Nicholas, ödülü çoktan kazanmış gibi konuştu.

Penny, Nicholas'ın kendinden bu kadar emin olmasını doğal karşıladı. Çünkü Yılın Rüyası Ödül Töreni yıl sonunda düzenlendiğinden ve çok satan kategorisinin kazananı aralık ayı satışlarıyla belirlendiğinden, Noel Baba'yla rekabet edebilecek bir rüya yaratıcısının olması söz konusu değildi.

Penny'nin aklına birden Nicholas'ın Yılın Rüyası Ödül Töreni'ni de hesaba kattığından dolayı sadece aralık ayında rüyalarını satıyor olabileceği geldi. Bazıları, Nicholas'ın bu konuda kurnaz olduğunu düşünebilirlerdi ama Penny onun bu satış planını harika buldu.

Karlarla kaplı dağ evine geri dönme hazırlıklarını nihayet tamamlayan Nicholas, dükkânın önüne park ettiği arabasına bindi. Arabası, düz bir biçimde olmakla beraber tavanı tamamen açık olduğundan büyük boy bir kızağı andırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nicholas, "Bu yılki töreni de personelle beraber dükkânda mı izleyeceksin?" diye sordu Dollagoot'a, arabasının kontağını çevirirken.

"Personel kabul ettiği müddetçe öyle yapmayı düşünüyorum. Personelin ailelerini de davet etmeyi planlıyorum. Sen de bu yıl bizimle beraber izlesen olmaz mı?"

"Ben öyle ortamlardan çok rahatsız oluyorum. Sence de ödül için güçlü bir aday değil miyim? Evimde bir başıma ve sessiz sedasız izlemeyi tercih ederim." Nicholas kıkır kıkır güldü. "Kendine iyi bak, dostum! Gene görüşürüz. Genç arkadaş da bugün çok zahmet etti. Misafirliğe de gelmeyi unutmayın!"

Penny'ye de nazikçe bir selam verdikten sonra Nicholas, arabasıyla ardında motor gürültüsü bırakarak ara sokağa girip uzaklaştı.

Nicholas'ın karlı dağlardaki kulübesine dönmesinin ardından yılın son haftasını geçiren Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'na daha az müşteri gelip gidiyordu. Penny, müdavim müşterilerin göz kapağı terazilerini incelerken daima tam zamanında gelen müşterilerin bile birkaç saatlik gecikmelerle uğradıklarını fark etti. Hatta dükkâna gelseler bile aval aval etrafa bakındıktan sonra, "İyi bir uyku çekmek en iyisi." diyerek boş ellerle dükkândan çıkıyorlardı. Bu tip müşterilerin hep göz altı morlukları oluyordu.

"Erken uyumayıp da ne yapıyor olabilirler?"

"Yıl sonunda herkesin çok randevusu olur. Geçip giden bir yıl için üzüldüklerinden hiç değilse bir güne sıkı sıkıya tutunmak isterler. Dışarılarda zaman geçirirken var güçlerini yitirdiklerinden, eve döndüklerinde yorgunluktan sızıp kalırlar, başka ne olacak?" Dollagoot bu durumu pek umursuyor gibi değildi.

"Diğer katları bilmem ama birinci katın satışları bir hayli azaldı. Böyle giderse Nicholas Dede, on beş yıldır sürekli aldığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en çok satan rüya ödülünü gene alır elbette. Zaten Noel sezonunda bir dünya ürün sattı." dedi Penny.

"Hımm... Her zaman sürpriz bir rakip çıkar."

Penny, Dollagoot'un yüzündeki ifadeyi gördükten sonra garip bir şeylerin olduğunu sezdi.

"Nicholas Dede'nin rüyaları kadar çok satan bir başka rüya daha olabilir mi? Hangi rüya yaratıcısının ürünü? Benim bilmediğim büyük bir çaylak mı ortaya çıktı yoksa?"

"Çaylak değil. Onun rüyaları hep bu zamanlarda iyi satardı. Nicholas'ınkiyle neredeyse eş değer ölçüde satılması sayesinde yıl sonlarında sürpriz bir şekilde at gibi şaha kalkardı ama kendini öne çıkaran bir tip olmadığından pek bilinmezdi. Ama bu yıl kesinlikle iyi bir iş çıkardığını düşünüyorum."

Penny merakını yenemiyordu.

"Kimden bahsediyorsunuz? Ben tanıyor muyum?"

"Eh, hemencecik söylemektense her zaman olduğu gibi bir ipucu versem daha iyi olur, öyle değil mi?"

Dollagoot doğru cevabı hiçbir zaman doğrudan söylemezdi. Neyse ki Penny, artık Dollagoot'a alıştığından hiç sabırsızlık etmeden adamın söyleyeceği ipucuna kulak kesildi.

"Noel sezonu ile yıl sonu, dışarıdan mutluluk verici ve göz alıcı görünür ama arkasında hem yalnızlık hem de hiçlik vardır. Can havliyle sözleşen ya da geç yatan müşterilerden bu anlaşılıyor zaten, öyle değil mi?"

"Evet. Aslında ben de öyleyim. Yıl sonunu her zamanki gibi sıradan bir biçimde geçirmek istemem. Eve gitmek bile hoşuma gitmez."

"Peki, bu insanların arasından yıl sonunda en yalnız olanları sence kimlerdir?"

Penny, Dollagoot'un bu sorusuna hiç tereddüt etmeden şöyle karşılık verdi:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim gibi yıl sonunda flört randevusu bile olmayan ve çalışmaktan başka bir şey bilmeyen bekârlar."

Penny her ne kadar kendinden emin bir cevap vermiş olsa da içten içe bunun doğru olmamasını diledi. Durumunu kabullenmek zorunda olması canını acıtmıştı.

"Yanlış bir cevap sayılmaz ama bu sorunun cevabı bu değil."

"O zaman... Eve geç gelen çocuklarını bekleyen anneler ve babalar olabilir mi?"

"Bu da mantıklı."

"Ama sanırım bu da doğru cevap değil. Gerçekten zor. Biraz daha ipucu gerekli."

"Danışma masasına hiç uğramadan, doğrudan asansöre binip dördüncü kata çıkan müşteriler desem anlar mısın?"

Dördüncü kat, şekerleme bölümüydü. Genelde buraya gelen müşteriler de sık sık kestiren yetişkinler ya da gece gündüz ayırt etmeden uyuyan çocuklar ve hayvanlardı. Penny hâlâ cevabı bulamıyordu.

"Bu kadar zor mu? Vay be! Ne isabet! Bak, işte onlar geliyorlar!"

Penny, Dollagoot'un işaret ettiği giriş kapısından tarafa başını çeviriverdi. Köpekler ve kediler bir sürü hâlinde dükkâna yaklaşıyordu. Sürünün en önündeki yaşlı köpek, kuyruğunu sallıyordu; onun yanında da eski püskü üst başıyla bir delikanlı, sırtında en az kendi boyu kadar gelen, kocaman bir çantayla dikiliyordu. Kocaman sırt çantasına bağlanmış başka paketler de vardı ve tıpkı bir bohçacıyı andırıyordu.

"Animora Bancho! Ben de seni bekliyordum."

"Dollagoot Bey, merhabalar! Penny Hanımefendi de buradalar. Görüşmeyeli nasılsınız?"

Penny memnuniyetini gizleyemedi. "Bancho Bey! Yine karşılaştık!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dördüncü katın yöneticisi Speedo, stokların tükendiğini söyledi de ondan geldim. Ah, o kadar ısrar etti ki anlatamam!"

Penny, Bancho'ya bile hükmeden Speedo'nun yeteneği karşısında çok şaşırmıştı.

"Bu yüzden rüyaları aceleyle ekstradan yapıp getiriyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, uzunca bir aradan sonra dağdan indiğim için yolu bulmakta zorlandım. Bu keratalar olmasaydı yan sokakta daha çok oyalanırdım."

Beraberinde gelen hayvanlar sesler çıkarıp ona sürtününce Animora Bancho da durumu anlamış gibi hayvanları sevgiyle okşayarak şöyle söyledi:

"Demek öyle ha! Benim yaptığım rüyaların size yardımı dokunuyorsa ne mutlu bana."

"Hayvanların ne dediklerini anlıyor musunuz?"

Penny, Bancho'nun sırt çantasını yere koymasına yardımcı oldu.

"Tam olarak değil ama dikkat kesilirsem anlayabilirim." diye konuştu Bancho, utanıp yüzü kızararak.

"Vay be! Gerçekten mi? Çok ilginç!"

Penny, bir Bancho'ya bir de onun yanında duran yaşlı köpeğe bakıp durdu. Tüyleri öbek öbek dökülmüş köpek, Penny'ye de kuyruğunu bir güzel sallayıp durdu.

"Bu köpek, dördüncü kata ilk defa çıktığım gün şekerleme bölümünde rüya seçiyordu. O gün... Doğru ya! Sahibinizle oynama rüyası bölümündeydi. Bir dakika... Bu müşteri, az önce size bir şeyler mi söyledi?" diye sordu Penny.

"Ailesi gece geç vakit olmasına rağmen geri dönmüyormuş." dedi Bancho.

Yaşlı köpek, hüzünlü bakışıyla bir kez daha havlayınca Bancho, başını sallayarak köpeği nazikçe okşadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aile üyelerinin hepsi dışarılarda olduğu için başlarına bir şeyin gelmiş olmasından kaygılanıyormuş. Endişelenme Leo! Uyandığında herkes geri dönecek. Getirdiğim rüyayı görmek ister misin? Senin sevdiğin yürüyüş rüyasından daha çok yaptım. Sizler de birer tane seçin bakalım! Burada çok var!"

Yaşlı köpek Leo ve diğer hayvanlar, Bancho'nun sırt çantasının etrafını sardılar.

Penny, Dollagoot'un ima ettiği yıl sonunda şaha kalkan atın kim olduğunu anca o zaman anlayabildi.

* * *

Dört kişilik bir ailenin yaşadığı, eski ama temiz bir daire... Orta yaşlardaki karı koca, yıl sonu partisi için eşli toplantıya gitmişlerdi, kızlarıyla oğulları da kendi arkadaşlarıyla düzenledikleri başka bir kutlamaya katılmak için evden ayrılmışlardı. Hâliyle ev boştu. Sadece küçük bir lambanın yanık durduğu evde, bu yıl on iki yaşına giren yaşlı köpek Leo bir başına uyuyordu.

Leo, gün boyunca balkonda hiç kıpırdamadan sahiplerini beklemişti; eski bir oyuncak bebeği ağzına alıp her bir odada gezinerek bugünkü yürüyüşünü böyle geçiştirmişti. Güneş batıp da her taraf kararınca otomatik sensörlü küçük lamba açılmıştı ama alabildiğine sessiz evde Leo'nun yapabileceği tek şey uyumaktı. Neyse ki yaşlandıkça daha çabuk uykuya dalıyordu. Leo dünyadan habersiz bir biçimde uyurken Animora Bancho'nun yaptığı bir rüyayı görüyordu. Bancho, ona yürüyüş rüyası vermişti ve bu sayede Leo da rüyasında neşeyle koşup oynuyordu.

Dıt. Dıt. Dıt. Dıt.

Tam bu sırada kapıdaki cihazdan şifre tuşlama sesi duyuldu. Rüyasına iyice dalmış olan Leo, uykusundan öyle kolay kalkamadı. Birinin içeriye girişi karşısında anlık bir refleks olarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerini açtı ama yarı uyur yarı uyanık yine uykuya daldı. Neyse ki apartmanın girişinde karşılaşan ailenin dört ferdi de aynı anda eve girmişti.

"Hayırdır? Saat on ikiden önce eve dönmeye nasıl karar verdiniz?" diye sordu baba, kızı ile oğluna, ayakkabılığın önünde dikilirken.

"Al benden de o kadar. Bizden daha geç gelirsiniz sanmıştık. İyice büyüdünüz mü artık ne?" Kadın da kocasına eşlik etti.

"Yok bir şey. Bugün pek eğlenceli değildi. Öyle günler vardır ya hani, bilirsiniz." diye cevapladı kız kabaca.

"Leo! Biz geldik." Kız, ayakkabılarını bile çıkarmadan ilk önce Leo'yu aradı. "Çok geç geldiğimiz için sinirlenmiş olmalısın. Bir selam bile vermeden sürekli yatıyorsun."

"Hiçbir şey de yememiş."

Oğlan salonun lambasını yaktıktan sonra ilk iş olarak Leo'nun mama kabını kontrol etti.

"Abla! Leo'yu uyandırma! Baksana, ne güzel uyuyor."

"Tamam. Ama hepiniz ona bir baksanıza!"

Montunu dahi çıkarmadan, uyuyan Leo'nun yanına iyice yanaşan kız, kıkırdayarak aile fertlerini çağırdı.

"Ne oldu ki?"

Tüm aile, Leo'nun etrafına hemencecik oturdu.

Leo, mindere sırtüstü uzanmış ve kısa bacaklarını yukarı doğru iyice uzatmıştı. Koşuyormuş gibi ritmik bir biçimde debelenip duruyordu. Hatta tebessüm bile ediyordu.

"Rüyasında koşuyor galiba. Gerçekten inanılmaz bir sevimliliği var."

Oğlan, gereksiz yere telaşlanarak cep telefonunun kamerasını açtı.

"Bacakları rahatsız olduğundan hiç koşamazdı ama... Şu küçücük şey, nasıl da koşmak istiyor böyle... Üstelik rüya görüyor..." Baba aniden duygulanmış gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen, Leo'yu büyütürken daha hassas oldun. Çocukları büyütürken böyle davranmıyordun." Kadın durduk yere kocasına çıkıştı.

"En azından şimdi yürüyüş yapmaya gitsek mi? Onca zamandan sonra hep beraber mahallede şöyle bir tur atıp gelelim."

Az önceye dek dünyadan habersiz bir biçimde uyuyan Leo, "yürüyüş" lafını duyar duymaz gözlerini anında açtı. Dördünün de eve döndüğünü görünce, sevincinden hangisine gideceğini bilemezmiş gibi olduğu yerde fır fır dönerek tüylerinin yarısı dökülmüş kuyruğunu gayretle salladı.

* * *

Yılın son günü gelip çatmıştı. Tüm personel, Yılın Rüyası Ödül Töreni'ni izlemek için dükkânı kapatarak birinci kattaki lobiye toplanıp oturmuştu. Boş stantları duvara doğru çekip depodaki katlanır sandalyeleri getirdiklerinde oldukça makul bir mekân ortaya çıkmıştı.

"Yılın Rüyası Ödül Töreni'ni dükkânda hep birlikte izlemek mükemmel bir şey!"

Beşinci kattan gelen Mo Tae-il, katındaki personelle beraber en arkadaki sıraya oturmuş, getirdiği atıştırmalıkları tek tek çıkarıyordu. Bugün tatil olmasına rağmen töreni büyük ekranda izlemek isteyen çalışanların hepsi dükkândaydı. Çalışanlar arasında yaşlı ebeveynini, birlikte yaşadığı kedisini, küçük kızını getiren de vardı.

Mo Tae-il'in davet ettiği Leprikon perileri, baş döndürücü bir biçimde etrafta uçuşarak gürültülü patırtılı ortama katkıda bulunuyorlardı. Periler, ayakkabı yaparken söyledikleri işçi şarkılarını mırıldanmaya başlayınca Mogberry, gürültüden kulaklarını tıkadı. Penny, gürültülü ortamla birlikte çeşit çeşit yiyecek içecek de dolup taşınca her nedense heyecana gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öte yandan Dollagoot, lobideki ekrana töreni yansıtmak için eline aldığı projektör kullanım kılavuzuyla yarım saattir boğuşuyordu. Bugün rahat bir kot pantolonla birlikte bedenine uygun uzun kollu bir tişört giymişti.

"Dollagoot Bey! Henüz olmadı mı? Bir de ben denesem nasıl olur? Böyle giderse birinci bölümü kaçıracağız! Güzeller güzeli Wawa Sleepland'i ekranda hiçbir anını kaçırmadan görmek istiyorum..." Sabırsız Speedo bacağının birini sallayarak üsteliyordu.

"Neredeyse bitti sayılır. Ekran neden böyle siyah çıkıyor ki?"

Dollagoot, bu işi sonuna dek tek başına halletmek istiyor gibiydi.

"Tören başlayalı yaklaşık otuz dakika olduğuna göre şu an çaylak ödülü ve ardından da en çok satan rüya ödülü verilmek üzeredir. Bakmaya bile lüzum yok aslında. Nasıl olsa gene Nicholas kazanacak."

Birinin böyle konuştuğunu duyunca bu defa Penny'yi bir telaş aldı. Diğer tüm ödüller bir tarafa, en çok satan rüya ödülünün sahibini gerçekten merak ediyordu. Diğerleri bu defa da ödülün sahibinin Noel Baba olacağını düşünebilirlerdi ama Dollagoot, kızın kulağına kar suyu kaçırdığından Penny de hâliyle ödülü Animora Bancho'nun almasını umuyordu.

Elbette ödülü kimin alacağı Penny için pek önemli değildi ama boğazına düşkün köpeklerini ve eski püskü kılık kıyafetini hatırlayınca hiç değilse ödül sayesinde verilen parayı Animora Bancho'nun almasını diliyordu.

Tam da bu sırada Penny, iki kablonun birbirine zıt takıldığını fark etti. Dollagoot'un kullanım kılavuzunu tekrar baştan sona incelemekle meşgul olduğu sırada kızcağız, bardağını tekrar dolduruyormuş gibi yaparken kabloların yerini hemencecik değiştiriverdi.

BELONGS TO KAYIP TEAM

"Dollagoot Bey! Şimdi olmuş gibi."

"Evet, işte ben yaptım! Demek ki ben teknoloji özürlüsü değilmişim. Weather, beni asıl şimdi görmeliydi, heyhat!"

Penny, Mogberry ile Dollagoot'un arasındaki boş yere çabucak oturuverdi.

Büyük ekranda net bir yayın belirdi. Kamera, tepeden tırnağa giyinip kuşanmış rüya yaratıcılarıyla dolu koltukları çekiyordu. Viggo Myers, bir köşede oturmuş ekrana bakarak sek içkisinden peş peşe yudumluyordu.

"Ben de orada olmalıydım..."

Çoktan sarhoş olmuştu.

"Küçük çocuklar da var burada, içki içmek de neyin nesi?" diye sordu ekranın tam karşısında oturan Mogberry, Myers'a bakarak.

"Sen beni anlayamazsın..."

Sarhoş olan Myers, tamamen farklı biri gibiydi.

"Peki ama Myers neden rüya yaratıcısı olmaktan vazgeçmiş?" diye sordu Penny, Mogberry'e.

"Bunu ben de merak ediyorum. Üniversiteden neden atıldığını da merak ediyorum. Her neyse, rüya yaratıcısı olabilmenin tek şartı üniversiteden mezun olmak değil, elbette başka yöntemleri de vardır ama madem bu kadar hüzünlenecekti, bu işten neden vazgeçti ki?" Mogberry gerçekten merak ediyordu. "Myers'ın biraz daha sarhoş olmasını beklemeliyiz."

Meşhur rüya yaratıcılarının hepsi ekrandaydı. Dükkânın ortamı bir anda curcunaya döndü.

"Az öncekini gördün mü? Wawa Sleepland bugün de öldürücü bir güzelliğe sahip!"

"Kiss Gruer yine mi kafasını sıfıra vurdurmuş? Herhâlde ilişkisi bitmiş. Yazık!"

Herkes ekrana bakıp bakıp bir şeyler söylüyordu.

Şimdi de kamera, sahnede duran sunucuya odaklanmıştı.

"Değerli izleyiciler! Burası, Yılın Rüyası Ödül Töreni'nin gerçekleştirildiği Rüya Sanat Merkezi. İnanılmaz bir ilgiyle karşı karşıyayız. Çaylak ödülünü kazanan Hawthorne Demona oturduğu yerden hâlâ gözyaşı döküyor. Tebrik ederim, Hawthorne Demona!"

Sunucu, koltuklara doğru dönüp bir kez daha alkışladı.

"Evet, zaman bir hayli ilerlemiş! Bu defaki ödülümüz en çok satan rüya ödülü olacaktır. Aralık ayı boyunca en fazla satış rakamına ulaşan rüya, acaba kimin rüyası? Bu kez de Noel Baba olabilir mi? Öyle olursa tam on beş yıl üst üste ödül kazanarak olağanüstü bir rekor kırmış olacak. Haydi o zaman, ödül için aday gösterilenleri ekranda bir görelim!"

Bir anda ekran dörde bölündü ve toplamda dört aday ortaya çıktı. Törene katılmayan Nicholas'ın yerine "NOEL BABA" diye kocaman harflerle yazılmış bir yazı vardı ve diğer üç aday da aniden ekrana çıktığından oldukça şaşkın yüz ifadeleri takınmışlardı.

Aşk ve romantizm rüyaları üreten Kiss Gruer, sıfıra vurdurduğu başını utangaç bir biçimde kaşıyarak gülüyordu. Fantezi ve bilim kurgu filmi rüyaları yapan Celine Gluck bir anlık şaşkınlıktan sonra kalabalığın tezahüratlarına karşılık nazik bir el hareketi yaparak öpücük gönderdi. Fakat son aday o kadar çok şaşırmıştı ki boğazına kocaman bir diken saplanmış gibi komik bir yüz ifadesi takınmıştı.

"Saçmalık! Animora Bancho mu?" diye bağırdı Penny'nin hemen arkasına oturan Speedo. Dördüncü kattan sorumlu olmasına rağmen Animora Bancho'nun aday olabileceğini hiç beklemiyor gibiydi. Dollagoot'un öngördüğü gibi Bancho, aday

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olarak meydana çıkınca Penny'nin kalbi heyecandan daha hızlı atmaya başladı.

Duruma uygun bir biçimde zamanı kollayan sunucu, yalancıktan öksürerek konuşmaya başladı.

"Öhö öhö! Hazırsak kazananı açıklıyorum. Aralık ayı satışlarıyla belirlenen, en çok satan rüya ödülünün kazananı..."

Penny yumruklarını iyice sıktı. Yanındaki Dollagoot da gerildiğinden miydi bilinmez, yutkunup duruyordu.

"İnanılmaz bir şey, sayın seyirciler! Yeni bir kazananımız var! En çok satan rüya ödülünün sahibi Animora Bancho!"

Sunucunun ağzından çıkan bu sözlerle beraber her taraftan şaşkınlıkla karışık sesler duyuldu. Penny ile Dollagoot, oturdukları yerden, "Yaşasın!" diye bağırıyorlardı.

"Bancho Bey! Sizi sahneye alalım lütfen! Rica etsem, aranızdan birisi Bancho Bey'i dürterek uyandırabilir mi? Şaşkınlığından donup kalmış olmalı!"

Afallamış bir hâlde sahneye çıkan Bancho, ödül olarak verilen para zarfını eline aldı ve buna inanamıyormuş gibi ağzını bir karış açtı. İkinci el kıyafetler satan bir dükkândan alelacele ödünç almış gibi duran eski takımı, üstüne birazcık büyük gelmişti ama yine de yakışmıştı.

"Bancho Bey, haydi bakalım, ülkenin dört bir yanındaki hayranlarınızla şu anki duygularınızı paylaşın lütfen." Sunucu şakacı bir tavırla ona baskı yaptı.

"Evet, evet! Ben... Ben böyle bir ödül alacağımı bilmiyordum. Ha... Hayır, aslında bu ay rüyalarımın bir hayli satıldığını düşünmüştüm ama her neyse, gerçekten teşekkür ediyorum. Herkesten çok müdavim müşterilerime canıgönülden teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca... Leo, Gami, Lucky, Albino, Aji, Tani, Mandu, Sarangi, Nana, Çoko... Ah! Affedersiniz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hepsini saymaya kalkarsam yayın bitebilir, onun için buraya kadar söylesem yeter. Çocuklar! Siz bu yayını izleyemeyeceksiniz ama ben, sizleri tanıdığım için gerçekten mutluyum. Para ödülü de aldım."

Bancho para zarfını gösterdi.

"Bu parayla iyi rüyalar yapacağım. Hiç hastalanmadan, hep birlikte iyi beslenip uzunca bir ömür yaşayalım!"

Bancho, hayvan arkadaşlarının adlarını anarken tamamen rahatlamış gibiydi. Aldığı ödül hakkındaki duygularını hiç duraksamadan anlatmaya devam etti.

"Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nda ürünlerimi sergilemek her zaman hayalimdi. Bu hayalimi gerçekleştireli daha birkaç yıl dolmadan böyle bir hediye aldığıma hakikaten inanamıyorum. Dollagoot Bey! Bu programı izliyor musunuz? O zamanlar hiçbir şeyi olmayan bana güvenip benimle sözleşme imzaladığınız için size teşekkür ediyorum."

Dollagoot'un adı anılınca dükkândakiler, hep bir ağızdan bağıra bağıra tezahüratlar yaptılar.

"Ama beni anmadı! Hani ben neredeyim?" Bu durum sadece Speedo'ya saçma gelmişti.

"Ayrıca... Hepimizin Noel Baba'sı Nicholas da evinden bizleri izliyordur, öyle değil mi? Ben her zaman küçük çocukların ve hayvanların mutlu olabilecekleri bir dünya yaratmaya çalışan bir yetişkin olmak istedim. O sırada sizinle tanıştım. Siz, küçük çocukları mutlu eden rüyaları çoktandır yapıyordunuz. Size olan hayranlığımla peşinizden gidip karlı dağları kendime yuva yaptım ve hayvanlar için rüyalar yapmaya karar verdim. Sizin, her sabah evimin önüne yiyecek ve yakacak odun gibi bir yığın şey bırakıp gittiğinizi biliyorum. Siz olmasaydınız soğuğa ve açlığa dayanamazdım. Saygıdeğer Nicholas! En çok satan rüya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ödülünü şimdilik ben alıyorum ancak önümüzdeki yıldan itibaren büyük ödülü hedefleseniz iyi edersiniz! Yakında iyi bir içki alıp kulübenize oturmaya geleceğim. Sunucu artık konuşmamı bitirmem gerektiğini ima ediyor."

Koltuklarda oturanlar kahkahalar attılar.

"Benden bu kadar. Hepinize teşekkür ediyorum. Yeni yılda hepinize bol şans diliyorum!"

Yerine döndüğü sürede bütün seyirciler onu yürekten alkışlayarak kutladılar.

Animora Bancho'yla birlikte Yılın Rüyası Ödül Töreni'nde köklü bir değişiklik baş gösterince personel arasında da sonraki ödüllerin sahiplerine dair çok sayıda beklenti ve tahmin artmaya başladı. Sarhoş olduklarından sesleri yükselen Mo Tae-il ile Viggo Myers, bir kenarda ateşli bir tartışma içerisindeydiler.

"Büyük ödülü kim kazanacak ki? Bu defa da beş efsanevi rüya yaratıcısından birisi alacaktır, öyle değil mi?"

"Orası kesin. Bence sanat ödülünü Wawa Sleepland'in yaşayan tropik yağmur ormanları rüyasının kazanma olasılığı yüksek. Bu durumda büyük ödülü muhtemelen ya Kick Slumber ya da Yasnuj Otra alacaktır. Her zaman kendi aralarında paslaşıyorlar zaten... Şans onlardan yana gerçekten..."

"Aganep Coco ile Doje'yi neden çıkardınız?" Mo Tae-il'i bir merak sardı.

"Bana baksana sen! Doje ödül törenine bile katılmadı. Üstelik bu yıl yeni bir ürün dahi ortaya çıkaramadı. Coco Hanım'a gelince benzer repertuarla büyük ödülü zaten birkaç kez kazandı. Bu yıl biraz zor görünüyor. Göreceksin Mo Tae-il! Büyük ödülü ya Kick Slumber'ın kartal olup uçurumdan uçma rüyası ya da Yasnuj Otra'nın 7 numaralı empati serisi: bir ay boyunca zorbalık ettiğim kişi olarak yaşama rüyası alacaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Viggo Myers'ın değerlendirmesiyle aynı şekilde sanat ödülü, Wawa Sleepland'in yaşayan tropik yağmur ormanları rüyasına verildi. Yayında Wawa Sleepland'in ödül kazanan eseri kısa bir videoyla gösterildi. Eserinde ifade ettiği tropik yağmur ormanları, bu dünyanın güzelliklerinin çok ötesindeydi. Görkemli renkleri sadece basit bir şekilde kullanmakla yetinmemiş; tropik yağmur ormanlarının görünüşünü de güneşin vurduğu yöne ve saate göre harika ve gizemli bir biçimde tasarlamıştı. Penny, jürinin neden oy birliğiyle bu ödülü ona verdiğini hemencecik anlayıverdi.

"Hayır, hayır! Ben jüri üyesi olsaydım sanat ödülünü esere değil, Sleepland Hanımefendi'ye verirdim. Çünkü sanat eserinden çok daha güzel bir kadın..."

Wawa Sleepland'in yüzü ekranı kaplayınca Speedo, hayranlığından neredeyse ekranın içine düşecekti.

"Speedo! Biraz kenara çekilsene! Ekranı göremiyoruz." diye bağırdı sarhoş Viggo Myers ansızın. "Saçlarını da bağlasan iyi edersin. Sürekli yerlere dökülüyor..."

Sanat ödülünün verilmesinin ardından senaryo ödülünü alan Hawthorne Demona, çaylak ödülünden sonra ikinci ödülünü alınca o kadar duygulanmıştı ki ağlamaktan konuşamadı. Kalabalıklar içinde yalnızlık rüyası ona hem senaryo hem de çaylak ödülünü kazandırmıştı. Bu rüyada, rüya sahibine görünmez bir insanmış gibi davranılıyordu. Jüri üyeleri, bu kızın, günümüz insanlarının dikkat çekme arzularının yarattığı psikolojiyi, son derece koyu bir yalnızlığın içine hapsederek içsel duyguları patlarcasına harekete geçiren bir rüya yarattığını söyleyerek onu öve öve göklere çıkardılar. Ama Viggo Myers, hiç de öyle düşünmüyor gibiydi.

"Tamamen saçmalık! Ben üç yaşımdayken bile bu türden rüyalar vardı zaten. Modası geçmiş bir rüyayı sadece adını değiştirerek piyasaya sürmüş. Jüri üyelerini kandırabilir ama beni asla!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nihayet geriye sadece bu yılki büyük ödülün kazananını açıklamak kalmıştı. Mo Tae-il, yayın boyunca ortalıkta dolaşarak Kick Slumber ile Yasnuj Otra arasından hangisinin büyük ödülü kazanabileceğini insanlara soruyordu.

"Evet, Penny! Sen hangisini tercih edersin?"

"Tahminim tutarsa bana ödül verecek misin?"

"Ha! Doğru ya! Sen programı bu yıl ilk defa bizimle izliyorsun, öyle değil mi? Büyük ödülü kazanacak kişiyi tahmin eden çalışanımıza bir adet hediye çeki veriliyor. Dollagoot Bey bu çek ile dükkândaki rüyalardan bir tanesini ücretsiz olarak almana izin veriyor."

"Hadi canım! Sahi mi?"

Penny, şaşkınlıkla yanındaki Dollagoot'a bakınca, Dollagoot da ne gülen ne de ağlayan bir yüz ifadesiyle şöyle karşılık verdi:

"Geçen yıl, en az yüz kişi, büyük ödül alanı tutturduğundan daha yeni yıla girmeden neredeyse iflas edecektim. Hepsi de en pahalı rüyalardan seçmişlerdi."

Penny, uzunca bir süre kafa yorduktan sonra Mo Tae-il'in uzattığı kâğıda "Kick Slumber" diye yazdı. Kick Slumber ya da Yasnuj Otra dışında adı sanı duyulmamış rüya yaratıcılarının adlarını yazanlar da epeyce vardı. Mogberry'nin kâğıdında "Chef Grandbon" diye yabancı bir isim yazılıydı.

"Mogberry Hanım! Chef Grandbon da kim?"

"Ah! Evet. Benim gediklisi olduğum bir dükkânın sahibi. Sadece yemekle alakalı rüyalar yapıp satıyor ve benim diyetime çok büyük katkıları oluyor. Onun sayesinde diyette olduğum süreçte uyku esnasında bolca patates kızartması yiyebildim. Uyandığımda daha çok yemek istemem başlı başına bir problemdi ama her neyse, bana göre bu beyefendi en iyisi. Aaa! Büyük ödülün kazananı şimdi açıklanıyor gibi!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tören gösterilerinin bir anda tamamlandığı sırada, süslü püslü takım giyen sunucu, büyük ödülü açıklamak için tekrar sahneye çıkmıştı.

"Evet! Şu an elimde bu yılki büyük ödüle aday olan iki kişiye dair bilgiler var. Bakalım, bu yılın en iyi rüyası hangisiymiş?" Sunucu, adayların isimlerinin yazılı olduğu kâğıdı elindeki zarftan yavaşça çıkardı.

"Vay be! Demek bu ikisiymiş! Müsaadenizle adayları hemen açıklıyorum! Kick Slumber'ın kartal olup uçurumdan uçma rüyası ve Yasnuj Otra'nın 7 numaralı empati serisi: bir ay boyunca zorbalık ettiğim kişi olarak yaşama rüyası!"

Viggo Myers'ın tahmini doğru çıkınca ikinci katın personeli, ayağa fırlayıp onu saygıyla alkışladı. Myers da keyfi yerine gelmiş gibi dudaklarını oynatıp durdu.

"Büyük ödül, bu iki adaydan birine gidecek! Daha şimdiden hayranların, iki adayın adlarını avaz avaz haykırışları kulağıma geliyor! Bizleri ekranları başında izleyen seyircilerimizden de destekledikleri adayın adını yüksek sesle söylemelerini rica ediyoruz!"

Sunucunun sözleri biter bitmez dükkândaki herkes "Slumber! ve "Otra!" diye durmaksızın sloganlar attı. Penny de onlara uyarak "Slumber!" diye bağırdı. Final maçı oynanan bir stadyuma gelmiş gibi heyecanlanmıştı.

"Yılın en iyi rüyası! Büyük ödül..."

Sunucu zaman kazanmaya çalıştıkça, iki adayı tezahürat edenlerin sesleri gitgide daha da yükselerek her an patlayacakmış gibi muazzam bir gürültüye dönüştü. Ekrandaki sunucu gerginliğin doruğa ulaşmasını beklerken bir kez yutkundu ve kameraya bakarak tüm gücüyle şöyle bağırdı:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu yılki büyük ödülün sahibi, Kick Slumber'ın kartal olup uçurumdan uçma rüyası!"

Alkışlar, tezahüratlar ve iç çekişler aynı anda yayıldı. Penny, kâğıda "Kick Slumber" diye yazanlarla kucaklaşmaya başladı. Kimin ailesi olduğunu bile bilmediği, hayatında ilk defa karşılaştığı bir sürü kişi vardı ama buna hiç aldırış etmeden, oradaki herkesle sevincini paylaştı.

Mo Tae-il, paltosunu eliyle başının üzerinde fır fır döndürerek tezahürat yapıyordu ve Yasnuj Otra'yı seçen Speedo da duvara yaslanmış üzülüyordu. Sadece Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı değil, bütün sokak kıpır kıpır hareketliydi.

Penny, dükkânın dışındaki bir grup Noktiluka'nın sevinç tezahüratları atarak koşuşunu izledi. Aralarında kesinlikle Assam'ın da olacağını düşündü. Ne de olsa Kick Slumber'ın ateşli bir hayranıydı.

Kick Slumber, kendisini yürekten tebrik eden Yasnuj Otra'yla sıkıca kucaklaştıktan sonra yavaşça sahneye doğru ilerlemeye başladı. Bir ara kameraya yakalanan Wawa Sleepland, sanki kendisi ödül almış gibi şaşkınlığından ağzını kapatıyordu.

"Jürimiz, tehlikeli uçurumlardaki umutsuz ruh hâlinin ve tam düşüş esnasında dramatik bir biçimde kanatların açılarak yukarıya doğru uçan kartal hissinin dahice ifade edildiği şeklinde bir değerlendirmede bulunmuştur. Gerçekten tebrik ediyorum, Slumber!"

Sunucu, Kick Slumber'ın sahneye doğru ilerlediği sürede epeydir hazırlık yaptığı yorumunu hevesle okudu.

Nihayet Kick Slumber sahneye çıktı. Onun çıkışıyla beraber mekân bir anda sessizliğe büründü. Esmer ve sağlıklı bir teni, kara kaşları, sağlam görünen bir çene hattı vardı ve simsiyah

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

gözleriyle koltuk değnekleri üzerinde dikiliyordu. Sağ bacağı, dizinin altından itibaren doğuştan beri yoktu.

"Beni onurlandıran böylesine bir anın tekrar gelmiş olmasına memnunum. Hepinize canıgönülden teşekkür ediyorum." diyerek konuşmaya başladı Slumber.

Sesi, sevinçten dolayı hafifçe titriyordu ama bu titreyiş, onun otoriter duruşu altında yok olup gittiğinden kimsenin dikkatini çekmiyordu.

"Geçmişte ödüle dair çok sayıda klişe konuşmalar yaptım. Bundan dolayı bugün birazcık kendimden bahsetmek istiyorum. Sıkıcı bir konuşma da olabilir."

Kick Slumber konuşmasına devam ederken, durmadan gevezelik ederek ortalıkta gezinen Mo Tae-il bile sessizce yerine oturdu.

"Gördüğünüz gibi bendeniz özgür değilim." Slumber diğer koltuk değneğiyle sağ bacağını gösterdi.

"On üç yaşımdayken, üstadımın öğretisi ışığında ilkin hayvan olma rüyası yaptım. Bu rüya, hepinizin bildiği üzere, Büyük Okyanus'u geçen katil balina olma rüyasıydı."

Seyircilerin oturduğu koltuklardan küçük bir tezahürat duyuldu.

"Çocukken özgürlüğün eksikliklerine dair düşünmeye başladım. Herkes benim yaptığım rüyayı gördükten sonra müthiş bir özgürlük duygusu hissettiğine yönelik övgülerde bulundu. Rüyalarımda yürüyor ve koşabiliyorum ama uyandığım zaman bunları yapamıyorum. Denizlerde yüzen katil balina karada özgür olamaz, göklerde uçan kartal da denizde özgür olamaz, öyle değil mi? Düzeyi ve biçimleri farklı olmakla beraber tüm canlılar sınırlı bir özgürlük içinde yaşarlar."

Kick Slumber bir kameraya bir de tören alanındaki izleyicilere baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizler özgür olamadığınızı ne zaman hissediyorsunuz?" Nefeslerini tutup dikkatle izleyenlere sanki onlarla konuşuyormuş gibi sordu.

"Sizleri tutsak eden şey ister mekân ister zaman isterse benimki gibi bedensel bir kusur olsun... Her ne ise lütfen o şeye asla odaklanmayın! Yaşadığınız sürece sizleri özgür kılabilen herhangi bir şeyi arayıp bulmaya odaklanın! Bu arayış sürecinde uçurumun kenarında duruyormuş gibi kendinizi risk altında hissettiğiniz günler de olacaktır. Bu yıl, bunun en canlı örneği işte benim! Bu defaki rüyayı tamamlamak için rüyalarımda uçurumlardan bin kez, on bin kez düştüğümü görmek zorunda kaldım. Ama uçurumun dibine hiç bakmadan, kenarından süzülerek uçmaya karar verdiğim işte o anda, kartal olup uçurumdan uçma rüyasını tamamlayabildim. Sizin yaşamınızda da böyle anların mutlaka olmasını diliyorum. Dahası yaptığım rüya, sizlere ilham kaynağı olursa ne mutlu bana! Büyük ödülü bana verdiğiniz için sizlere teşekkür ederim."

Gök gürültüsünü andıran müthiş bir alkış tufanı koptu. Kick Slumber, hazırladığı konuşmasını bitirmiş gibi ağzını sıkıca kapadı ve uzun mu uzun konuşmayı bölmeden bekleyen sunucuya bakarak gözleriyle ona da teşekkür ettikten sonra kameraya dönüp şöyle dedi:

"Bugün bir şey daha söylemek istiyorum. Yaptığım rüyanın arka planını tasarlayan Wawa Sleepland'e teşekkürü bir borç bilirim. Derin denizlerle engin gökyüzünü ve kimi zaman da uçsuz bucaksız tarlaları hediye ettiğin için bu şeref sana aittir, sevgili Wawa Sleepland! Ayrıca bundan böyle de hep seninle birlikte olmak istiyorum."

Ağlayan Wawa Sleepland'in görüntüsü ekranda belirdi. Seyirci koltuklarından gelen ıslıklarla beraber tezahüratlar kesilmek bilmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aman Tanrı'm! Ne harika bir çift!" Mogberry sevinmişti. Speedo ise ekranın önüne çömeldi.

"Ülkenin dört bir yanından bizleri izleyen, saygıdeğer seyircilerimiz! Bu yılın en büyük ödülünü Kick Slumber kazanmıştır! Slumber'in ateşli hayranları için muhteşem bir gece olacak!" Sunucu mikrofonu almıştı.

"Uzun süredir bizleri izlediğiniz için teşekkür ederiz. Bu etkinliğin sunuculuğunu üstlenen bendeniz Bamadi Han, hepinizi sevgiyle selamlıyorum. Önümüzdeki yıl boyunca güzel rüyalar görmenizi diliyorum!"

Ödül töreni bitmişti ama dükkânın içi hâlâ gürültülüydü. İnsanların her biri, ödül töreninin üzerlerinde bıraktığı coşkuyu paylaşmak adına heyecan içindeydiler.

Alabildiğine neşeli olan Mogberry, şaşırtıcı bir biçimde Leprikon perileriyle şen şakrak sohbet ediyordu.

"Aaa! Saçıma mı dokunuyorsunuz?"

Mogberry, başının etrafında uçuşarak saç tellerine dokunan perilere küçük aynasından bakarak teşekkür ediyordu.

"Saçlarım simsiyah parlıyor gibi. İnce saç telleri kaybolup gitti! Teşekkürler."

Penny, kadının saçlarından ağır bir ayakkabı cilası kokusunun yayıldığını hissetti ama kendini zorlayarak bir şey yokmuş gibi davrandı.

Tam da Viggo Myers'a üniversiteden atılması hakkında soru sormak üzereydi ama adamcağız çoktan sarhoş olup sızmıştı. Bir dahaki sefere sormaya karar verdi.

Dollagoot ise sessizce ayağa kalkmış ve büyük ödülün kazananını doğru tahmin edenlere verilecek olan hediye çeklerini sayıyordu. Penny, Dollagoot'un elinde kazananı bilenlerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sayısından daha fazla hediye çekinin olduğunu fark etti. Muhtemelen bugün bütün personel için bereketli bir yıl sonu olacaktı.

Bir ara dükkân, yanan ışıkları yüzünden az önce mahalleyi kasıp kavurmuş Noktilukalarla ve ne olup bittiğini görmek gelen için müşterilerle dolup taştı. Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nda tam manasıyla bir şenlik havası hâkimdi. Gece yarısına tam bir dakika vardı. Derken otuz saniye, on saniye, beş saniye...

Dollagoot gür bir sesle geri sayıma başladı.

"Üç! İki! Bir! Yeni yılınız kutlu olsun!"

Penny onca kişiyle birlikte geçirdiği bu yılın son gecesini ömrü boyunca asla unutamayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7
Yesterday ve Benzen Halkası

Günlerden cumaydı. Sabahın erken saatleriydi. Adam, pencerenin dibinde duran bilgisayar masasının önünde oturmuş, bir monitöre bir dışarıya bakıyordu. Eski ve yer yer paslanarak çürüyüp erimiş sineklikten küflü bir toz kokusu geliyordu. Adam sinekliği tamamen açmıştı ve nefessiz kalmışçasına sabah havasını durmaksızın soluyordu. Bir yandan kendine gelmek için kurumuş gözlerini elleriyle ovuşturuyordu.

Civardaki büyük sitede yaşayanlar, metro istasyonuna gitmek için adamın evinin bulunduğu sokağın köşesinden geçiyorlardı. Eğimli ara sokaktaki yaşadığı evin birinci katı, arazi birazcık daha alçakta kalsaydı neredeyse yarı bodrum kat sayılabilecek gibiydi. Hiç değilse en başından beri yarı bodrum kat olsaydı, aylık kirası elli bin *won*dan daha ucuz olurdu.

"Hı hı. Şimdi işe gidiyorum. Bugün işten sonra buluşalım mı? Ne de olsa cuma, öyle değil mi?"

Dışarısı, telefonda konuşarak yürüyen insanların sesleri ile metroya zamanında yetişmek için aceleyle koşuşturanların ayak sesleri eşliğinde cumaya yaraşır derecede gürültülüydü. Pencerenin dışındaki insanları görünce adamın içi çaresizce daraldı.

"Bir tek ben insan gibi davranamıyorum... Müzik yapacağım diye şimdiye dek buraya tıkılıp kaldım... Yeteneksiz bir insan büyük hayaller kurunca benim gibi mi oluyordur ki? Açgözlülüğün ve tutkunun sınırını keşke birisi öğretseydi..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zar zor kabul edildiği ses deneme sınavına girmesine az kalmıştı. Kendi bestelediği şarkıların üzerinde harıl harıl çalışıyordu. Ama içine sinen şarkıyı bir türlü bulamıyordu.

Şarkıcı olmak istiyordu. Hayatında bugüne dek bundan başka hiçbir şeyin hayalini kurmamıştı. Ancak yıllar önce girdiği bir ajanstaki ilk çıkışı da hiçbir fayda etmemişti. Bu sürede yirmili yaşların ortalarından geçip yirmi dokuz yaşına basmıştı. Bu yılın başlarında, yarı zamanlı işlerde çalıştığı esnada, sosyal medyada arada bir paylaştığı şarkı videolarından biri büyük ilgi görmüştü. Ardından oldukça büyük bir ajanstan ses deneme sınavına katılmak için teklif bile almıştı. Gelgelelim ses deneme sınavından sonra aldığı cevap onu tekrar başlangıç çizgisine geri getirmişti.

"Ses renginiz, beklediğimden daha solgun. Ses sanatçılığı yerine besteciliğe yönelseniz nasıl olur? Ses testini bir dahakine yine yaparız. Size bir fırsat daha veriyorum."

Adam geçimini sağlamak için var gücüyle çalışıp didiniyordu. Bestecilik akademisine kaydolmak ya da bir enstrüman çalmayı adamakıllı öğrenmek istemişti ama bunları yapmaya ne parası vardı ne de zamanı. Sağdan soldan soruşturarak ikinci el bir bilgisayara beste programı kurdurdu ve plansız projesiz bir biçimde besteciliği kendi kendine öğrendi.

Bir ayda harcadığı para kazancını geçiyordu. Kemerleri iyice sıktığı aylarda ise hiç değilse birkaç kuruş kenara atabiliyordu. Tüm gücüyle geçinmeye çalışmasına rağmen bir arpa boyu kadar yol alamadığı için hayatı, bir hamster çarkı gibi yerinde sayıp duruyordu.

Melodi akışını değiştirerek boğazı yanıncaya kadar şarkı söylüyordu. Ses deneme testinin yapılacağı güne kadar şarkıyı tamamlamak istiyorsa an itibarıyla gerçekten fazla zamanı kalmamıştı. Kulağına hoş gelen bir tanecik melodi yakalasa her şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kolaylaşacaktı ve üstüne birazcık daha çabalarsa içine sinen bir şarkı ortaya çıkacak gibiydi. Gecelerce akla karayı seçerken tan yeri ağarırdı.

Yorgunluktan göz kapaklarının kendiliğinden kapanması yetmiyormuş gibi bir de üstüne üstlük karnı acıkıyordu. Evde yiyecek namına bir şey yoktu. Yürüyerek beş dakikalık mesafede bir büfe vardı ama herkesin işe gittiği bir saatte çökük gözlerle insanların arasından sıyrılarak büfeye gitmekten hoşlanmıyordu.

Şaşkın ve boş bakışlarını başka yöne çevirip sadece dışarıdaki seslere odaklanmaya başladı. İnsanların ayaklarından ve ağızlarından çıkan seslerden ilham alabilme umuduyla benzer notaları programın klavyesinde tek tek tuşladı.

Az önce kulağında telefonuyla konuşarak geçen kişinin sesini örnek alarak bir melodi bile yaptı. Mesaiyi bitirip işten çıktıktan sonra hafta sonuna dair beklentileri olan bu çalışanın rahatlığını melodiye yansıtmak istedi ama doğru duyguyu bir türlü yakalayamadı. Çünkü yoldan geçen kişinin beklediği mutlu hafta sonu, adam için geçerli olmadığından bunun taklidini bile yapamıyordu.

Yapmak istediği iş için nelerden vazgeçebileceği konusunda bir tercihte bulunması gerekiyordu. Yaşına uygun normal bir hayat sürmekten vazgeçti.

Ama sadece şarkıcı olma amacından bir türlü vazgeçemedi. Şarkıcı olma arzusu benliğinin bir parçasıydı. Aksini hayal bile edemiyordu. Kendini olduğu gibi kabul etmek için sürekli çaba sarf etti.

Çalışmalarına aralıksız devam etti. Dapdaracık odasında eski bilgisayarına uymayan ileri teknoloji bir program kullandığı için cihazdan neredeyse patlayacakmış gibi tuhaf sesler çıkıyordu. İçi daralıp öfkelenince çalıştığı programı tamamen kapatıverdi. Ardından arama motorunu açıp aklına estiği gibi rastgele bir şeyler yazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçim daraldığı zaman...
Kendimi bir hiç gibi hissettiğimde...
Hayalim var ama yeteneğim yok.

Benzer türden birçok endişesi vardı ama bir çözümü yoktu.

"İlle de başarılı olmak zorunda mıyım? Bugüne dek buraya kadar çabalayıp geldiysem zaten başarılı olmuş sayılmaz mıyım?"

Şu an duymak istediği bu türden şeyler değildi. Sanki gerçekten ilham gelecekmiş gibi arama motorunu açtı ve *ilham, inspiration*[7] gibi kelimeleri arattı.

İlham (Esin): Yaratıcı bir çalışmayı tetikleyen, dâhiyane fikir ya da dürtü.

Adamın o kadar çok istediği ama bir türlü elde edemediği şey işte buydu.

İnternetten arama yapmakla ilhamın gelmeyeceğini biliyordu ancak şu an bir şeyler denemek zorundaydı. Aradığı şeyi bulmak için kelimelerini biraz daha spesifik hâle getirdi.

Nasıl ilham alınır?

Ekranda sayısız video ve yazı çıktı.

Bastıran uykusunu yenmeye çalışarak farenin ortasındaki tekerlek tuşunu aşağıya kaydırdı. O anda bakışları bir sayfaya odaklandı.

Rüyalarından İlham Alan Dâhiler

Beatles'ın üyelerinin otobiyografilerine göre Paul McCartney, Yesterday[8] *isimli şarkıyı rüyasında besteledi. Uyanır uyanmaz piyanonun başına geçti ve unutmadan önce notaları çaldı. İlk başta McCartney, başka birinin şarkısını dinleyip bunun bilinçaltına*

7 (İngilizce) Inspiration: İlham, esin. (ç.n.)
8 (İngilizce) Yesterday: Dün. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kazınıp da sonradan aklına gelmiş olabileceğinden endişelenmişti.

"Müzikle uğraşan insanları bir ay boyunca tek tek ziyaret ederek bu şarkıyı daha önceden duyup duymadıklarını onlara sordum. Bu iş, yolda bulduğum bir eşyayı polise teslim etmek gibi bir şeydi. Haftalarca hiç kimsenin bu şarkı üzerinde herhangi bir hak iddia etmediğini görünce anca o zaman bu şarkının hakikaten bana ait olduğunu düşündüm."

Böylelikle Yesterday gibi ölümsüz bir şaheser, Paul McCartney'in rüyasında tamamlandı...

Alman kimyager Kekulé'nin benzen halkasının yapısıyla ilgili ortaya attığı teorisi meşhurdur. Kekulé'nin kendi kuyruğunu ısıran yılanı rüyasında görerek benzen molekülünün yapısını bulduğuna yönelik bir anekdot vardır. Böylece o güne dek moleküler yapının düz bir çizgi şeklinde olacağını iddia eden geleneksel görüşten uzaklaşarak bunun bir halka şeklinde olduğunu akıl edebilmiştir...

Adamın uykusu iyice gelmeye başlamıştı. Ekrandaki yazıya odaklanmaya çalıştıkça göz kapakları daha bir ağırlaşıyordu.

Bilgisayar masasının üzerine olduğu gibi yüzüstü kapandı ve oracıkta uyuyakaldı. Bir taraftan farklı melodiler kafasının içini tıka basa doldururken bir taraftan da sayısız notanın girdabına kapılarak uykuya daldı.

* * *

Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın personeli, yıl sonunda aldıkları hediye çekleri ellerinde, danışma masasının önünde sıra bekliyorlardı. Bunlar, Dollagoot'un kendilerine verdiği, karşılığında dükkânda satılan rüyalardan birini ücretsiz olarak alabildikleri hediye çekleriydi.

"Hepiniz sıraya girip ne alacağınıza karar verin bakalım. Çünkü öğle yemeği molası bitmeden hediye çeki işlemlerinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tamamlanması gerekiyor. Aşırı pahalı olanlardan uzak dursanız iyi edersiniz. Ne de olsa sizler bu dükkânın çalışanlarısınız." Weather Teyze danışma masasının önündeki personele açıklamalarda bulunuyordu.

"Sizce hangisinden alsak daha iyi olur?"

Penny de diğer personelle beraber kuyruğa girmiş sırasının gelmesini bekliyordu.

"Size çok iyi bir ipucu vereyim. Ne alacağınızı bilmiyorsanız, Mo Tae-il'in aldığından alın derim!"

Mogberry, kuyruğun önünde duran Mo Tae-il'i işaret etti.

Mo Tae-il, danışma masasının hemen önünde Speedo'yla ağız dalaşı yaparak yer kapmak için mücadele ediyordu.

"Speedo Efendi! İlk önce ben geldim ama!"

"Dünyada en çok nefret ettiğim şey beklemektir. Bir kerecik olsun geri adım atıversen ne olacak ki?"

"Bu neyin inadı böyle? Lütfen sen geriye git!"

Mo Tae-il bir adım geriye çekilmedi. Speedo da uzun saçlarını dalgalandırarak vücuduyla Mo Tae-il'i kenara itelemeye çalıştı.

"Şu ikisi gene hırlaşıyor. Peki ama neden Mo Tae-il'in aldığını almak gerekiyor?" diye sordu Penny.

"Penny, şu ikisinin bu işe nasıl girdiğini merak etmiyor musun?" dedi Mogberry.

"Speedo Bey'in iş konusunda eli acayip kıvrak. Böylesine hızlı bir biçimde, şekerleme rüyalarıyla ancak ve ancak onun baş edebildiğini işitmiştim."

Penny bunu öğrenmeden önce Speedo'nun neden dördüncü katın yöneticisi olduğunu anlayamamıştı ama onu çalışırken kenardan bir kez izleyince bu konuda ikna olmuştu. İş ne kadar çok olursa olsundu mesai bitmeden önce kesinlikle üstesinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geliyordu. Speedo'nun lügatinde gece mesaisine kalmak diye bir şey yoktu.

"Peki Mo Tae-il?"

"Mo Tae-il... Satış konusunda becerikli, öyle değil mi? Doğuştan tüccar."

"Sadece bu değil. İşin doğrusu, sattığından daha fazlasını da çalıyor. Dollagoot Bey bunu bilmiyor mu sanıyorsun?"

"Peki burada çalışmasına neden göz yumuyor?"

"Al benden de o kadar. Mo Tae-il'in kendine ayırdığı ya da çaldığı rüyalar kesinlikle çok ilgi görüyor da ondan! Çamurun içindeki inciyi bulmak konusunda kesinlikle yetenekli biri. Geçen yıl sonunda Mo Tae-il, adı sanı duyulmamış bir çaylağın rüyasını onca rüya arasından seçip götürmüştü. Herkes 'Hediye çekini neden öyle bir rüya için harcadın?' diyerek onunla dalga geçmişti ama sonuçta o rüya, sonrasında büyük bir rağbet görmüştü."

Penny kendi sırası geldiğinde, Mogberry'nin tavsiyesi üzerine Mo Tae-il'in seçtiği rüyanın aynısından istedi.

"Penny, o rüya çoktan tükendi maalesef." Weather Teyze üzülerek konuştu. "Bugün neden herkes Mo Tae-il'in aldığı rüyadan istiyor ki?"

"İnanamıyorum... Peki hangi rüyaydı? Merak ediyorum."

"Fantezi asansörü gibi bir şeydi. Rüyadaki asansörün kapısı açılmadan önce çıkmak istediğin yeri aklına getirdiğinde, seni her kattan istediğin yere ulaştıran bir rüyaymış. Rüyalarında iyi konsantre olma konusunda kendine güvenenler için fiyatı da gayet iyi sayılır."

"Tüh! Yazık oldu! Rüya gördüklerinin farkına varabilenler için iyi bir şey olmalı. O hâlde bana ünlülerin çıktığı rüyadan verin lütfen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny tatil gününde güzel bir rüya görerek geç vakte kadar uyuyabileceğini aklından geçirince kendini iyi hissetmeye başladı.

"Evet, artık bitti! Hadi bakalım, şimdi de öğleden sonrası için herkes işinin başına dönsün!"

Weather Teyze'nin bağırışıyla beraber her bir çalışan kendi katına dağıldı.

"Penny, benim bankaya uğrayıp Dollagoot'un işlerini halletmem gerekiyor da danışma masasına biraz bakabilir misin? Artık tek başına durabilirsin, değil mi?"

"Evet, tabii ki!" diye karşılık verdi Penny, kendinden emin bir biçimde.

Kendine bir hayli güvenen Penny, daha yarım saat bile geçmemişti ki soğuk terler döküyordu. Bir erkek müşteri, Penny'yi zor duruma sokuyordu. Binanın tamamını dolaşmasına rağmen aradığı rüyayı bulamadığını söyleyerek bir süredir başının etini yiyordu. İşi uzadığından mıydı, aksi gibi Weather Teyze de bir türlü gelmek bilmiyordu. Üstelik Dollagoot da bir rüya yaratıcısıyla buluşmak için dışarıya çıkmıştı. Yardım alabileceği hiç kimse olmadığından Penny, bu işe girdiğinden beri en zor durumla karşı karşıyaydı.

"Böyle bir rüya yok, efendim!"

"Yapmayın lütfen! İlham veren rüyadan bana da bir tanecik verseniz ne olur ha? O rüyaya gerçekten ihtiyacım var."

Bitkin görünen genç adam yalvarıyordu. Yetersiz beslendiğinden olsa gerek, cildi solgun ve saçları matlaşmıştı. Onu zar zor ayakta tutan tek şey, sadece gözlerinde beliren şiddetli arzuydu.

"Beatles'ın *Yesterday* isimli şarkısı ve Kekulé'nin benzen halkası hakkındaki anekdotları okuyup buraya öyle geldim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hepsi de rüyasında ilham almış. Bana da böyle bir rüya satamaz mısınız? Pahalı olduğu için mi satmıyorsunuz?"

"Beatles nedir? Ayrıca benzen halkası da neyin nesiymiş? Dahası buradaki bütün rüyaların parası sonradan ödeniyor. Yani bu sebeple size rüya satmıyor değiliz. Lütfen bizi yanlış anlamayın."

Penny her ne kadar dükkândaki broşürleri yokladıysa da ilham veren rüya gibi bir şeyi bulamadı. Bilmediği bir rüya olup olamayacağını düşündü. Bunun üzerine kafa yorarken dâhilî numarayı çevirerek her katın yöneticisini arayıp birinci kata çağırdı.

"Öyle bir rüya yok. Hayatım boyunca rüya satıcılığı yaptım. Bilmediğim rüya yok. Paul McCartney mi? Elbette öyle bir müşteri dükkânımıza uğramış olabilir. Her ne kadar hatırlamasam da olabilir. Aslında müşterilerle pek muhabbet etmem. Ama bundan kesinkes eminim. Hangi dükkâna giderseniz gidin, öyle bir rüya yok." diye açıklama yaptı Myers.

"Bu arada beti benzi çok kötü görünüyor." Mogberry, adam için endişelendi.

Speedo ise adamı hızlıca süzdükten sonra ona şöyle sordu:

"Efendim! Kaç saattir uyumadınız acaba?"

"Kırk... Yo! Belki kırk sekiz saat kadar..."

Bunun üzerine hepsi, derin bir iç geçirdikten sonra ağız birliği etmiş gibi kararlı bir biçimde, "Siz bir an önce uyumak zorundasınız!" dedi.

Son umudunu da hepten yitirmiş gibi adamın yüzünde bir çaresizlik ifadesi belirdi.

"Demek hepiniz birinci kata toplandınız. Hayırdır? Ne oldu?"

Tam bu sırada iş görüşmesi için dışarıya çıkmış olan Dollagoot, üstündeki paltosunu çıkararak dükkândan içeriye girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny durumu en başından itibaren anlatınca Dollagoot iyice düşündü ve müşterinin yüzüne dikkatle baktı. Adam, dükkânda üst düzey biri olduğunu anladığı Dollagoot'un durumu can kulağıyla dinlediğini görünce yüz ifadesinde yeniden parlayan bir umut ışığı belirdi. Dollagoot adamın eline bir şey tutuşturdu.

"Bunun size yardımı olup olmayacağını bilemeyeceğim ama giderken mutlaka bunu yiyin."

"İlham veren şey bu mu?" diye sordu adam heyecanla.

"Şey... Zamana bağlı ama."

Adam seve seve kabul etti. Dollagoot'un verdiği şeyi, sanki biri çalıp götürecekmiş gibi yumruğunun içinde sıkıca tutarak dükkândan çıktı.

* * *

Adam öyle derin uyumuştu ki vaktin ikindiyi epey geçtiğini anca fark etti. Rahatsız edici bir pozisyonda yüzüstü yattığından boynu tutulmuştu. Ama zihni berraktı.

Başını döndürürcesine hatırladığı melodinin, aklından düzenli bir biçimde geçtiğini aniden fark etti. Bu melodinin, nereden geldiğini bile bilemiyordu ama klavyeyi tuşlayıp duruyordu.

"Bu benim bildiğim bir melodi olabilir mi? Yoksa uyurken rüyamda duymuş olabilir miyim?" diye düşündü. Aklı allak bullaktı.

"Her neyse, bunu unutmadan hemencecik notaya dökmem gerekiyor."

Melodideki boşlukları doldurarak şarkıyı tamamladı.

Kafasının hangi bölgesinden çıktığını anlayamadı ama aradığı melodi buydu.

Şarkı içine sinmişti. İnsanlara bu şarkıyı bir an önce dinletmek için sabırsızlanıyordu. Yarınki ses deneme testi, bu şarkıyı başkalarına çalacağı ilk konseri olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

* * *

Adam, deneme testinden sadece birkaç saat sonra Dollagoot'la görüşmek için tekrar dükkâna geldi.

"Yetkililerin tepkisi güzeldi. Her şey bir tarafa ben çok sevdim. Şarkının sözlerini de ben yazdım. Kendimden bahsetmek utanç verici ama..."

Adamın yüzü kızardı.

"Bu hafta ses kaydına hemencecik gideceğim. Yardımlarınız için size gerçekten teşekkür ederim. Hiç hallolmayacağını sandığım iş kolayca çözüldü. Rüya hakikaten harikaydı. Size gerçekten çok şey borçluyum."

Adam, Dollagoot'un önünde reverans yaptı.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

"Efendim? Peki ama kime..."

"Kendinize teşekkür etseniz daha iyi olur."

"Efendim?"

"Size verdiğim şey, sadece bir uyku şekeriydi. Daha iyi uyumanızı sağlayan bir şeydi yani."

Dollagoot cebinden bir avuç kadar şeker çıkarıp gösterdi.

"O rüya zaten sizin kafanızdaydı."

"Gerçekten mi?"

"İlham denilen şey ne kadar da ilginç, öyle değil mi? Hiçbir şey yokken, muhteşem bir şey meydana çıkıveriyor. Ama sonuçta bu farkı yaratan şey de iş için ne kadar çaba sarf edildiğidir. Problemin çözümü için ne kadar çaba gösterildiği önemlidir. Yani siz aradığınız cevabı buluncaya kadar çabaladınız."

"Yani ben yetenekli miyim? Bundan sonra da başarabilir miyim?"

"Yetenekli olup olmadığınızı siz benden daha iyi bilirsiniz. Bu konuda hiçbir şey bilemem. Elbette daha uzun zaman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şarkı söylemek istiyorsanız, çalışıp çabaladığınız kadar da uyuyun. Uyku, düşüncelerinizi toparlamanız için size yardımcı olur."

"Öyle mi? Yine de teşekkür ederim. Her şey için... Teşekkürler."

Adam, Dollagoot'u defalarca selamladı.

Dollagoot şaşkın ama mutlu bir yüz ifadesiyle adama bakarken aklına aniden bir fikir gelmiş gibi dudaklarını oynattı.

"Ah! Şey... Sizin hikâyenizi rüya yapmamıza müsaade eder misiniz?"

"Benim hikâyemi mi? Nerede kullanacaksınız ki?"

"Aslında... Tanıdığım bir rüya yaratıcısıyla beraber yeni bir rüya arayışı içindeyiz ve bize numune olarak bir hikâye gerekiyor. Sizin rızanızı almamız lazım. Elbette teklifimi ille de kabul etmek zorunda değilsiniz."

"Yeni ürün dediğiniz nasıl bir rüya acaba?"

"Henüz ürünün ticari adı kesinleşmedi ama geçici olarak şimdilik başkasının hayatını yaşama rüyası diyoruz! İlk önce deneme sürümüyle başlamayı planlıyoruz. Bunu çok yetenekli bir rüya yaratıcısı yapacağı için ben de büyük bir beklenti içerisindeyim."

"Eğlenceli olmalı. Eğer benim hikâyem size yararlı olacaksa onu mutlaka kullanın lütfen!"

"İzin veriyor musunuz?"

"Tabii ki. Rüya denilen şey gerçekten eğlenceli bir şey. Korecede rüya ve hayal kelimelerinin sesteş olması da ilginçtir. Hatta İngilizcede de 'dream', hem rüya hem de hayal anlamına geliyor. O zaman rüyamda hayalimi buldum diyebilir miyim?"

Adam kendi yaptığı kelime oyunu karşısında kıkırdadı. Daha önce dükkâna geldiğindeki hâline kıyasla çok daha rahat ve hayat dolu bir görünüşe sahipti. Penny, adamın onca zamandır iyi bir uyku çektiği için böyle olduğunu düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam, epeyce bir süre rüyalara baktıktan sonra içine sinen kısa rüyalardan iki tanesini seçip dükkândan çıktı.

Penny, adamın arkasından bakarak konuştu:

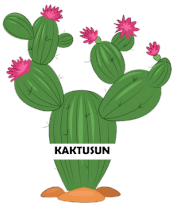
"Yakında o da bizim müdavim müşterimiz olur. Şimdiden göz kapağı terazisini sipariş etsek fena olmaz."

"Demek öyle! Weather'a haber edersen üretim için sipariş verebileceğin şirketi sana söyler."

"Tamam, hemen haber vereceğim." diye karşılık verdi Penny.

"Bir şey daha var... Yasnuj Otra'ya da haber verir misin? Daha önce konuştuğumuz yeni ürünün üretimine başlamasını söylersen memnun olurum. Beklediğimiz numunenin elimizde olduğunu da belirtirsen çok sevinecektir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8
Deneme Sürümü: Başkasının Hayatını Yaşama Rüyası

Penny, hiç hesapta olmayan iş gezisi için lüks konakların bir araya toplandığı kasabanın eteklerine kadar gitti.

"Yasnuj Otra yeni ürün için bütün numuneleri hazırlamış. Hem hava da almış olursun. Bir yol gidip getirirsin." diye bir ricada bulunmuştu Dollagoot.

Penny, konağın birinci katındaki salonda tek başına oturuyordu. Yüksek tavana düzgün bir biçimde yerleştirilmiş sayısız lamba, salonu loş bir biçimde aydınlatıyordu. Camdan görünen bahçede birkaç tane soyut tarzda yapılmış heykel vardı ve bu heykeller, üzerlerine kasten tutturulmuş sarmaşıklarla güzel bir uyum içindeydi.

Küçük desenli lacivert perdeler ile açık mavi iç perdeler, rüzgârda dalgalanıp birbirine dolanıyordu. "Sakinlik" içeren oda parfümü kullanıldığından olsa gerek, evde rahat ve dingin bir hava vardı. Ev, Yasnuj Otra'nın gösterişli ve zarif görünüşünü andırıyordu. Penny, böyle bir ev satın alabilmek için maaşından kaç yıl daha birikim yapması gerektiğini düşününce kafası karman çorman oldu.

Otra, muhtemelen yukarıda başka bir işle meşguldü. Sadece konakta çalışanlar, Penny'nin etrafından harıl harıl gelip geçiyorlardı. Penny'yi beklettiklerine üzüldükleri için sürekli olarak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

üzüm suları, ev yapımı yumurtalı tartlar ve bol sebzeli kroketler ikram ediyorlardı.

Otra'yı aratmayacak derecede havalı giyinmişlerdi. Elleri ve ayakları upuzun insanlar, rahatsız edici giysiler giyerek birer model gibi evin içinde dönüp duruyorlardı. Penny, üstü başı dağınık gibi durduğundan bol görünen elbisesinin kenarlarını arkasına doğru çekiştirip sakladı.

Penny, Otra'nın haberleştiklerini unutmuş olabileceğinden endişe duyduğu sırada bir delikanlı, ikinci katın korkuluklarından başını aşağıya doğru uzattı.

"Siz, Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'ndan geldiniz, değil mi? Otra Hanımefendi ikinci kattaki atölyeye gelmenizi istiyor!"

Merdiveni çıktıktan sonra ikinci katta on taneden fazla oda vardı. Penny, delikanlının peşinden giderek koridorun sonunda, sağdaki odaya yöneldi. Renkli tişört ve şort giymiş bir kız yanlarından geçti. Müşteriye benzeyen bu kız, Otra'nın ofisinden yeni çıkıyor gibiydi.

"Şu giden kişi müşteri galiba, değil mi?"

"Evet, Otra Hanımefendi müşterileriyle evinde bizzat görüşüyor. Rüyalarının çoğunu rezervasyon sistemiyle çalışarak yüz yüze görüşme sonrasında yapar. Az önceki müşteri görüşmek için buraya üçüncü kez geliyor. Muhtemelen detaylar kesinleşinceye dek birkaç kez daha gelir. Bugünkü görüşme aksi gibi biraz uzamışa benziyor. Aslında Otra Hanımefendi randevu saatini önemsemeyen biri değildir."

Delikanlı, Yasnuj Otra'nın portresinin asılı olduğu odanın önünde durdu. Ardından kapıya iki kez vurdu.

"İşte burası. Buyurun lütfen, içeriye girebilirsiniz."

"Tamamdır, sağ olun."

Saçlarını geçen seferki toplantıdakinden daha kısa kestirmiş olan Otra, kapıdan içeri giren Penny'yi karşıladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gel, gel! Hoş geldin! Beklettiğim için üzgünüm."

"Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'ndan geliyorum, adım Penny. Çok beklemedim. Sorun değil."

"Geçen defa Nicholas'ın evinde görüşmüştük. Seni hatırlıyorum."

Otra, zarif bir bluz ile yüksek belli bir pantolon giymiş dikiliyordu. Arkasında kalan atölyesi, çeşit çeşit malzeme ve fotoğrafla doluydu, öyle ki film seti gibi karmaşık görünmekle beraber gayet düzenliydi. Moda dergileriyle dolu rafların yanı sıra, diğer rüya dükkânlarını aratmayacak denli kocaman bir vitrin bile vardı. Penny vitrinde ne türden rüyaların olduğunu merak etti.

Önce Otra pencereyi ardına alıp kanepeye bağdaş kurarak oturdu, daha sonra da Penny makul bir mesafede duran karşı taraftaki kanepeye oturdu. Otra, iyice demlenmiş kahveden bardağa koydu. Kahvenin hafiften acımsı kokusu, sessiz sedasız etrafı sarmıştı.

"Bir bardak kahveye ne dersin?"

"Teşekkür ederim, almayayım. Dışarıda beklediğim sırada çalışanlarınız, içecekle beraber atıştırmalık bir dünya şey ikram ettiler de..."

"Demek öyle... O zaman ben içeyim. Biraz yorgunum. Sabahtan beri en az üç müşteriyle görüştüm."

"Az önce buradan çıkan müşterinizi gördüm. Duyduğum kadarıyla o da birkaç kez buraya gelmiş."

"Doğru, genelde kendi yaşamlarını kabullenemeyen insanlar ofisime sıklıkla geliyorlar. Az önceki kız da öyleydi. Kendi yaşamıyla başkasının yaşamını sürekli kıyaslarken günlerini boşa harcıyor. Üstelik gittikçe daha da kötüleşiyor."

Otra uzun parmaklarıyla kısa saçlarını geriye doğru attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birkaç kez daha görüştükten sonra rüyasını yapmam gerekecek gibi. Henüz o müşterinin ne istediğini tam olarak bilmiyorum. Nasıl yardımcı olabileceğimi hâlen düşünüyorum."

Otra kahvesini bir dikişte içti.

"Her neyse, buraya kadar rahat gelebildin mi?"

"Hiç zorlanmadım. Araç gönderdiğiniz için rahatça geldim. Teşekkür ederim."

Penny konuşurken bile kalın kapaklarla kapatılmış vitrine göz atıp duruyordu. Rokoko stilinde, abartılı süslenmiş, etkileyici vitrine hiç uyuşmayan bir termo-higrometre takılmıştı. Sanki havalandırmak için de ayrı bir cihaz vardı, öyle ki hafiften bir vınlama duyuluyordu. Vitrinin içindekiler muhtemelen çok değerli rüyalar olmalıydı.

"Gürültülü bir vitrin değil mi? Biraz göz atmak ister misin?"

"Olur mu?" Penny sevinmişti.

"Neden olmasın? Tabii ki!"

Otra yerinden kalkıp vitrine doğru yürüdü.

Rüya kutuları kat kat ambalajlanmıştı ve hatta birkaç tanesi büyük bir kutuya ayrıca koyularak üzerine de kocaman asma kilit vurulmuştu. Penny, Yasnuj Otra'nın güzel elbiseler satın aldığı kadar değerli rüyalar toplamak gibi bir hobisinin olduğunu da zaten biliyordu.

"Buradakilerin hepsi, ya binbir zahmete girerek arayıp bulduğum ya da müzayedeye katılarak zar zor elde ettiğim şeylerdir."

Otra vitrinin kapağını açtı ve asma kilitli kutuyu çıkardı.

"Bu rüya yapılalı otuz yılı geçti. Merhum üstadımın eseridir."

"Üzerinden çok zaman geçtiği için bozulmuş olamaz mı?"

"Bir şey olmamıştır. Üstadımın yaptığı rüyalardan bozuk çıkanını bugüne dek hiç görmedim. Üstelik ben de hepsine özen gösteriyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizin üstadınız ne tür rüyalar yapıyordu?"

Penny efsanevi bir rüya yaratıcısıyla son derece kişisel bir konuşma yapmaktan oldukça etkilenmişti. Ama görmemiş gibi davranmadan her şeyi tadında bırakmaya karar verdi.

"Üstadım da benim gibi bir başkasının hayatını yaşama fırsatı veren rüyalar yapardı. Son derece harika bir insandı. Her bir rüyanın içine ruhumu da katmam gerektiğini hep söylerdi. Ama ben onun tırnağı bile olamam."

"Ama ne de olsa efsanevi rüya yaratıcılarından birisisiniz. Üstadınız da sizinle mutlaka gurur duyuyordur."

Penny, Otra'yı göklere çıkardı.

"Efsanevi gibi yüz kızartıcı niteliklerin hepsi, ürünleri satmak için derneğin kullandığı sığ taktikten başka bir şey değil."

Otra utandı.

"Üstadımın bu rüyasının ne kadar uzun sürdüğünü merak etmiyor musun?"

"Ne kadar sürüyor ki acaba?"

"Nereden bakarsan bak yetmiş yıl. Evet, yetmiş yıl. Buna inanabiliyor musun? Vefat etmeden önce yetmiş yıllık hayatını rüyanın içine koydu ve o rüyayı da bana bıraktı. Her ne zaman üstadım burnumda tütse bu paketi açıp içindekileri rüyamda görsem nasıl olur diye düşünüyorum. Böylece benimle ilk kez karşılaştığı andan başlamak üzere muazzam rüyaları yaratırken kullandığı teknik bilgilere varıncaya dek her şeye göz atabilirim, öyle değil mi?"

"Peki, neden öyle yapmıyorsunuz?"

"Çünkü rüyayı bir kez görünce yok olup gider. Onu şu an bu vitrinde muhafaza ederek avunmaya çalışıyorum. Şu aşağıdakini de açık artırmada zar zor buldum. Nicholas'ın çok gençken yaptığı ilk eseri. Nicholas bile bunun bende olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muhtemelen bilmez. Sen de zaman zaman müzayedelerle ilgilensen iyi edersin. Herhangi bir sanat eserini satın almaktan çok daha değerli bir yatırım." diye tavsiyede bulundu Otra. "Biraz da iş konuşalım mı?"

Otra masasına doğru giderek çekmecenin dibinden küçük bir kutuyu çıkardı. İkisi, kutuyu ortaya koyup kanepeye karşılıklı oturdu.

"Birkaç gün önce aldığım numuneyle yaptığım deneme sürümü. Ürünün ticari adının Dollagoot'un önerdiği gibi başkasının hayatını yaşama rüyası olmasını istiyorum. Hoşuma gidiyor."

"Ama bu ne tür müşterilere verilecek? Dollagoot Bey bu konuda hiçbir bilgi vermedi de..."

Penny bu durumu garipsedi.

"Çok eski kafalı biri olup olmadığımı bilmiyorum ama bana göre günümüzün insanları, kendilerini başkalarıyla gereğinden fazla kıyaslama eğilimi gösteriyorlar. Elbette kaçınılmaz durumlar da olabilir."

Otra omuz silkti.

"Ama kişi, bu konuda kendi hayatına odaklanamayacak bir noktaya gelmişse bunda kesinkes bir problem vardır. İşte bu, bu türden insanlar için tasarlanmış bir rüyadır."

Otra küçük kutuyu Penny'ye doğru itti.

"Bunu siz yaptığınız için eminim ki popüler bir ürün olacaktır."

"Hiç de bile. Satın alan olmayacağı için tam bir başarısızlık eseri de olabilir. Ben de Dollagoot'un bu rüyayı nasıl satacağını merak ediyorum. Çünkü rüyalarıma genelde pek ilgi gösterilmiyor." dedi Otra mütevazı bir biçimde.

"Bu olanaksız! Yok satacağından eminim."

"Hayır. Geçen yıl piyasaya sürdüğüm, bir ay boyunca zorbalık ettiğim kişi olarak yaşama rüyası eleştirmenlerden iyi bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tepki gördü ama satışlar düşüktü. Kim zorbalık ettiği kişinin yerine geçmek ister ki? Keşke ürünün adı üzerinde biraz daha çalışsaymışım."

Otra kayıtsızca güldü.

"Eserlerim reklamı yapılmadıkça pek satılmıyor. Bundan dolayı televizyon ve açık hava reklamlarına bir dünya para veriyorum. Reklam maliyetleri düşseydi, ofisimin perdelerini çoktan yenisiyle değiştirirdim. Neyse, bu defa reklam bile vermedim... Bu rüyanın gerçekten satılabilmesi için Dollagoot ile sana çok büyük bir iş düşüyor."

Penny işe girdiğinden beri ilk kez bu kadar ağır bir görev üstleniyordu.

"Tamam! Bana güvenebilirsiniz."

"Teşekkürler." Otra güldü. "Ha! Bu arada... Kutuları birbirine karıştırmamak için üzerlerine bir şey yazmak gerekiyor."

Otra kutulardan birinin dış tarafına şöyle yazdı:

"Deneme sürümü: başkasının hayatını yaşama rüyası – Yasnuj Otra"

Penny görev üstlenmiş özel bir ajan gibi ciddi bir yüz ifadesi takınarak kutuyu çantasının dibine iyice yerleştirdi. Ardından aceleyle konaktan çıktı ve doğruca Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'na geri döndü.

* * *

Uyuşuk geçen bir pazar günüydü. Geç kalkıp üstünkörü bir şeyler yiyen adam, biriken çamaşırlarını makineye attığında vakit çoktan ikindiydi. Kanepeye uzandığı yerden bir müzik programının banttan tekrarını izliyordu. Her defasında üç ayrı grubun çıktığı ve röportajlar yapıldıktan sonra küçük konserlerin verildiği bir programdı. En son sırada sahne alacak şarkıcı son zamanlarda popüler bir şarkının kahramanı olduğundan,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adam kanalı hiç değiştirmeden büyük bir hevesle ekrana gözlerini dikti.

"Bugünlerde kendisiyle çalışmak isteyen müzisyenlerin sıra beklediklerini işitmişsinizdir."

Sunucu, şarkıcıyı sahneye davet etmeden önce onun hakkında kısa bilgiler veriyordu.

"Ben de onlardan biriyim. Yayından sonra telefon numarasını alsam iyi olacak." diye ekledi sunucu hiç çekinmeden. "İki aydır müzik listelerinde en üst sıralarda yer alan popüler müzisyen, Park Do-hyun sizlerle. Kendisi için büyük bir alkış rica ediyorum."

Adam kısa süre önce bu şarkıcıyı bizzat görmüştü. İşe giderken geçtiği yolun üstünde yıkık dökük müstakil bir ev vardı. Şarkıcının uzun bir müddet bu evde yaşadıktan sonra taşınacağı söylentisi mahalleye yayılınca, bütün mahalle sakinleri onu görmek için taşındığı gün evinin önünde toplanmışlardı. Adam da bu insan yığınlarının arasındaydı. Bu kadar yakın mesafede ünlü birinin yaşaması gerçekten şaşırtıcıydı.

"Bugünlerde bir hayli yoğunsunuz, değil mi?"

"Evet. Aklım başımda değil ama koşuşturunca kendimi iyi hissediyorum."

"Popüler olduğunuzun farkında mısınız?"

"Hayır. Henüz bilmiyorum." Televizyondaki şarkıcı neşeyle güldü.

"Tahmin ediyorum ki birkaç ayda hayatınızda birçok değişiklik olmuştur. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? İlk şarkınızın bu kadar çok ilgi göreceğini umuyor muydunuz?"

"İnanılmaz değişiklikler oldu. Bundan önce uzun bir dönem tanınmıyordum. Şarkının da bu kadar beğenileceğini bilmiyordum. Ama yaptıktan hemen sonra içime sinmişti. Sanırım bu önemli."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Arkadaşlarınız sık sık arıyorlardır."

"Evet. Neye uğradığımı şaşırdım. Doğrusu buraya çıkmam bile bir rüya gibi. Her hafta izlerken, 'Böyle bir programa katılmayı hayal bile edemiyorum. Hiç değilse küçük bir sahnede yer alsam çok iyi olur.' diye düşünür dururdum."

"Bu denli muhteşem bir yaşam süren insan, ne kadar mutlu olabilir ki?" diye içinden geçirdi adam, televizyonu izlerken.

Son zamanlarda hayattan sıkılmıştı. Hem çıktığı bir kız arkadaşı hem de bir işi olmasına rağmen gözlerini açıp kalktıktan sonra her gün işe gidip hep aynı mekânda aynı insanları gördüğü, öğle yemeğinde hep aynı şeylerden bahsettiği, gece mesaiye kalmayınca kendini şanslı hissettiği ve sonunda eve döndüğü tekdüze bir yaşamdan bunalmıştı. Göz açıp kapayıncaya dek gelip geçen hafta sonlarının tekrarı bu işkenceyi biraz katlanılır hâle getiriyordu.

"Bu şarkıcı her zaman yeni yüzlerle buluşarak yeni tecrübeler ediniyordur. On binlerce insan tarafından tanınıyor, seviliyor. Ne kadar güzel bir şey! Aldığı telif ücretinin de çok olduğunu duydum."

Adam son zamanlarda medyada çıkan ünlüleri gördükçe onların yaşlarını ve kariyerlerini inceler oldu. Baktığı kişilerden biri yaşça kendisinden büyük olduğu zaman içi rahatlardı ama küçükse ya da kendisiyle aynı yaştaysa irkilirdi.

"Aynı yılda doğmamıza rağmen hayatımız bu denli farklı olabilir mi?"

Aslında adamın şimdiki hayatından pek bir memnuniyetsizliği de yoktu. Sadece biraz daha önemli birisi olamamasına üzülüyordu. Önemli insanların farklı doğdukları ya da kaderlerinde böyle yazdığı türünden lafları duyduğunda, kendisinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğuştan herhangi bir özelliği olmadığını düşünür ve hep hüzünlenirdi.

Kanepeye uzanmış bir hâlde kafasından binbir türlü düşünce gelip geçerken göz kapakları daha da ağırlaşmaya başladı.

"Yattıkça yatasım geliyor. Uyanalı daha çok olmadı ama gene uyukluyorum..."

Televizyonu izlerken şekerleme uykusuna daldı.

* * *

Adam, Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın dördüncü katında şekerleme rüyalarına bakıyordu. Onu bir adım arkasından takip eden elemandan dolayı alacağı rüyayı rahat bir biçimde seçemiyordu.

"Şekerleme için yeterince iyi ürün yok. Son günlerde kestirenlerin sayısı bir hayli arttı ve üstelik bugün de hafta sonu! Böyle zamanlarda görmek istediğimiz rüyayı değil de geriye kalanı görmekten başka çaremiz yok. Hangisini alacağınıza hemen karar vermezseniz geri kalanların hepsi tükenebilir."

Üzerine tulum giymiş uzun saçlı eleman, ısrarcı tavırlarıyla adamın iki ayağını bir pabuca sokuyordu.

Adam bir şekilde elemandan kaçarak günübirlik kısa seyahat rüyalarının sergilendiği bölüme gelmişti ama eğlenceli görünen seyahatlerle ilgili ürünler çoktan satılmışa benziyordu.

"Efendim buna ne dersiniz? Şahsen benim en çok sevdiğim rüyadır."

Eleman, adamı yine bulup peşinden gelmişti. Elinde tuttuğu şey, gökyüzünde uçarak işe gitme rüyasıydı. Gökyüzünde uçma kısmı hoşuna gitmişti ama işe gitme kısmını hiç sevmemişti.

"Ne de olsa bugün günlerden pazar. Durduk yere işe gitme rüyası görmek istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Efendim? Sevmiyor musunuz? Trafiğe yakalanmadan üç dakikada çalıştığınız şirkete gidebilirsiniz ama!"

Speedo, adamı bir türlü anlayamayarak yerinde sıçradı.

"Şirkete erkenden gidince mesai de erkenden bitiyor mu? Hayır! Bunu rüyada görerek keyfimin düzelme ihtimali..." Adam sözlerini tamamlayamadı.

"Hayır, mesele bu değil. İster işe gidin ister başka bir şey yapın, her şeyin hızlı bir şekilde yapılabilmesi bu rüyanın en iyi tarafıdır. Gerçekten hiçbir şeyden haberiniz yok sizin."

"Rüya görmeden sadece uyusam daha iyi."

Adam daha fazla tartışmak istemedi. Suratını asan Speedo'yu geride bırakıp asansöre bindiği gibi dükkândan dışarıya çıkma niyetindeydi. Tam ayrılacağı sırada Dollagoot, adamı tuttu.

"Siz ne kadar süren bir rüyaya bakıyorsunuz acaba?"

"Kısa süre kestirdiğim için on beş dakikalık falan."

"On beş dakika... Yeterli. Farklı bir rüya istiyorsunuz, değil mi?"

"Bunu nereden bildiniz? Gerçekten gündelik yaşamımdan hiçbir zevk almıyorum, her şey çok sıkıcı geliyor. Hayatımda eğlenceli hiçbir şey yok. Her gün aynı şeyler..."

Adam bu ânı bekliyormuş gibi Dollagoot'a içini döktü.

"O zaman deneme sürümü: başkasının hayatını yaşama rüyasına ne dersiniz? Bunun içinde Yasnuj Otra'nın zaman yönetimi konusundaki teknik bilgileri var. Gerçekten sadece on beş dakikalık bir rüya göreceksiniz ama rüyanızda çok derin ve özel bir deneyim edineceksiniz."

Dollagoot büyük bir hevesle rüya hakkında bilgiler vermeye devam etti.

"Deneme sürümü olduğu için sizden normaldeki fiyatın yarısını alacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başkasının hayatını yaşama rüyası mı? Adı bile merak uyandırıcı! Nasıl bir hayat ki? Kimin hayatı ki?"

"Görünce anlayacaksınız ama aniden yıldız olan bir şarkıcının hayatı. Sizin de bildiğiniz biri."

Adamın aklına biri gelmişti.

"Onun çıktığı programı izlerken uyuyakalmıştım! Vay be! Hakikaten inanılmaz bir tesadüf."

"Hımm... Belki de tesadüf değildir." dedi Dollagoot manalı bir biçimde.

* * *

Adam, rüyasında tek kişilik küçücük bir odadaydı. Uyuyamadığından yorgundu ve bir şey yaratamamanın verdiği kederden dolayı kafası çatlayacak gibi ağrıyordu. Dapdaracık odadaki eski bilgisayara uymayan ileri teknoloji bir program kullandığı için cihazdan neredeyse patlayacakmış gibi tuhaf sesler çıkıyordu. İçi daralınca çalıştığı programı tamamen kapatıverdi.

Sahip olması gereken şeylerden yoksun kaldığı hayatta, para ya da şöhrete dair hırsları kafasının içini terk edip gideli çok olmuştu. Tek yaptığı, tüm dikkatini vererek şarkısını tatmin edici bir biçimde tamamlamaya odaklanmaktı.

Rüyasında, sinekliği tamamen açmıştı ve nefessiz kalmışçasına sabah havasını durmaksızın soluyordu. Bir yandan kendine gelmek için kurumuş gözlerini elleriyle ovuşturuyordu.

Civardaki büyük sitede yaşayanlar, metro istasyonuna gitmek için adamın evinin bulunduğu sokağın köşesinden geçiyorlardı.

"Hı hı. Şimdi işe gidiyorum. Bugün işten sonra buluşalım mı? Ne de olsa cuma, öyle değil mi?"

Telefonda konuşarak geçen kişi, adamın ta kendisiydi ama rüyasında kendini bir türlü tanıyamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnsan gibi bile davranamamaktan duyduğu utanç, hâlini hatırını soran arkadaşlarından kaçınmanın verdiği aşağılık duygusu, ailesine dair duyduğu üzüntü ve pişmanlıklarla dolu günler rüyasında ardı ardına tekrarlanıyordu.

Bu şekilde on beş günlük bir süre rüyasında gelip geçti.

* * *

Gündüz vakti kestiren adam uykusundan uyandı ve kendisinin çok kısa bir süre uyuduğunu anladı. Yatmadan önce izlediği müzik programı henüz bitmemişti. Şarkıcı, son şarkısına başlamadan önce kısa bir açıklama yapıyordu.

"Bu, sıradan bir insan olarak yaşadığım sekiz yıllık sürede hissettiğim bütün duyguları içeren şarkımdır. Dışarıdan iyiymiş gibi davranıp eve döndüğümde hissettiğim duygulardan ve geriye dönüp şöyle bir baktığımda hayatta kalışıma dair anılardan oluşmaktadır."

"Sekiz yıl mı?"

Adam, rüyasında sadece on beş günlük acılar yaşamıştı. Hiçbir inancı olmaksızın sekiz yıllık bir süreyi geride bırakan bu şarkıcının neler hissettiğini düşünmeye cesaret edemedi.

"Aynı yönde yaşayan insanlar,

Ters yönde duran büfeler..."

Şarkıcı sakin bir biçimde şarkısını söylemeye başladı. Adamın rüyasındaki kendi görünüşü hâlen gözünün önündeydi. Ardından aynı görüntü televizyonda şarkı söyleyen şarkıcının yüzüyle tuhaf bir biçimde örtüştü.

Balkon tarafından batan güneşin ışıkları salona güçlü bir şekilde vuruyordu. Adam gözlerini kıstı. Nedense şu an batan güneş, sabahki doğan güneşten daha baskındı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Salonun ardından evin her bir köşesine garip bir şekilde yansıyan güneş ışıkları adamın dikkatini çekti. Normalde pazar günü ikindi vakitleri, yani şu an içinde bulunduğu zaman, onun için en moral bozucu zamandı. Gelgelelim bugün farklı bir şey hissetmişti.

* * *

"Deneme sürümünü alan müşteri şimdi ne yapıyordur ki? Henüz rüyanın bedeli ödenmedi."

"Aydınlanmak zaman ister!"

Dollagoot danışma masasına yığılmış katalogları düzeltiyordu.

"Başkasının hayatını yaşama rüyası görüldüğünde nasıl bir bedel ödeniyor acaba? Ben başkasının hayatına baktıkça kıskandığımdan ya aşağılık kompleksine kapılıyorum ya da üstünlük ve rahatlık duygusu hissediyorum."

Penny birçok durumu aklına getirdi. İyi bir dükkânda kendinden önce işe giren ya da ailesi zengin olan sınıf arkadaşını düşündü. Varoşlarda hamallık yapan bir çocuğu görüp, "Yine de ondan daha iyi durumdayım." diye düşünürken bir yandan da utandığını hatırladı.

"Penny, ben kendi hayatımı sevebilmemin iki yolu olduğuna inanıyorum. Birincisi, hayatımdan memnun olmadığım zaman onu değiştirmek için elimden gelenin en iyisini yaparım."

Penny başıyla onayladı. "Elbette."

"İkincisi ise kolay görünür ama birincisinden daha zordur. Kaldı ki birinci yöntemle hayatını değiştiren kişi de sonuçta ikinci yöntem konusunda ancak ustalaştığı zaman huzura kavuşabilir."

"Nasıl bir yöntemdir ki?"

"Kendi hayatını olduğu gibi kabul ederek tatmin olmaktır. İkinci yöntemi söylemek gerçekten kolaydır ama yapmak öyle

BELONGS TO KAYIP TEAM

kolay değildir. Ama gerçekten yapılabilirse... Ne desem ki? Mutluluğun, tuhaf ama hakikaten çok yakınımızda olduğu anlaşılabilir."

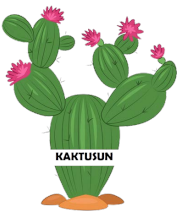
Dollagoot anlaşılabilir bir biçimde ve sakin bir dille konuştu.

"Müşterilerin bu iki yöntemden kendilerine uygun olanı seçip bunu uygulama konusunda ustalaşacaklarına inanıyorum. Eğer böyle olursa bundan sonra çok daha değerli duygular rüya bedeli olarak ödenecektir."

"Bu gerçekten çok zaman alabilir."

"Sabırla beklemeye ne dersin? Zamanı gelince de başkasının hayatını yaşama rüyasını piyasaya resmen süreriz."

BELONGS TO KAYIP TEAM

9
İsimsiz Bir Müşteri Tarafından Size Gönderilen Rüya

Sel gibi bastıran müşteriler bir anda çekip gittikten sonra personelin her biri tatlı bir molanın tadını çıkartıyordu. Her katın yöneticileriyle birkaç çalışan da birinci kattaki personel dinlenme odasında, Weather Teyze'nin ev sahipliğini üstlendiği çay saatinin tadını çıkartıyorlardı.

"Dollagoot Bey de personel dinlenme odasıyla kendi ofisine bir türlü para harcayayım demez."

Speedo kanepeye tek başına oturmuş homurdanıyordu. Bugünün gazetesini okuyarak Penny'nin yolun karşısındaki tatlıcıdan aldığı keki ışık hızıyla silip süpürüyordu. Oturduğu kanepe alabildiğine aşındığından kumaşla yamanmış kısımları orijinal derisinden daha büyüktü. Kristal süslemelerinin yarısı dökülmüş eski moda bir avize, Speedo'nun parlak sarı tulumunu daha sarı gösteriyordu.

"Oh be! Şimdi daha iyiyim. Şekerim düştüğünden ellerim neredeyse tir tir titreyecekti."

Sandalyeye oturan Mogberry, mutlu bir yüz ifadesiyle kestane kekinin son lokmasını ağzında çiğneyip durdu. Speedo, kek paketine bulaşan yağlı kremayı bile dibine kadar sıyırıp yedi,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geriye yiyecek hiçbir şey kalmayınca ağzını sildi ve sonra da gazeteyi iyice açıp kanepeye uzandı.

Kenarda duran ve sadece kahve içen Penny, bugünden itibaren ortalığı toplamamaya karar verdi. Her ne zaman personel dinlenme odasında birlikte abur cubur bir şeyler yenecek olsa en çok Speedo yerdi ama bu işlerden anlamadığını söyleyerek hiçbir zaman ortalığı toplamazdı. Ama karşısında oturan Viggo Myers, paketleri tek tek katlayarak atmak için harekete geçerdi.

"Bu arada, Dollagoot Bey hâlâ müşteriyle mi ilgileniyor?" diye sordu Weather Teyze. Kullandığı pipet dar olduğu için *smoothie*[9]nin tadını doğru dürüst alamadığından olsa gerek, yüzünde bir memnuniyetsizlik vardı.

"Dollagoot Bey en çok kestane kekini severdi ama bu defa canı istemiyormuş." diye karşılık verdi Penny.

"Ofisine hiç görüşemediği bir müşteri gelmiş de ondan çok önemli bir işmiş."

"Aha! Ürün teslimat hizmetinden yararlanmaya gelen müşteri galiba."

Weather Teyze canı sıkılınca en sonunda pipeti çıkardı ve *smoothie*yi kaşıkla yemeye başladı.

"Ürün teslimat hizmeti mi? Böyle bir şey de yapıyor musunuz?"

Penny, Weather Teyze'ye bakarak sormuştu ama cevabı Speedo verdi.

"Şuna bakın hele! Daha hiçbir şeyden haberin yok be! Ne olacak senin bu hâlin? Bir müşteri, başka bir müşteriye göndereceği rüyayı ayırttığında Dollagoot Bey, o rüyayı istenilen zamanda teslim ediyor."

"Bunu bilmiyordum. Demek böyle işler de yapıyormuş."

9 (İngilizce) Smoothie: Taze meyve ya da meyve suyundan, süt veya yoğurt ilave edilerek yapılan bir içecektir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ayrıca gönderilecek rüyalar tamamlandığında teslim edeceği güne kadar onları ofisinde baba yadigârı gibi saklayıp biriktirir."

Speedo, gazetesini okumasına rağmen karşılık verdi.

Penny'nin aklına Dollagoot'un ofisindeki bir vakit atmaya niyetlendiği kutular geldi.

"Tamam şimdi anladım! Ofisine dağ gibi yığılan o kutuların ne olduğu şimdi anlaşıldı. Ama bu işte bir yanlışlık yok mu? Üretim tarihlerine bakmıştım da içlerinde üzerinden en az on yıl geçmiş olanlar bile vardı."

"Bir yanlışlık yok, aslında beklerken... Vay be! Bunu almalıyım!"

Speedo elinde gazetesiyle aniden yerinden sıçradı.

"Her şey eksiksiz bir arada! Gayet iyi görünüyor... Bu tulumdan da giderek sıkılmaya başlamıştım zaten. Bu kıyafet kusursuz!"

"Neymiş o? Giysiler günümüzde gazete aracılığıyla da satılıyor mu?" diye sordu Myers.

"Şu adamın giydiği kıyafete bir bakın!"

Speedo insanların oturdukları masanın üzerine elindeki gazeteyi koyup açtı.

Gazetede kayanın üzerine oturmuş bir adamın uzaktan çekilmiş siyah beyaz fotoğrafı vardı. Adam saçlarını toplamıştı ve üzerinde de geleneksel tarzda yapılmış çivit mavisinden üstlük gibi bir şey vardı.

"Şu giysiye bir bakın hele! Bununla tuvalete gitmek bile çok daha kolay olur. Hemen gidip buna benzer bir şey sipariş etsem iyi olacak. Weather Teyze, danışma masasındaki bilgisayarı biraz kullanacağım!"

"Bu Doje! Aaa! Speedo! Bu sadece bir üstlük değil ki, bunun altında *hanbok*[10] bile var. Bunu giymen senin için büyük bir sorun olabilir."

10 (Korece) Hanbok: Kore'ye özgü geleneksel giysi. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Weather Teyze daha lafını bitiremeden Speedo çoktan odadan çıkmıştı. Penny, Speedo'nun bırakıp gittiği gazeteyi bir çırpıda okudu.

Ünlüler Hakkında Derinlemesine Araştırma – Doje

Bol Keseden Rüya Yorumları gazetesindeki araştırmaya göre beş efsanevi rüya yaratıcısı arasında en popüler Kick Slumber olmuştur. Ankete katılanların %32,9'u Kick Slumber'ı tercih etmiştir. Geçen yılki ödül töreninde yaptığı romantik itirafın, onun popülaritesine katkıda bulunduğu görülüyor.

Yasnuj Otra, Wawa Sleepland ve Aganep Coco çok az farkla sırasıyla üçüncü, dördüncü ve beşinci sırada yer aldılar. Şaşırtıcı olan ise ikinci sırada yer alan Doje olmuştur. Doje'nin son on yıldır dışarılarda dikkate alınabilecek herhangi bir faaliyette bulunmamasına rağmen popülaritesi azalmamıştır. Bunun sırrı nedir? Bu ayki Ünlüler Hakkında Derinlemesine Araştırma köşemizde muhabirimiz, inzivaya çekilen Doje'yi bizzat bulmaya çalıştı...

İzbe dağlarda meditasyon yapan Doje, gazetemiz muhabiriyle röportaj yapmayı kesin bir dille reddetti. Hayranları için bir şeyler söylemesi talep edilince, "Benden mümkün mertebe uzak dursunlar." dedikten sonra şelalenin ardında kaybolup gitti...

"Düşündüm de burada çalıştığım sürede Doje'yi bir kez olsun göremedim. Ben işe gireli bir yıl oluyor."

"Amma da büyük bir hayal ha! Ben bile şimdiye dek onu bir defa görebildim." dedi Myers.

"Dollagoot Bey, Doje'yle çalışmıyor mu?"

"Çalışmaz olur mu hiç? Her ne zaman iş için dışarıya çıksa Doje'yi görmeden gelmez."

"Hadi canım! Gerçekten mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam bu sırada personel dinlenme odasındaki telefon aniden çaldı. Penny ahizeyi hemen kaldırdı.

"Ben birinci kattan Penny! Buyurun lütfen."

"Hımm... Penny! Demek telefonu sen açtın. Danışma masasında olmadığın için ben de seni arıyordum. Çay saati bitti mi?"

"Evet efendim. Az önce bitti. Kek çok lezzetliydi ama... Gelseydiniz siz de severdiniz. Beni neden arıyordunuz acaba?"

"Ofiste bir yardımcıya ihtiyacım var da onun için. Gelip bana yardımcı olabilir misin?"

"Tabii efendim, hemen geliyorum!"

"Dollagoot, kesinlikle sana güveniyor. Çünkü o işi yaparken hiç kimseden kolay kolay yardım istemez. Hadi, git yardım et de gel."

Weather Teyze, Penny'yi cesaretlendirdi.

"Ha, bu arada! Müşteriye gereksiz şeylerden bahsetmekten kaçın! Olabildiğince nazik davranmalısın!" diye ekledi.

Ofise vardığında yanakları çökmüş orta yaşlı bir kadın ile Dollagoot, Penny'yi bekliyorlardı. Orta yaşlı kadın, bembeyaz ve bol paçalı bir pijama takımı giymişti. Normaldeki pijama takımları sıcaklık hissi uyandırmasına rağmen bu kadının üzerindekiler soğuk görünüyordu.

"Penny, geldiğin için teşekkürler. Oraya oturuver."

Penny müşterinin yanına oturdu. Ne tür bir iş buyurmak için çağırmıştı ki? Müşteri, Dollagoot'un verdiği çayı içiyordu. Çay bardağını tutan parmak boğumları cılızdı. Kadın müşterinin çok zayıf olduğunu fark edip ona endişeyle bakarken üzerindekinin hasta giysisi olduğunu anladı.

"Şu deftere hanımefendinin söyleyeceği şeyleri iyice yaz. Ben yazacak olursam atladığım yerler olabilir çünkü."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Dollagoot, Penny'ye kalem ile defter uzattı.

"Evet efendim! Alıcı kim olacak? Kayıtlara baktım da sizinkilerin hepsi bizim müşterilerimizmiş. Ürün teslimatında zorluk yaşamazsınız."

"Kocam ile kızıma göndermek istiyorum."

"Diğerlerine göndermeseniz de olur mu?"

"Annem ve babam... Öyle ya, bizimkilere de göndermeliyim."

Müşteri çayından bir yudum daha aldı ve dudaklarını sıkıca kapatarak birkaç saniye boyunca bakışlarını duvara doğru yöneltti. Penny, müşterinin ağlamamak için kendini tuttuğunu anladı. Ama Dollagoot, meydana atılıp da müşteriyi teselli etmediğinden Penny de durduk yere araya girmemeye karar verdi. Çünkü Dollagoot'un, ağlayan müşteriyi yatıştırmamasının mutlaka bir nedeni olmalıydı.

Penny sadece konuşulanları deftere tekrar yazmaya odaklandı.

"İçeriği nasıl olsun? Mekânı ya da ortamı istediğiniz gibi seçebilirsiniz. Şu broşüre bakabilirsiniz."

Dollagoot, müşteriye ön sipariş detaylarının gösterildiği broşürü uzattı.

Müşteri bir hayli zaman broşürü evirip çevirdi.

"Arka planı ev ortamı olarak yapmak güzel olur. Yo, hayır! O zaman çok... Üzücü olur."

Müşteri arka planı seçme konusunda zorlanıyor gibiydi. Penny, evin arka plan olarak yapılmasının neden üzücü olacağını anlayamıyordu ama müşteriye müdahale etmemeye karar verdi. Weather Teyze'nin, "Gereksiz şeylerden bahsetmekten kaçın." diyen sözlerini hatırladı.

"Seçim yapmakta zorlanıyorsanız, müsaadenizle size tavsiyede bulunabilir miyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, lütfen. İlk kez böyle bir şey yaptığım için gerçekten zor. Ha ha! Söylediğim biraz tuhaf, değil mi? Böyle bir şey, herkes için bir ilk olsa gerek."

Müşteri müsaade edince Dollagoot da elini uzattı ve broşürün en arka sayfasını açtı. En arkadaki sayfada arka plan fotoğrafları sıra sıra dizilmişti. Yemyeşil uçsuz bucaksız bir orman, yıldızlarla dolu gökyüzünün elini uzatsan değecekmiş gibi göründüğü bir kalenin üstünde duran bir teras, Dünya'nın uzaydan görünen hâli gibi çoğunluğu çeşit çeşit ve renk renk doğal manzaralar vardı. Penny sadece fotoğraflara bakarak bile bu arka planları kimin yaptığını anlayabiliyordu.

"Bunlar, Wawa Sleepland'in rüyalarında görülen arka planlar!"

Penny sessiz sedasız duracağına kendi kendine söz vermişti ama dalgınlığına gelip bunu bir anlığına unuttu ve fotoğraflara duyduğu hayranlıktan ötürü şaşırıp kaldı.

"Çok ünlü bir rüya yaratıcısıdır. Bizim elemanımızın bile bu kadar şaşırdığını görünce anlamışsınızdır. Kalite konusunda içiniz rahat olsun."

Dollagoot'un bu müşteriyi mümkün mertebe el üstünde tuttuğu kesindi. Wawa Sleepland'in yaptığı arka planları ve içerikleri özel olarak seçtirmesine bakılırsa bunun kârlı bir iş olma imkânı yoktu.

"Demek öyle. Böyle güzel bir yerde buluşursak kendimi daha rahat hissedeceğim. Bunu seçiyorum."

Müşteri, yemyeşil ve uçsuz bucaksız ormanı arka plan olarak seçmişti.

"Mümkünse bu arka plana birazcık kirlihanım çiçeği ekleyebilir misiniz? Ben çok severim de..."

"Tabii ki. Nasıl isterseniz! Birazcık değil, çok ekmelerini söyleyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny, deftere müşterinin isteğini kaydederken kirlihanım çiçekleriyle dolu ormanı hayal etti.

"Kesinlikle inanılmaz derece güzel bir rüya olacaktır." dedi Penny heyecanlanarak.

"Sağ ol."

Müşteri kendisini biraz daha iyi hissediyor gibiydi.

"Şimdi de içeriği kararlaştıralım mı? Özellikle istediğiniz bir durum ya da söylemek istediğiniz bir şey varsa buyurun lütfen. Sizin konuşma tarzınız ya da davranış biçimleriniz hakkında yeterince veri topladığımız için bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Hımm... Mümkün mertebe doğal bir atmosfer olsun lütfen. Hâl hatır sorma ya da normal bir sohbet havası gibi bir ortam olsun."

"Mesela?"

"Mesela... Kızıma erkek arkadaşının olup olmadığını ya da *gimbab*ı hâlâ bir bebek gibi içinden salatalıkları çıkarıp da yiyip yemediğini sormak gibi gündelik hayatta bir anneye yaraşır şeyler olabilir. Kocama yün şampuanı ile yumuşatıcıyı birbirine karıştırmaması için paketlerin üzerine etiket yapıştırmasını her zaman söylerdim. Bu türden gündelik konuşmalar olsa yeter gibi ama... Çok mu sıradan? Uzun bir aradan sonra görüşeceğiz, dırdır etmeyi çıkarmak daha iyi olur, öyle değil mi?"

"Hiç de bile. Ben çok beğendim. Annenize ve babanıza göndereceğimiz rüyaya da basit bir hâl hatır sorma faslı ekleyelim mi?"

"Bizimkilere... Bunun yerine onlara üzgün olduğumu söyleyin lütfen."

Dollagoot'un kıpır kıpır elleri bir anda duruverdi.

"Özellikle söyleyeceğiniz bir şey yoksa alıcının kendini rahat hissedebileceği güzel hikâyeler anlatan birçok kişi var. Tabii ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en önemlisi sizin görüşleriniz ancak 'Özür dilerim.' ya da 'Üzgünüm.' gibi sözler teselli olamaz. Bu sizin için uygun mudur?"

"Hımm, anlıyorum. Ben bunu düşünemedim. Benim iyi olduğumu ve endişelenmemelerini söylemek iyi olacak gibi." Müşteri kararını değiştirdi.

Penny deftere yazdığı şeyi özenle düzeltti.

Dollagoot ile bu müşterinin arasında geçen konuşma, her nedense hem basit hem de bir o kadar dokunaklıydı.

"Tamam, gayet güzel. Artık işimiz bitmiş gibi görünüyor. Bundan böyle son bir sorum kaldı. Ürünü ne zaman teslim edelim?"

"Bunu bilemiyorum. Siz, bizimkileri iyice izleyip en uygun zamanda gönderin lütfen. Çok erken olmasın. Biliyorsunuz zaten. Hepsinin uygun olduğu bir vakitte, çok da geç olmasın. Üzülmeyecekleri uygun bir zamana denk getirip o gün teslim edin lütfen."

"Mükemmel bir seçim efendim! O zaman bu işi bana bırakın lütfen."

"Size zahmet olacak... Şimdiden teşekkür ederim."

"Ne zahmeti efendim! Lütfedip dükkânımıza kadar geldiğiniz için asıl biz size teşekkür ederiz. Güle güle gidin ve iyi bir uyku çekin lütfen."

Dollagoot müşteriyi kibarca uğurladı.

Müşteri gittikten sonra Dollagoot, gömleğinin kollarını sıvadı ve Penny ile kendisinin aldığı notları karşılaştırmaya başladı. Penny'nin sormak istediği bir yığın şey vardı ama önce Dollagoot'un deftere yazılanları temize çekmesini büyük bir sabırla bekledi.

"Penny! Bakıyorum da bugün hiç soru sormadın. Hâlbuki merak edeceğini düşündüğümden seni buraya kasten çağırmıştım." dedi Dollagoot.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Soru sorabilir miyim?" Penny bu anı bekliyormuş gibi karşılık verdi.

"Tabii ki! Ne bekliyorsun? Hadi, sor bakalım!"

"Buradaki şeylerde ve az önceki müşterinin sipariş ettiği rüyada bir tuhaflık var. Başkalarına gönderilecek rüyalar da yapıp teslim ettiğinizi bugüne dek hiç duymamıştım. Üstelik..."

"Evet, üstelik?"

"Müşterinin durumu da iyi değildi. Demin anne ve babasından bahsederken ağlıyor gibiydi. Öyle ya, sanki onlarla bir daha hiç görüşemeyecekmiş gibi..."

"Seninle ilk kez mülakatta görüştüğümüz gün de bunu hissetmiştim, muhakeme yeteneğin oldukça iyi sayılır. Sonuçta, personeli seçerken başvurduğum bakış açımın işe yaradığını bugün görüyorum."

Dollagoot yerinden kalktı.

"Bugün, bu rüyalardan ikisini teslim etmeyi planlıyorum. Bu işi sen üstlenir misin?"

Dağ gibi yığılmış kutulardan iki tanesini seçti. Yıllardır orada duruyormuş gibi iki kutunun üstünde de toz birikmişti.

"Bunlar, uzun süredir burada durduğuna göre bozulup değişmiş olmasın?"

"Sorun değil. Doje'nin özel olarak ürettiği rüyalarda son kullanma tarihi diye bir şey olmaz."

"Doje mi?" dedi Penny aniden şaşırarak.

Efsanevi rüya yaratıcıları arasında sosyal aktivitesi en az olan ve insanların olduğu yerlerde kolay kolay görülmeyen Doje... Ölülerin görüldüğü rüyanın yaratıcısıydı.

* * *

Adam, işten eve dönerken bir süreliğine kafeye uğrayıp günlük rutin işlerini dizüstü bilgisayarından hallettikten sonra içi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rahat bir biçimde eve dönmeyi seviyordu. Kafede gençler başta olmak üzere yetişkinlerle küçük öğrencilere varıncaya dek her yaştan insan vardı.

Kahve tercihini her zaman *americano*dan yana kullanırdı ama bugün kasa önündeki sıra uzun olduğundan beklerken formalite icabı menüye göz attı. O esnada karamelli *macchiato*ya gözü ilişti. Bugüne dek karamelli *macchiato*yu hiç sevmemişti. Hem söylemesi zor hem de çok tatlı olduğundan bu kahve türünden nefret ediyordu. Gelgelelim bu içecek ona, rahmetli ninesini hatırlatıyordu.

"Nine! Ne içmek istersin?"

Adam, susadığını söyleyen ninesini sadece bir defaya mahsus olmak üzere kafeye getirebilmişti. Kâğıda basılmış menüyü ninesine uzatınca, uzunca bir süre mırıldanıp duran kadıncağız, menüde yazanları oflayıp puflayarak okumuştu.

"Ameri... Bu ne?"

"Nine! Bu çok acı. İnanılmaz derece acı bir şey. Zehir zıkkım desem yeridir."

"Neden böyle bir şeyi içmek için para verirler ki? Hiç sevmem. Şöyle tatlıca bir şey..."

"Öyleyse karamelli *macchiato*? En tatlısı bu."

"O nasıl bir şey ki?"

"Bak burada işte nine! Fotoğrafı bile var. Ah ninem ah! Gözünün önündekini bile görmezsin ki!"

"Hani, nerede? Ramel... Ma? Bu mu? Alfabenin sadece bir kısmını öğrendim, tamamını bilmediğim için karıştırdığım harfler var da ondan."

"Tamam, tamam. O zaman ben bundan sipariş edeceğim. Hoşuna giden bir yere otur ve beni bekle lütfen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçecekleri getiren adam, ninesinin pencere kenarındaki tek kişilik koltuğa rahatsız bir biçimde ilişip oturduğunu görünce güldü.

"Nine! Onca rahat yeri bırakıp neden bu koltukta bu şekilde duruyorsun? Buraya gel lütfen. Burada rahatça oturalım."

Ninesini oldukça büyük, kanepeli bir masaya götürdü.

"Böyle bir yerde otururum el âlem hakkımda ileri geri konuşmaz mı? Sadece paraya kıyıp güzel yemekler yiyenler buraya oturmuyorlar mı?"

Ninesi, ortamı garipser bir biçimde ayakta dikilerek etrafına bakınıp durdu.

"Biz de paraya kıyıp güzel şeyler sipariş ettik ninem. Endişelenmene hiç gerek yok. Ayrıca rahat bir yerde oturduğunu görüp de hakkında ileri geri konuşacak biri varsa bil ki asıl tuhaf olan odur, sen değilsin."

"Öyle mi? Yine de yanımda sen olduğun için kendimi güvende ve iyi hissediyorum."

"Hadi canım! O kadar da değil."

Adam utanmıştı.

"Burânın en yaşlısı benim, öyle değil mi?"

"Evet, sen buradaki en zarif ihtiyarsın. Baksana, böyle bir yere torununla gelmişsin ve kahve içiyorsun!"

"Sen de hakikaten tam bir laf ebesisin. Pamuk gibi yumuşacık sözler söylüyorsun. Ta küçüklüğünden böyleydin."

Ninesi göz açıp kapayıncaya kadar büyüyen torununa şefkatle baktı. Adam utanınca lafı değiştirdi.

"Nine! Peki neden alfabeyi yarısına kadar öğrendin? Hepsini öğrenseydin bari. Yarıya kadar öğrendiysen, geriye birkaç harf kalıyor zaten. Onları neden öğrenmedin ki?"

"Babam okumama daha fazla müsaade etmedi de ondan. Okula çok değil, üç gün daha gitseydim hepsini öğrenirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonuna kadar devam edemedim yani. Gerçi her zaman yapacak çok işim vardı. Tarlada babama yardım ettim, sonra gelin gittim, senin babanı büyüttüm, babanı büyüttükten sonra da seni büyüttüm. Tüm bunlar olurken okuyacak bir durumda değildim. Ahacık, gördün işte! Karamelli ma? Her ne haltsa onu bile okuyamadım. Komik, değil mi?"

Ninesi utancından küçük bir kız gibi güldü.

"Hayır ninem! Hiç de komik değil. Ben sana öğretirim. Sen çok zeki olduğun için eminim her şeyi bir çırpıda öğrenirsin. Bu hafta sonuna kadar biraz işlerim var... Önümüzdeki hafta sonu yanına gelip sana alfabenin hepsini öğreteceğim."

"Tamam. Benim torunum gibisi yok!"

Ninesi pipeti kullanarak karamelli *macchiato*dan bir yudum içti.

"Bu da ne böyle? O kadar tatlı ki dilim uyuştu."

"Nine, istersen benimkini de bir dene."

Adam buzlu *americano*yu uzattı.

"Bu da amma acıymış be!"

Ninesi yüzünü ekşitince adam da kakır kakır güldü.

"Bunu sürekli içersen tadını alıyorsun, bundan böyle buraya benimle daha sık gelmelisin."

Bir daha öyle bir şey olmadı. Seksen iki yaşındaydı. Oldukça uzun bir yaşamdı ama üzülmemek adamın elinde değildi. Ninesinin ölüm yıl dönümü de yaklaşıyordu.

İçeceğini sipariş ettikten sonra pencere kenarındaki tek kişilik koltuğa bir başına oturdu. Ölüm yıl dönümü yaklaşan ninesini her zamankinden daha fazla düşünüyordu. Kadıncağız gençliğinde el âlem ne der duygusuyla, yaşlılığında da küçük torununa bağlı kalarak yaşamıştı. Her ne kadar okulda eğitim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

almamış olsa da çok bilge ve erdemli bir ihtiyardı. Dahası küçüklüğünde adamın yegâne dayanağı olmuştu. Adam, arkadaşının evine oynamaya gidip evlerinde yediği soya soslu patates yemeğinin ne kadar lezzetli olduğunu söylediğinde hemen ertesi gün hiç üşenmeden bir tencere patates haşlayan; sivrisinek ısırıp da kaşıntıdan sızlandığında sivrisineği öldürünceye kadar torununun yanında bütün gece durup gözlerini bile yummayan vefakâr ninesini düşünüp durdu.

Kafenin içine yeniden göz attı. Hoş bir müzik, rahat bir koltuk ve bol zaman... Herkes için rahat olan böyle bir yerde, rahatsız bir biçimde etrafına bakınıp duran, mazideki ninesinin o görüntüsü sürekli gözlerinin önüne geliyordu.

"Buranın en yaşlısı benim, öyle değil mi?"

Çekinip utanmasına rağmen ilk defa geldiği yerde heyecanlanarak sağa sola merakla bakınıp duran kadıncağızın o görüntüsü, bir belirip bir kayboluyordu. Soğuk bir içecek içmesine rağmen adamın alnı cayır cayır yanıyordu.

Kıyafeti azıcık lekelense bile ninesi hemen değiştirir, kendi yüzüne ucuzundan bir parmak krem dahi sürmezken üzerindeki yazısını okuyamadığı pahalı kremlerden alarak alerjisine iyi geleceği için torununun her yanına sürerdi. Kadıncağızın yaptığı her bir hareket sevgiyle doluydu.

Adam o gün gece yatağına uzandı ve şöyle düşündü:

"Ninem bu dünyada ne diye yaşadı? Eski yıllarda doğduğu için bu dünyanın nimetlerinden gönlünce istifade bile edemeden dünyayı terk edip giden ninemin hayatı nasıl bir hayattı ki?"

Onca sıkıntı ve zahmet çektikten sonra bir gün yüzü bile göremeden ölüp gitmek! Hey gidi dünya hey! Belki de ninesi şimdi olduğu yerde daha rahattı. Muhtemelen bu sebeple de adamın rüyalarında bir kez olsun görünmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah ninem ah! Seni çok özledim!"

Adam bir çocuk gibi kıvrıldı ve uyuyup kaldı.

* * *

Çiftin beş yaşındaki küçük kızı henüz konuşamıyordu. Diğer çocuklar cümle kurabiliyorlarken kızcağız, birkaç kelimeyi zar zor söylüyordu. Konuşma terapilerinden tıbbi tedavilere varıncaya dek her çeşit yolu denedikten sonra çiftin kaygıları giderek artmaya başladığı sırada çocuk, çarpıcı bir biçimde aniden konuşmaya başladı. Yapmak istediği, nefret ettiği, sevdiği, sevmediği her şeyi artık cümleler kurarak söyleyebiliyordu.

Çocuk, "Sizleri seviyorum." dediğinde tüm dünyalar çiftin olmuş gibiydi.

Günlerden bir gün çocuk, "Başım ağrıyor, ağrının geçmesi için bir şey yapın lütfen." dediğinde çiftin mutluluğu, o gün son buldu. Çocuk o günden sonra hep hastanede yattı ve... Gitti...

Çocuğun gidişinin üzerinden epey bir zaman geçmişti. Çift henüz gençti ve ikisi de sosyal hayatına bağlıydı. Artık evlerinde çocuğun yaşantısına dair hiçbir iz kalmamıştı.

Bir zamanlar çocuklarını yetiştirirken, "Yerlerde oyuncakların olmadığı günü ne zaman göreceğiz ki?" diye şakayla karışık yaptıkları konuşmalarından utanacakları derecede evleri her daim tertipli ve sakindi. İkiyken üç olmuşlardı, üçken doğal bir biçimde tekrar ikiye dönmüş gibiydiler. "Zaman en iyi ilaçtır." sözü, ikisi için de geçerli gibiydi. Her ne olursa olsun konuşulacak bir şey varsa, çocuklarından mutlaka bahsederlerdi.

Eskiden devamlı ağlamalarına rağmen şimdilerde sadece gülüp geçtikleri günler de oluyordu.

Çocuk hakkında konuşmaktan asla kaçınmaya çalışmadılar. İlk başta unutmaya çalışmışlardı çünkü unuturlarsa onu yaşata-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bileceklerini düşündüler. Fakat sonuçta çocuklarını asla unutamayacaklarını anlamaları pek de uzun sürmedi.

Arada bir oyuncak reklamlarını, sarı okul otobüslerini, okul bölgesi levhalarını gördüklerinde; çocuk yaştaki bir sinema oyuncusunun iyi yetiştiğine şahit olduklarında; okulların açıldığı ve kapanıp mezuniyet törenlerinin yapıldığı dönemlerde çaresizlik içinde kalıp âdeta yıkılıyorlardı.

Kadın, eşine çocuğunun uyuduğu sıradaki yüzünü görmek istediğini söyledi. Kocası da banyodan sonra sarıldığı çocuğunun yumuşacık ve sıcacık teninin kokusunu nasıl özlediğini anlattı. İkisinin konuşmaları gülüşleriyle harmanlandı. Birbirlerine eşit oranda benzeyen komik alışkanlıklar...

Çocuklarının beş yaşında öylece kalmış ve sadece ikisinin yaşlanıp gittiği, yavaş ilerleyen bir zaman dilimi içerisinde gibiydiler. Her ikisi de çok geç olmadan ve çocukları daha fazla yalnız hissetmeden onu rüyalarında görmeyi düşündüler ancak bunu bir türlü ifade edemediler.

O günün gecesinde sırt sırta verip yatağa uzandılar.

Alışkanlıkları olduğu üzere, çocuğun yattığı yeri boş bırakarak uzanmışlardı. Aralarındaki yer, birbirlerinin ağlayışlarını duyamayacakları kadar uzak bir mesafe değildi ama birbirlerinin hıçkırıklarını duymazlıktan gelmeye çalıştılar.

* * *

Penny, Dollagoot'un bahsettiği eşkâldeki müşteriler gelince telaşlanmaya başladı. Güzel bir biçimde yeniden paketlenmiş rüyaları müşterilere götürdü.

"Gecikmeden geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Efendim? Ben mi?"

Adam soruyla karşılık verdi. Adamın hemen yanında duran ve evli oldukları anlaşılan çiftin ise ağlamaktan gözleri balon

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi şişmişti. Üçü de ne olup bittiğini anlamamış gibi Penny'ye bakıp durdu.

"Bugün teslim alacağınız rüyalar vardı da. Birkaç kez söylemiştim. Geç kalmadan tam zamanında geldiniz."

"Bu nedir?"

"Rüya. Hem de çok değerli bir rüya. Başka bir müşteri tarafından özel siparişle üretilerek size gönderilen bir üründür."

"Kim? Gönderecek biri yok ama..." diye sordu kadının kocası.

"İsimsiz olarak gönderilmiş. Kimin gönderdiğini ancak rüyanızda görebilirsiniz."

* * *

Adam o gün gece rüyasında ninesini gördü.

Ninesiyle gittikleri kafe, adamın normalde de uğradığı kafeye benziyordu ama daha bir şahaneydi. Kafenin içinden eskiden ninesiyle beraber yaşadıkları evin kokusu geliyordu.

Ninesi, kendinden emin bir biçimde iki bardak karamelli *macchiato* sipariş ettikten sonra kasadaki çalışanla şakalaşacak kadar bile rahat görünüyordu. Sanki böyle bir yere her gün geliyor gibiydi.

"Nine! Vay canına! Böyle karmaşık bir menüye bakıp nasıl bu kadar rahat bir şekilde sipariş verebiliyorsun?"

Torunu sevecen gözlerle ninesine baktı.

"Çünkü sen bana alfabeyi öğrettin."

"Sana öğrettiğimi hiç hatırlamıyorum ama?"

"Öğrettin! Hepsini öğrettin hem de. Ta o zaman. Senin gibi genç birisi böyle şeyleri kolayca unutur mu hiç?"

"Bunu gerçekten ben mi yaptım?"

Adam kafenin penceresinden dışarıdaki manzaraya baktı. Bu manzaranın, her nedense eskiden ninesiyle beraber yaşadıkları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evin avlusunu andırdığını aklından geçirdi ama rüyasında bunu hiç garipsemedi. Sadece bu kafenin tam manasıyla içine sindiğini düşündü. İkisi, kahve içerek çocukluk hikâyelerinden bahsedip gülüp gevezelik ederken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Kafedeki çalışan ikisine de bir dilim kek ikram etti.

"Birbirinizle iyi geçindiğiniz için bu kek size ikramımızdır."

"Ah güzel kızım! Teşekkür ederim. Sağ olasın!"

Ninesi neşeyle güldü.

"Nine! Senin sayende bana da böyle şeyler ikram ediyorlar. Bundan böyle buraya birlikte sık sık gelmeliyiz."

"Sen kendi arkadaşlarınla gelmelisin. Yüzü gözü kırış kırış olmuş benim gibi bir ihtiyarla gelmekten vazgeç artık!"

"Kendimi kötü hissediyorum ama."

Adam, ninesinin yüzüne dikkatle baktı ve aklında kalan soruyu sordu. Bunun ortama pek uymadığını biliyordu ama nedense şu an sormazsa bir daha asla soramayacağını düşündü.

"Nine! Sence senin hayatın nasıldı?"

"Güzeldi." diye yanıtladı ninesi en ufak bir tereddüde düşmeden.

"Güzel miydi? Cidden mi? Nesi güzeldi?"

Adam bir sandalye çekip oturdu ve ninesinin anlattıklarına kulak kesildi.

"Ben küçükken el âlemin evinde hizmetçi olarak çalışmadan, 'Azıcık aşım ağrısız başım.' diyerek kendi yağımızda kavrulup gitmek güzeldi."

"Peki gençken? Ne de olsa çok acılar çektin."

"Gençken de babanı kendi ellerimle büyütebilmiş olmak güzeldi."

Adam tek bir kelime etmeden ninesini dinlemeye devam etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaşlandığımda ise torunumun büyüyüşüne şahit olmanın verdiği zevkle yaşadım. Senin, kendini bilene kadar çok uzun bir ömür yaşamanı diledim ve iyi kalpli tanrılardan hangisinin işittiğini bilmem ama bu ihtiyarın dileği gerçekleşti. Yani benim hayatım gerçekten güzel geçti."

Torununun yüzünü okşadı. Çocukken hissettiği gibi ninesinin elleri kesinlikle pütür pütürdü ama bugün nedense dokunuşları bir bebek gibi yumuşacıktı.

"'Bu kerata ne zaman iki ayağı üstünde durup yürüyecek ki?' derdim ama çok çabuk büyüdün ve benden daha hızlı yürürdün. Elimi sımsıkı tutarak benim ağır aksak yürümemi beklerdin ve bu yaşlı ninen, bahar mevsimi gibi heyecanlanırdı."

Adam birden kendine geldi. Kaygılı bir hisle yavaşça konuşmaya başladı:

"Nine! Sanırım bu bir rüya. Sen artık yoksun, öyle değil mi?"

"Neden yokmuşum? Gördüğün gibi şimdi birlikteyiz işte. Her şey insanın bakış açısına bağlıdır, öyle değil mi?"

Adamın gözleri kızardı.

"Jaeho, bunda ağlayacak bir şey yok. Böyle olacağını bilseydim daha geç gelirdim. Bak, bu kadar zaman geçti. Hâlâ böyle yaparsan, olur mu hiç?"

"Neden daha geç gelecekmişsin? Çok daha erken gelmeliydin."

Adam ağlamamaya çalışırken belli belirsiz bir karşılık verdi.

"Benim burada dizlerim de ağrımıyor. Sevdiğim otlardan da bolca yetiştiriyorum. İyiyim yani. Hadi, boşu boşuna ağlama! Seninle görüşebildiğime gerçekten çok sevindim."

"Nine! Neden gidecekmiş gibi konuşuyorsun? Biraz daha kal lütfen. Kahveni bitirdiğin için mi böyle diyorsun? Sana bir kahve daha ısmarlayayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ninesi hayır anlamında başını salladı.

"Seninle görüştüğüme memnun oldum yavrucuğum. Sağlığına dikkat et, hayatındaki bütün hayallerinin gerçekleşmesini diliyorum. Bugün seni gördüğüme göre benim tüm hayalim gerçekleşmiş sayılır."

Adam rüyasında bile uykusundan yavaş yavaş uyandığını sezdi. Durduk yere bunun rüya olduğunu ağzından kaçırdığı için ninesinin daha erken gittiğini düşününce içi daraldı. Yavaş yavaş kendine geldi ve en sonunda uykusundan uyandı.

Uykusundan uyanmasına rağmen bir süre boyunca gözlerini açamadı. Gözlerini açtığı anda göz kapaklarının altında kalan görüntülerin kaybolmasından korktuğu için gözlerini açmak hoşuna gitmedi.

Epeydir ağlamayan adamın iki gözü iki çeşmeydi. Olduğu yere iyice kıvrılarak uzunca bir zaman hüngür hüngür ağlamaya devam etti.

* * *

Genç karı koca müşteri de rüya görüyordu. Rüyalarında öteki dünyaya giden kızlarıyla buluştular. Rüyada gördükleri çocukları akıcı bir biçimde konuşuyordu.

"Benim size diyecek o kadar çok sözüm vardı ki... O zamanlar içim içime sığmıyordu ama neyi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum."

"Öyle mi? Ah yavrucuğum, şimdi ne kadar güzel konuşuyorsun! Üstelik çok güzel olmuşsun!"

"Sen de güzelsin anne."

Kız, annesinin yüzünü tutup sevgiyle gülümsedi.

Karı koca kızlarını sıkıca kucakladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece hasta olduğunu söyleyerek gitmene izin verdiğimiz için çok ama çok üzgünüz."

"Yo, hayır. Eskiden elimde yüz tane mutluluk varsa bir tane ağrım vardı. Şimdi ise bir tanecik bile ağrım sızım yok."

"Hiçbir şey yapamadan kısacık bir hayat yaşayıp erkenden çekip gittin. Ah kızım ah!"

Babası üzüldüğünden çocuğuna merhametli gözlerle baktı.

"Hayır, hayır! Tüm buna rağmen benim aklımda sadece ama sadece güzel anılar kaldı. Biliyor musunuz, burada hem arkadaşlarım hem öğretmenlerim hem de birçok nine ve dede var. İçlerinden hiçbirisi hayatı sevdiğini söylemiyor! Oysa ki ben sadece hayatı sevmiştim! Sizce de harika görünmüyor muyum?"

"Evet kızım, harikasın. Ben de baban olarak senin hakkında sadece güzel anılar taşıyorum. Seni çok özledik ama oralarda bir başına durduğun için hiç üzülmedin mi?"

"Hafızam çok iyi olduğu için problem yok. Sizleri görmesem bile her zaman aklımdasınız."

Çocuk çırpınarak karı kocanın kollarından kurtuldu. Ardından annesiyle babasına bakarak sempatik bir yüz ifadesiyle aniden şöyle diyerek kestirip attı:

"Acele etmeyin, daha sonra görüşürüz. Aklınıza kötü şeyler getirmeyin."

Karı koca tam gözyaşlarına boğulmak üzereyken kızlarının bu sevimli görünüşü karşısında gülüştüler.

"Tamam. Acele etmeyelim. Bir gün mutlaka görüşeceğiz."

"Hı hı... Ben burada oynayacağım. Uslu duracağıma da söz veriyorum."

Karı koca, bütün bunların bir rüya olduğunu biliyorlardı ve kızlarıyla gerçekten buluşmuşlar gibi bu duruma katlanmaları çok zordu. Bugünkü gibi rüyada olduklarını bilmeleri nadir yaşadıkları bir şeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkisi de aynı anda uyandı. Henüz saat gecenin biriydi. Uykuya dalalı iki saat bile olmamıştı. Dolanıp giden yorgana birbirlerini kucaklamışlar gibi sarılmışlardı.

İyice kendilerine geldiklerinde, tek kelime etmeden, ellerini kenetleyerek yatakta uzunca bir süre uzandılar.

* * *

"Dollagoot Bey! Emanet rüya bırakanlar çok mu oluyor?"

"İnanılmayacak kadar çok kişi buna çabalıyor. Sadece bu işi yapacak bir dükkân bile açılacak kadar çok oluyor."

"Burada çalışmaya başladığımdan beri her gün sürekli hayrete düşüyorum. Şaşıracak bir şey kalmadığını düşündükçe daha da fazla şaşkınlık uyandırıcı işler patlak veriyor."

"Öyle mi? Bu sayede çalışmak daha zevkli bir hâl alıyordur."

Dollagoot güldü.

"Söylediğin gibi, gerçekten ilginç, değil mi? Ani bir kazaya uğrayan, uzun zamandır hasta döşeğinde yatan ya da uyuyan insanlar, yaşamlarının sönüp gittiğini içgüdüsel olarak hissediyor gibiler. Belki de dışarıdan bir uyarıcı olmadığı zaman ilkel duyular daha duyarlı hâle geliyordur, kim bilir!"

"Bu türden zor konulardan pek anlamam."

Penny, Dollagoot'un ofisindeki eski kutuları ayıklayıp iyilerini başka bir kutuya koymaya başladı.

"Gene de bu rüyaların el üstünde tutulması gerektiğini çok iyi anlıyorum. Her ne kadar bu rüyaları buraya emanet eden müşterilerin duygularını tahmin edemeyecek olsam da bunların önemli olduğunu biliyorum."

"İnsanlar öyle ya da böyle geride kalacak olanlara mutlaka bir mesaj bırakmaya çalışırlar."

"Henüz erken ama ben de daha sonraları ardımda nasıl bir mesaj bırakacağımı düşünmek istedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu da iyi bir fikir. Ben olsaydım... 'Beni asla unutmayın' ya da 'Dükkânı hiç kimseye devretmeyin.' gibi bir mesaj bırakırdım herhâlde."

Dollagoot kendi lafına güldü.

"Ama gerçekte müşterilerle görüştüğün zaman anlayacaksın ki terk edip gitmek umurlarında bile değil. Sadece geride kalanların iyi olmalarını diliyorlar, o kadar. Sevdiklerini bırakıp terk edip gitmek de böyle bir şey olsa gerek. Ben de bundan çok emin değilim."

Penny, maziyle dolu kutulara bakarken durduk yere duygulandı. Kutuların üzerindeki ufacık toz tanelerini bile tüm içtenliğiyle temizledi.

"Dollagoot Bey!"

"Ne oldu?"

"Ben bu işi gerçekten çok seviyorum."

"Ben de öyle." diye karşılık verdi Dollagoot sakin bir biçimde.

Tam o esnada ofisin kapısı pat diye açıldı. Kapıda lateks eldivenleriyle Viggo Myers, Weather Teyze, yeni alınmış kestane kekini elinde tutan Mogberry ve gönülsüz bir biçimde, zorla getirilmişe benzeyen Speedo duruyordu.

"Madem bu kadar çok düzeltilecek şey vardı, ilk önce beni çağırmalıydınız."

Myers hayıflanarak içeriye girdi. Henüz düzene sokulmamış kutuları gördükten sonra heyecanını gizleyemedi.

"Az önce siz yiyemediğiniz için bir kek daha aldık. Bugünkü işlerin hepsi bitmiş gibi, ortalığı topladıktan sonra birlikte yemeye ne dersiniz?"

Mogberry kek kutusunu gösterdi. Mogberry'nin saçları bu sürede bir hayli uzadığından bağlamasına rağmen ince saç telleri hemen hemen hiç görünmüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yapılacaksa çabucak yapıp bitirelim."

Sabırsız Speedo çoktan kutuları taşımaya başlamıştı.

O gün mesai saatinin bittiği sıralarda Penny, yeni yapılarak getirilmiş göz kapağı terazisini vitrine koymak için boş bir yer arıyordu. Çalıştıkları şirkete özel üretim için talepte bulunup da iki ay sonra teslim aldığı bir üründü. Merdivenle çıkmasına rağmen eliyle bile zar zor dokunabildiği boş bir yer vardı. Dikkatli bir biçimde, teraziyi oraya yerleştirdi ve terazinin göz kapağı biçimindeki ibresine parmağıyla hafiften dokundu. Terazinin kadranı hafiften titredi ve bir süre sonra "ayık" ile "uyuşuk" arasında durdu. Bir süre sonrasında da "uyuşuk", "uyuyor"a dönüştü.

Penny merdivenden indi ve dükkândan dışarıya bakarak müşteriyi bekledi.

Oradan geçen Assam, Penny'yi görünce memnuniyetle elini salladı. O esnada beklenen müşteri, dükkâna doğru yaklaşıp geldi ve kapı açıldı.

"Hoş geldiniz, efendim!"

Penny, müşteriyi memnuniyetle karşıladı.

"Dükkânımız bugün de güzel rüyalarla dopdolu!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son Söz (1)
Viggo Myers'ın Mülakatı

Viggo Myers, Dollagoot'un önünde buz kesilmişti. Dollagoot, ona maddi-manevi denge kurabiyesinden vermişti ama Viggo, ağzının içi kupkuru olduğundan yemeyi aklından bile geçirmemişti.

"Genç dostum! Niçin böyle titriyorsun? Heyecanlanmana gerek yok. Sadece yüz yüze sohbet ediyoruz o kadar."

Dollagoot, Viggo'yu teselli etmişti. Önünde oturan yirmili yaşlardaki delikanlının neden bu kadar gerildiğini tahmin edebiliyordu.

"Üniversiteden atıldığın için mi bu kadar gerginsin? Her ne kadar mülakatta iyi olsan da sonuçta seni eleyeceğimden mi korkuyorsun?"

Dollagoot bir yandan Viggo Myers'ın başvuru formlarını inceliyordu.

"Giriş sınavında birinci gelen bir adayı gelişigüzel eleyecek birine benziyor muyum? Hazırladığım soruların bir hayli zor olduğunu düşünmüştüm ama hepsini bilmişsin. On yıldır bu dükkânı işletiyorum ve bugüne dek sadece sen soruların hepsini bildin!" Dollagoot, Viggo'yu övdü.

"Sorular, zor değildi." dedi Viggo, zar zor duyulan bir sesle. "Kendimden bahsetmek zorunda olduğum şu durum, daha zor."

Viggo Myers başını iyice önüne eğmiş, pis tırnaklarıyla oynuyordu. Mülakata katılan birine yakışmayacak denli üstü başı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pis ve dağınık görünüyordu. Tıpkı zar zor yatağından kalkıp mülakatın yapılacağı yere kadar gelmiş ama yıkanıp giyinmeye hiç heves etmeyen birine benziyordu.

"Görüyorum ki okuldan atılmana neden olan olaydan bahsetmekten hoşlanmıyorsun. Bu durumda benim yapabileceğim bir şey yok. Çünkü seni işe alacak olursam, suç kaydının olup olmadığına bakmak zorundayım." diye ifade etti Dollagoot, kararlı bir biçimde.

"Kötü bir suç değil!"

Viggo başını kaldırdı ve ilk defa Dollagoot'a doğrudan baktı.

"Sadece kurallardan habersizdim o kadar... Sadece ama sadece bir kerecik hata yaptım. Gerçekten."

"Peki neydi o hata?"

Viggo'nun dudaklarını kıpırdatarak konuşup konuşmama konusunda tereddüt etmesi Dollagoot'u kaygılandırdı.

"Tamam. Üstelemeyeceğim. Söylemek zorsa mülakattan vazgeçebilirsin ya da mülakattan vazgeçemiyorsan danışman hocana bizzat haber vererek bu olayın aslını öğrenebilirim."

"Ah! Bu olmaz! Tamam. Söyleyeceğim."

Viggo derin bir nefes aldı.

"Of... Mezuniyet projemi hazırladığım sıralardaydı."

* * *

"Viggo! Mezuniyet projesi için partnerini seçtin mi?" diye sordu oradan geçen son sınıftan arkadaşı.

"Hı hı. Bir kişi güç bela kabul etti."

Üniversite son sınıf öğrencilerinin "gerçek müşteriler" ile görüştükten sonra ilgili müşteriye uygun rüyayı yapıp bunu, mezuniyet projesi olarak teslim etmeleri gerekiyordu. Viggo, geçen bir aylık sürede her gün, Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünde kamp kurmuştu. Gelen geçen müşterilerinden rastgele birini tutup, "Mezuniyet projem için partnerim olur musunuz?" diyerek âdeta yalvarıp yakarıyordu. Ama hepsi de "Bu da ne böyle?" diyen yüz ifadeleriyle küçümseyerek geçip gidiyordu.

Üzerinden tam bir ay geçtiği gün, Viggo'yla akran bir kız çıkageldi. Kız fildişi renginde kabarık bir pijama takımı giymişti.

"Mezuniyet projesi için sizin partneriniz olabilir miyim?"

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim!"

"Bir aydır burada böyle durduğunuzu gördüm. Neler olup bittiğini bilemiyorum ama çabanız övgüye layık."

Çok tuhaf bir ifadeydi. Bir ay boyunca burada olup bitenleri hatırlıyor muydu? Üstelik yabancı birisi? Oysa ki müşterilerin uyudukları sırada burada başlarına gelen işleri hatırlamamaları gerekiyordu.

"Nasıl?"

"Sır saklayabilir misiniz?"

Kız müşteri etrafına bakındıktan sonra Viggo'nun kulağına şöyle fısıldadı:

"Ben gördüğü rüyanın farkında olan biriyim. Üstelik en üst seviyedenim."

Viggo birden şaşırdı.

"Buraya kadar bilinçli rüyayla mı geldiniz yani? Böyle bir şeyi ilk defa görüyorum."

"Uyuduğum zaman, her neresi olursa olsun, istediğim yere gidebilirim. Ayrıca burada olan bütün olayları hatırlıyorum. Harika bir şey, değil mi? Haydi söyleyin bakalım, mezuniyet projeniz için size nasıl yardımcı olabilirim?"

İkisi, mezuniyet projesi bahanesiyle her gün Dollagoot Bey'in Rüya Dükkânı'nın yakınındaki bir kafede belirli saatlerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buluştu. Bilinçli rüya görmekten ya da yaşadıkları yerlerden bahsederken zamanın nasıl gelip geçtiğini bilmiyorlardı. Ayrıca Viggo'nun bu kız müşteriden hoşlanmaya başlaması olağan bir gelişmeydi.

"Mezuniyet projesi sunumuna seni davet etmek istiyorum. Senin için yaptığım rüyayı görmek için mutlaka gel lütfen. Ayrıca o gün günlük elbiselerini giyip uyu. Sunum sırasında birçok kişi olacağından, günlük elbiselerinle gelirsen hiç dikkat çekmeden izleyebilirsin."

Ama sunum günü gelip çattığında, kız, bir türlü ortalıkta görünmedi. O günden sonra da kızı bir daha görememesi böyle bir hikâyenin bilindik sonuydu.

* * *

"Ben de sonuçta o arkadaş gelmeden sunumuma başladım. Ama bir problem ortaya çıktı..."

Viggo hikâyeye devam etti.

"Neden?"

"Çünkü içinde kendimin de olduğu bir rüya yapmıştım."

Viggo başını aşağıya eğdi.

"Ah benim akılsız dostum..."

Dollagoot iç geçirdi.

"Elbette olmaz. Müşterilerimizin rüyalarına girip hayatlarını berbat hâle getirmemiz doğru olmaz. Üstelik bu kişi gördüğü rüyanın farkında olan biriyse iş daha da kötü olur. Bu tehlikeli bir fikir."

"Ben bunu gerçekten bilmiyordum. Tamamen aptalcaydı. Okula giderken de böyle bir kuralın olduğunu cidden bilmiyordum. Gördüğü rüyanın farkında olan biriyle bizzat karşılaşacağımı nereden bilebilirdim ki!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Viggo'nun bakışlarında hem pişmanlığın hem de haksızlığa uğramışlığın ifadesi vardı.

"Ve... Sonrasındaki hikâyeyi anlatmasam da bilirsiniz zaten... Mezuniyet projemi gören danışman hocam çileden çıktı. Disiplin kurulu oluşturuldu... Doğruyu söylememe rağmen okuldan atıldım. Üstelik dernekte hakkımda bununla ilgili kayıt tutulduğundan rüya yaratıcısı olarak çalışamaz oldum... Yani her şeyi kendi ellerimle mahvettim..."

Dollagoot, her şeyden bıkıp usandığı belli olan Viggo'ya endişeli gözlerle baktı.

"O kız müşteriyle belki bir kez daha buluşabilmek ümidiyle mi bu işe başvurdun? Ne de olsa ikiniz ilk defa bizim dükkânın önünde buluştunuz."

Dollagoot niyetini bir çırpıda anlayınca Viggo, neyi nasıl açıklayacağını bilemedi.

"Evet... Ama nedeni sadece bu değil! Ben rüyaları seviyorum. Bu duruma düştüm ama gene de rüyalarla uğraşabileceğim bir iş yapmak istiyorum. Bunu bile beceremezsem hakikaten... Yaşamam için bir neden yok."

"Olmaz! Görüyorum ki pişmanlıklarından hâlâ kurtulamamışsın. Böyle bir şey kesinlikle olmaz."

Dollagoot'un takındığı ifade sertti.

"Ben de aptal olduğumu biliyorum. Bu şekilde birlikte olamayacağımızı da biliyorum. O arkadaş, beni görmek için buraya kadar onca yolu tepip gelebilir ama ben, onun yaşadığı yere asla gidemem. Bu nedenle yaptığım rüyayla bu şekilde buluşmaya gidebileceğimi sunumda göstermek istemiştim..."

"Müşteriye karşı böyle bir duygu beslemek sorun yaratır. 'Rüyada erkek' ya da 'rüyada kadın' olarak müşterilerle umutsuz aşk oyunlarına girip de hayatlarını mahveden genç rüya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaratıcılarından çok fazla vardı. Sonuçta partnerleri için asla gerçek olamayacaklarını anladılar ve acılar içinde kıvranarak inanılmaz bir depresyona girdiler. Ve bunun sonu her zaman..."

"Bundan böyle eskisi gibi açgözlü olmayacağım. Hiçbir şey yapmadan burada böylece bekleyeceğim! Size yalvarıyorum..."

"O müşterinin, neden birdenbire gelmediğini hiç düşündün mü? Bir anda bilinçli rüya görme becerisi körelmiş ya da başına bir iş gelmiş olabilir. Belki de ömür boyu beklesen bile gelmeyebilir."

Dollagoot iyice daralmıştı.

"Sorun değil. On ya da yirmi yıl olsun fark etmez; burada çalışırsam, hiç değilse bir kerecik de olsa onunla karşılaşacağımı düşünüyorum. Her ne zaman olursa olsun, buraya gelirse buluşabileceğimizi mutlaka söylemek istiyorum."

Ofiste uzun bir sessizlik oldu.

Bir Viggo'ya bir de onun başvuru formlarına bakıp durarak kaşlarını çatan Dollagoot, uzunca bir süre sessiz sedasız durduktan sonra şöyle dedi:

"Aramızda kalsın."

"Efendim?"

"Okuldan atılmış olman çoktan duyulmuştur ama bunun sebebini bundan böyle kimseye söyleme!"

"Ta... Tabii ki!"

"Ama bir şey var ki o da üniversite son sınıftaki bir öğrencinin, kendisinin göründüğü bir rüyayı yapmış olması... Hakikaten sıradan bir iş değil. Güzel! Birlikte çalışmayı deneyelim bakalım! Şimdi çıkabilirsin. Sıradaki adayla mülakat randevum var..."

"Dollagoot Bey! Size gerçekten... Minnettarım!"

Viggo Myers sendeleyerek yerinden kalktı, reveranslar yaparak geriye doğru adım attı ve kapıya yöneldi.

BELONGS TO KAKTÜSLÜ TEAM

"Ha! Bir şey daha! Yarından itibaren elini ayağını, yani vücudunu temizleyerek üstüne başına doğru dürüst kıyafetler giy!"

Dollagoot, Viggo Myers'ın perişan hâline baktıktan sonra şöyle ekledi:

"O arkadaşınla bir daha ne zaman karşılaşacağını asla bilemezsin!"

Viggo'nun yüzünde ancak o zaman mutlu bir gülümseme belirdi.

"Başüstüne efendim! Çok temiz giyineceğim. Temizlik, çamaşır ve ayrıca... Dükkânın temizliğini de ben yapacağım! Hepsini ben yapacağım! Gerçekten teşekkür ederim, sağ olun!"

BELONGS TO KANTOS TEAM

Son Söz (2)
Speedo'nun Muhteşem Günü

"Penny, beraber gidelim!"

Elindeki çantasını bir ileri bir geri sallayarak kendinden emin bir biçimde işe giden Penny'yi çağıran Mogberry'di. İki elinde birer tane yumurtalı sandviç tutan Mogberry, nefes nefese kalmıştı.

"Deminden beri sana sesleniyorum, hiç mi duymadın?"

İçi çırpılmış yumurtayla dolu olan sandviçten bir tanesini Penny'ye uzattı.

"Bugün de kahvaltı yapmadan çıktın, değil mi? Al, bunu ye!"

"Ay! Çok özür dilerim Mogberry Hanım! Bugün işten sonra ne yapayım diye düşünürken dalıp gitmiş ve duymamışım."

Mogberry'nin uzattığı sandviçten çıkan yumurta sarısına has koku ile taze biber kokusu, Penny'nin iştahını iyice kabarttı.

"Bunu siz mi yaptınız?"

"Daha iş yerine varmadan mesainin ne zaman biteceğini düşünme konusunda herkes aynı. Bunu ablam yaptı. Bana hiç benzemez ve muhteşem yemekler pişirme konusunda yeteneklidir." diye karşılık verdi Mogberry, sandviçinden bir ısırık alarak.

"Bizim evde iç dekorasyon inşaatı var da şimdilik ablamlarda kalıyorum. Bundan böyle işe giderken arada bir karşılaşabiliriz, haberin olsun."

Mogberry, özellikle bugün, alışılmadık derecede daha genç görünen yüzüyle tatlı bir biçimde gülümsedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sandviçlerini bitirdikleri sırada, dükkânın karşısında bulunan bankanın önündeki yaya geçidine varmışlardı.

"Şey... Penny! Suçluyu daha bulamadın değil mi?" diye sordu dikkatli bir şekilde Mogberry, Penny'e. Trafik lambasının yeşile dönmesini bekliyorlardı.

"Efendim? Ne suçlusu?"

"Hani vardı ya! Sen işe gireli daha bir ay bile olmamıştı. Weather Hanım, senden bankaya giderek iki şişe 'Heyecan' yatırmanı istemişti de şişelerden birini çaldırmıştın."

Mogberry arkalarında duran banka binasını parmağıyla işaret etti.

"Bunu biliyor muydunuz?"

"Tabii ki biliyordum. Dükkânda neler olup bittiğini herkes bir şekilde öğrenir. Ayrıca bizim gibi yöneticilerin her üç ayda bir satışları kontrol etmemiz gerektiğinden böyle özel durumlardan da hâliyle haberdar olmamız gerekmez mi?"

"Demek öyle. Hiç kimse bunun üzerinde durmadığı için sadece Dollagoot Bey ile Weather Teyze'nin bildiklerini sanmıştım."

Penny'nin durduk yere yüzü kızardı.

"Speedo bilmiyor. Ona açıkça söylemedim. Huyunu suyunu çok iyi biliyorum. Eğer bu olayı öğrenseydi dırdır eder ve senin başının etini yerdi! Kendi hâline bile bakmadan öfkesine yeniliyor. İlk geldiği zamanlarda her türden hatanın dik âlâsını işlemesine rağmen başkalarıyla insafsızca alay etmeyi seviyor."

Mogberry başını sallayarak hayıflandı.

"Gerçekten teşekkür ederim. Speedo Bey zaten şimdi bile günde en az bir kez, 'Senin aklın başın nerede? Dükkândan aldığın maaşı hak ediyor musun?' gibi laflar söyleyerek beni azarlıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Boş ver gitsin, aldırma! Speedo'nun çaylakken işlediği hatalardan kaynaklı zarar ziyanı onun maaşından kesecek olsaydık bugünkü maaşının yarısını bile alamazdı."

Mogberry, Penny'nin sırtını hafiften sıvazladı.

"Suçlu ardında hiçbir iz bırakmadan kaybolmuş gibi, öyle değil mi? Üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hâlen yakalanmadığına bakılırsa durum bunu gösteriyor..."

Penny yaya geçidinden geçerken bankadan tarafa dönüp baktı ve derin bir iç çekti.

"Şimdi bile yakalansa içim rahatlayacak gibi. Şansım yaver giderse belki de kaybettiğim o bir şişe 'Heyecan'ı bile tekrar bulabilirim."

"Al benden de o kadar. Dükkâna da çok büyük faydası olur. 'Heyecan'ı rüya bedeli olarak alabilmek kolay bir şey değil çünkü... Bu türden insanlar, genellikle organize bir şekilde hareket ederler, öyle değil mi? Muhtemelen şimdi bile benzer çeteler aynı yöntemle kötü şeyler yapıyordur."

"Ama bundan böyle aynı yöntemi kullandıklarını zannetmiyorum."

"Bilemeyiz ki, belki de çok yakınımızda ama göremiyor da olabiliriz. İnsan bazen burnunun dibindekini bile göremiyor. Punduna getirince tekrar ortaya çıkmayacağını nereden bilebiliriz? Her zaman dikkatli olmalısın." dedi Mogberry.

Dükkânın önü; işe yeni gelen personel, gece mesaiye kalıp sabaha kadar çalıştıktan sonra keyifli bir biçimde işten çıkan elemanlar ve sabahın erken saatlerinde gelen müşteriler ile dolup taşmıştı. Bunların arasından dizleri açıkça gösteren bir kot pantolon giymiş zayıf görünümlü bir çalışan, ikisine memnuniyetle el sallıyordu.

"Mogberry! Çabuk olsan iyi edersin. Speedo sabahtan beri burnundan soluyarak seni arıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Speedo mu? O, bugün izinli değil miydi?"

"Ben de öyle biliyordum ama bir baktım işe gelmiş. Benim mesaim bitti, eve gidiyorum. Size kolay gelsin!"

"Ben yanlış mı hatırlıyorum ki?"

Mogberry sıkıca bağladığı saçlarını düzeltti.

"Mogberry! Neden anca şimdi geliyorsun? En az üç dakika oldu, seni bekliyorum! Dördüncü kata gelen bütün malları düzenledim, rezervasyonlu müşterilerin ürünlerini de birinci kattaki lobiye indirdim. İşten çıkarken listeyi bir kez daha kontrol et! Ayrıca Penny, sen de tam zamanında geldin. Dördüncü katın D bölümündeki on yedi numaralı sütunun önünde duran karo yerinden çıkmış. Bugün yakınlardaki kasabadan bir tamirci gelecek, haberin olsun! Tamir ücretini, dükkânın bakım onarım giderleri bütçesinden ödersin. Makbuz almayı unutma! En pahalısından bir tane yer karosu döşemek elli *şil* tutuyor, eğer bundan daha pahalıya gelirse beni mutlaka ara! Anladın mı?"

Penny ile Mogberry, daha paltolarını bile çıkaramadan Speedo'nun yağdırdığı bir yığın talimatı not alabilmek için akla karayı seçtiler.

"Daha yavaş söylesene! Az önce yediğim sandviç gerisin geri çıkacak gibi." Mogberry tiksinti dolu bir yüz ifadesi takındı.

"Ben bugün izinli olmama rağmen sabah erkenden geldim ve yapmam gereken işlerin hepsini tamamladım. Bir dakikamı bile boş yere harcayamam."

Speedo daha konuşmasını bile bitirmeden kapıdan dışarıya fırladı.

Speedo bugünkü planının mükemmel olduğunu düşünüyordu. Durduk yere hafta içinde izin almasının nedeni; bir saniyesini bile boşa harcamadan yapabildiği kadar çok iş yaptığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanlardaki duyduğu zevki alabilmek için hafta içinin, hafta sonlarına kıyasla çok daha avantajlı gelmesiydi.

Speedo şarkılar mırıldanarak bugünkü planlarıyla dolu not defterini çıkardı ve bir kez daha gideceği rotayı kontrol etti. İlk önce bankaya gidip yeni bir mevduat hesabı açtırması gerekiyordu. Çünkü yüksek faizli yeni bir mevduat ürününün piyasaya sürüldüğü haberini almıştı. Geçmişteki birkaç başarısız deneyimi sonrasında yüksek riskli yatırımlar konusunda yetenekli olmadığını çok iyi biliyordu. Bankadaki işi biterse öğleden önceki planı, saat tam onda, Kirks Barrier'in dumanı üstünde, kırmızı fasulye ezmeli çöreklerinden almak ve manavın on yirmide başlayan anlık indirimlerinden faydalanmaktı. Ardından saat tam on birde açılan kızartma yiyecekler restoranına vaktinde giderek hiç sıra beklemeden erkenden öğle yemeğini yemekti.

"Her ne kadar güzel yemekleriyle meşhur bir restoran da olsa sıra bekleyerek yemek, hayatta kabul edebileceğim bir şey değil. Buna asla katlanamam." dedi Speedo kendi kendine, yaya geçidinden geçerken.

Ardından tek bir leke dahi olmaksızın tertemiz silinmiş bankanın kapısından içeriye göz attı ve gördüğü şey karşısında şok geçirerek ağzını iki eliyle kapattı.

"Hayır, olamaz!"

Yıllardır gözleyip edindiği verilere göre hafta içi öğleden önce dokuzu on geçe, bankada sıra bekleyen ortalama beş kişi olması gerekiyordu ama bugün en az on bir kişi sıradaydı.

"Hayır, bu olamaz! Böyle giderse mevduat hesabı açtırıncaya dek saat onu geçer."

Bir anlığına hayal kırıklığına uğradı ama aklına aniden iyi bir fikir geldi. Yere dümdüz uzanarak birinin atmış olabileceği, herhangi bir sıra numarasını can havliyle aramaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üzerindeki bembeyaz tulumun alt tarafındaki dikişlerin söküldüğünü bile fark etmeden, kalçasını havaya dikmiş bir vaziyette, su sebilinin altına varıncaya dek her yeri didik didik araması sonucunda şanslıydı ki önünde beş kişinin kaldığını gösteren bir sıra numarası buldu. Yerlerde süründükten sonra zafer elde etmiş bir yüz ifadesiyle koltuğa oturan Speedo'ya etrafındaki insanlar kaçamak bakışlar atıyorlardı ama onun hiçbir şey umurunda değildi.

"Güzel! Böyle giderse ucu ucuna ama zamanında yetişebilirim."

Ancak deminden beri Speedo'nun gözüne ilişen bir adam vardı ki oldukça sinir bozucuydu. Derli toplu bir takım giymiş olan bu adam, nazik bakışlarla etrafına tebessümler saçarak oradaki ihtiyarlara bir şeyler söylüyordu.

"Şey... Acaba..."

Birazcık uzakta durduğundan adamın ne dediği duyulmuyordu ama Speedo, bu durum hakkında yeterince tahmin yürütebiliyordu. Muhtemelen bu adam da Speedo gibi acelesi olduğundan bankadaki işini bir an önce halletmek için iyi kalpli görünen ihtiyarlardan sıra numarası almak için ısrarla ricada bulunuyordu.

"Utanmaz herif... Yaşlılardan bile medet umuyor."

Speedo elindeki sıra numarasıyla her bir gişenin önündeki numara panosuna hızlıca göz attı. Nedense bugün gişedeki herkesin işi uzun sürüyordu. Şu utanmaz herif, önüne geçebilecek bir sıra numarası bulursa Speedo, Kirks Barrier'in kırmızı fasulye ezmeli çöreklerinden vazgeçmek zorunda kalabilirdi. Kirks Barrier'in çörekleri daha fırından çıkar çıkmaz tükenmesiyle meşhurdu. Geç kalırsa planlarının altüst olacağını hayal edince düzensiz bir biçimde solumaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kesin bir karara varmış gibi yerinden bir çırpıda ayağa fırladı ve su sebilinin yanında uyuklayıp duran yaşlı güvenlik görevlisine doğru gitti.

"Affedersiniz, bey amca! Şu adamı görüyorsunuz, değil mi? Deminden beri şüpheli hareketler yapıyor."

Güvenlik görevlisi gözlerini kırpıştırarak Speedo'yu tepeden tırnağa yavaşça süzdü.

"Nesi şüpheliymiş?"

Güvenlik görevlisi sanki Speedo'dan daha çok şüpheleniyor gibiydi.

"Sadece ihtiyarlara yaklaşarak onlara bir şeyler söylüyor. Yani... Hani vardır ya... Evet, doğru! Finansal dolandırıcılık mı desem sesli kimlik avı mı desem... Muhtemelen bunun gibi bir şeyler yapıyor!"

Speedo aklına ne geldiyse saydı.

"Bu doğru mu?"

"Elbette doğru. Bu herifi bir an önce buradan atsanız iyi edersiniz. Acele etmelisiniz."

"Bir dakika! Buraya bakar mısınız?"

Güvenlik görevlisi, şüpheli adama doğru seslenince ilginç bir şekilde adam, gerçekten kabahat işleyen biri gibi irkildi ve geri adım atmaya başladı.

"Tüm birimlerin dikkatine! Takviye gönderin!"

Bankadaki diğer güvenlik görevlilerine varıncaya dek bir yığın kişi, güçlerini birleştirip adamı yakalamak için seferber oldu. Uzunca bir süre kargaşa yaşandı ama Speedo, bu türden şeyler umurunda bile olmadığı için gayet memnun bir yüz ifadesiyle boş duran gişenin önündeki koltuğa oturuverdi.

"Yıllık yüzde üç faizli mevduat ürününüz olduğunu duyup geldim de bana hemencecik bir hesap açabilir misiniz?"

BELONGS TO KAYIP TEAM

Günü neredeyse muhteşem gidiyordu. Fırından daha yeni çıkmış kırmızı fasulye çöreklerinden on tanesini alabilmişti. Anlık indirimden faydalanarak bir kutu havucu da sadece elli *şil* vererek satın almıştı. Açılış saatine denk getirip uğradığı meşhur lokantadaki kızartma yiyeceklerin tadı beklediği kadar değildi ama yemeğini yerken lokantanın dışında uzadıkça uzayan kuyruktakileri izlemekten büyük bir zevk almıştı.

Bisikletinin lastiklerindeki hava basıncını ayarlatıp kuru temizlemeciye bıraktığı kıyafetlerini aldıktan sonra bütün işlerini halledip eve dönen Speedo, kanepeye çöktü ve televizyonu açtı.

"Saat ondaki dizinin başlamasına daha zaman var."

Hem yeterince tatmin olduğundan hem de yorgunluktan vücudunun bitkin düştüğünü hissetti.

"Birazcık kestirsem nasıl olur?"

Oturduğu yerde bir anda uyuyup kaldı.

Açık kalan televizyonda akşam haberleri sunuluyordu.

"Bugünün son haberini aktarıyoruz. Çarşı pazarlarda organize yankesicilik yapan bir suç çetesinin yakalandığına yönelik sevindirici bir haber elimize ulaştı. Çete üyelerinin genellikle bankalarda ya da devlet dairelerinde sıra bekleyen yaşlıları veya ilgili yere ilk defa gelmiş gibi görünen vatandaşları hedef aldıkları, görevli kılığına girerek vatandaşın dikkatinin dağıldığı bir anda parasını çalıp kaçtıkları tespit edilmiştir... Çeteye katıldıktan sonra ilk suçunu işlemek üzere olan bu seferki fail de bankadaki bir vatandaşın ihbarı üzerine olay yerinde suçüstü yakalanmıştır... Korkuya kapılan failin, çetenin bulunduğu yer ve çete üyeleri hakkında verdiği bilgiler, diğer zanlıların da hızlı bir biçimde yakalanmasına katkıda bulunmuştur. Failin itiraf ettiği yerin aranması sonucunda, bir şişe 'Heyecan' dahil olmak üzere pahalı rüyalar ortaya çıkarılmıştır. Polis tarafından yapılan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıklamaya göre el konulan paralar, yapılacak inceleme sonrası mağdurlara geri verilecektir. Diğer taraftan olayı öncelikli olarak bankadaki güvenlik görevlisine ihbar eden cesur vatandaşın, bankadaki işini hallettikten sonra adını bile söylemeden usulca ortadan kaybolduğu anlaşılmıştır. Polis, ilgili vatandaşa bir ödül vermeyi planlamaktadır. Cesur vatandaşımız, şu an bu yayını izliyorsa en yakın polis merkezine haber..."

Tam bu sırada irkilerek uyanan Speedo, kolundaki saatine baktı. Ona beş vardı. Uzaktan kumandayı bir çırpıda kaptığı gibi kanalı değiştirdi. Neyse ki dizi henüz başlamamıştı ve daha reklamlar veriliyordu. Sonuç olarak bugünkü bütün programı, planladığı gibi kusursuz bir biçimde tamamlamıştı.

Yüzünde güller açan bir gülümsemeyle şöyle mırıldandı:

"Hakikaten muhteşem bir gün!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM